

惑国毒妃

นาง
เล่ห์
ร้าย
ชายา
ร้อย
พิษ

คำปรีช

นับแต่ลืมนาดูโลกอีกครั้งในยุคโบราณ นางก็ใช้ชีวิต
ในฐานะ ชิวเย่ไป คุณชายสี่แห่งตระกูลชิวผู้เป็นที่
เกลียดชังผู้ถูกขับไล่ไล่ส่งให้ออกไปเผชิญความโหด
ร้ายของโลกภายนอกตั้งแต่เยาว์วัย ด้วยคำทำนาย
ที่ว่าบุตรคนที่สี่ของตระกูลจะนำความหายนะมาสู่
ตระกูลและบ้านเมือง จึงเป็นเหตุให้นางจำต้องปก
ปิดความจริงเพื่อหลบเลี่ยงมิให้ถูกสังหารหรือถูก
ขายไปเป็นนางconcubine

หลังจากผ่านการเคียดแค้นอันหนักหน่วงได้ก้าว
ขึ้นเป็นประมุขแห่งหอซ่อนกระบี่ในยุคทอง กลาย
เป็นที่เลื่องลือไปทั่วแผ่นดิน นางก็ตัดสินใจหวนคืน
กลับตระกูลเพื่อกลับมาทวงความยุติธรรมให้กับ

ตนเอง

จวบจนนางได้พบกับ องค์หญิงเชอแก้ว องค์หญิงคน
งามผู้มากด้วยปริศนา ขึ้นชื่อลือชาด้านความโหด
แ*้ยมอำมหิตและนิสัยวิปริตจนใครต่อใครล้วน
ประหวั่นพรั่นพรึง หน้าซำยังรังเกียจสตรียิ่งกว่าสิ่ง
อื่นใด และได้ล่วงรู้ความลับบางอย่างขององค์หญิง
ผู้นี้เข้า นับแต่นั้นชีวิตของนางจึงต้องเข้าไปพัวพัน
กับ ‘เขา’ และก้าวเข้าสู่วังวนแห่งการชิงอำนาจที่
เปรียบดุจคลื่นใต้น้ำในราชสำนัก!

ตอนที่ 1 แว่วเสียงคุณชาย

ราตรีจันทร์กระจ่าง สายลมโชยแผ่ว เมฆบางเบา เงาไม้
รูปไหว ดูราวกับปีศาจกำลังกางเล็บร้ายรำ

ยามวิกาลที่ห้ามออกนอกเคหสถาน นอกจากหอศนิกา
ที่บรรยากาศชวนกระสันหวามไหวด้วยหญิงงามแล้ว ทุก
แห่งหนในเมืองล้วนเงียบสงัด

“ไอ้...อย่า ปล่อยข้า!”

“ฮือๆ...ใครก็ได้ช่วยด้วย...”

ในตรอกเปลี่ยวร้างข้างหอศณิกาทิศละคลุ้งด้วยกลิ่น
สุรา...สตรีนางหนึ่งสะอื้นให้ราวกับแมวน้อยที่ถูกรังแก
หากแต่ยิ่งร้องก็ยิ่งกระตุ้นความชั่วร้ายในก้นบึ้งจิตใจคน
ให้คุกรุ่นขึ้น

ร่างชุดครามท่ามกลางแสงโคมนำทางแหวกม่านราตรี
มาหยุดเท้าที่ปากตรอกอย่างเงียบงัน

เสียงสะอื้นไห้ของสตรีในตรอกนั้นดูเหมือนจะดังยิ่งกว่า
เดิม ผู้มาใหม่หยุดเท้าแล้วมองเข้าไปในตรอก

ภายใต้แสงโคมแดงสลัวราง เสียงหัวร่ออย่างหื่นกระหายน
ของบุรุษดังไม่ขาดระยะ ร่างของชายสองคนกำลังกด
หญิงคนหนึ่งแนบพื้น บดบังเรือนร่างของนางไว้ เห็น
เพียงเศษเสื้อผ้าฉีกขาดเกลื่อนกระจาย และท่อนแขน
ขาวราวหิมะ กำไลโมราแดงที่สวมที่ข้อมือยังขบแน่นให้
ผิวพรรณของสตรีผู้นี้ขาวผ่องพาจิตใจกระเจิดกระเจิง

ทันใดนั้น

“หึๆ...” ผู้ที่มาใหม่หัวร่อเบาๆ คล้ายสนใจใคร่รู้

เสียงหัวร่อนี้เบายิ่งนัก ราวกับเสียงระฆังแปดเหลี่ยมที่
แขวนหน้าศาลาแว่วมาเบาๆ ตามสายลมยามราตรี

ทว่ากลับทำให้ชายสองคนที่กำลังกระทำเรื่องตำรา
ในตรอกมืดสะดุ้งเฮือก

“ใคร!”

“ใครอยู่ตรงนั้น!”

ทั้งสองลุกขึ้นเหลียวมอง เห็นคนคนหนึ่งยืนอยู่ที่ปาก
ตรอก แสงจันทร์เย็นเยียบทาบทอบนร่างนั้น ยิ่งขับเน้น
ร่างสูงโปร่งของเขา คนผู้นั้นยกมือขึ้นเสยผมที่ถูกลมพัด
กระเซิงเล็กน้อย เผยให้เห็นใบหน้าหล่อเหลา คิ้วตางด
งาม โดยเฉพาะแววตาสุกใสเป็นประกายลึกลับราวกับ

รวมแสงจันทร์ไว้คั่น

เสื้อคลุมยาวแขนกว้างปักลายไม้เขียวคลุมหลวมๆ อยู่
บนร่าง สายคาดเอวสีเขียวสดไว้ลายปัก แขนเสื้อปักลาย
เมฆาอย่างประณีตพลีวไหวยาวระพี้น เสื้อคลุมตัวนอก
เบะออกครึ่งหนึ่ง เผยให้เห็นเสื้อชั้นกลางที่สวมไว้ลวกๆ
การแต่งกายที่คล้ายไม่พิถีพิถันเช่นนี้ ดังกระเรียนป่าบิน
ร่อนกลางเมฆา[1] ดูไร้ระเบียบกฎเกณฑ์ที่แฝงความ
สง่างาม

ในมือเขาถือโคมที่สาดแสงสีฟ้าอ่อนจาง ยิ่งทำให้ดูงด
งามราวกับมิใช่มนุษย์

บุรุษงามดุจหยกคงเป็นเช่นนี้กระมัง

แม้แต่ชายอันธพาลหยาบซ้ำทั้งสองยังอดตะลึงงันไปชั่ว
ขณะมิได้ กระทั่งสตรีได้ร่างขยับตัวส่งเสียงเจือสะอื้นว่า
“คุณชาย...คุณชายช่วยบ่าวด้วย!”

อันธพาลทั้งสองจึงได้สติ ถมึงมองไปยังคนที่ปากตรอก
ทันที “เจ้าหน้าเหม็น กล้ายุ่งเรื่องข้า อยากตายหรือไร!”

ทั้งสองม้วนแขนเสื้อขึ้นพลาญอย่างสามขุมตรงไปที่ปาก
ตรอก

เสียงสะอื้นให้ของสตรีด้านหลังดังมาเบาๆ

ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ปากตรอกกลับหัวร่อเบาๆ ตอบว่า
“ท่านทั้งสองอย่าเข้าใจผิด ผู้น้อยเพียงผ่านมาเท่านั้น
เห็นว่าฉากวสันต์ทางนี้กำลังดูเด็ดนัก จึงอดหยุดดูมิได้
หาได้มีเจตนาขัดขวางเรื่องดีๆ ของพวกท่าน สุภาพชน
ย่อมส่งเสริมเรื่องดีงามของผู้อื่น ท่านทำต่อเถิด อย่างนำ
พากับผู้น้อยเลย”

คำพูดนี้ทำให้อันธพาลทั้งสองอึ้งงัน คาดไม่ถึงว่าคนที่ดูมี
คุณธรรมตรงหน้าจะกล่าววาจาขลาดเขลาเช่นนี้ ช้ายัง
พูดราวกับว่าเรื่องที่ทั้งสองกำลังกระทำเป็นเรื่องที่เหมาะสม
และชอบธรรมแล้ว แม้แต่สตรีที่ร้องไห้ร้องไห้ให้อยู่ด้าน
หลังได้ฟังยังชะงักไปชั่วขณะ

เยี่ยไปมองชายทั้งสองที่ยืนเป็นเบ๊อยู่เบ๊องหน้า ยิ้ม
น้อยๆ กล่าวว่า “หากท่านทั้งสองไม่ชอบที่มีคนดู เช่นนั้น
ผู้น้อยขอตัวก่อน”

พูดจบ เขาก็หันหลังด้วยกิริยาสุภาพ มือถือโคมเดินจาก
ไปอย่างเกียจคร้าน

อันธพาลสองคนมองหน้ากัน หา? ไปง่ายๆ เช่นนี้เลย
หรือ!

ชายทั้งสองต่างสบตากันด้วยความลังเล แต่ครั้นได้ยิน
เสียงสะอื้นเพราะบางดังขึ้นอีก ทั้งสองก็กักฝั้นกรอดหัน
กายพุ่งตรงเข้าหาเยี่ยไป “เฮอะ เจ้าหนู ชัดจังหว่าเรื่อง

ดีๆ ของข้าแล้วคิดจะไปง่าย ๆ เช่นนี้หรือ ง่ายไปหน่อย
แล้ว!”

เยี่ยไปผินหน้ากลับมาหน่อยๆ หัวเราะกล่าวว่า “อ้อ ที่แท้
ท่านทั้งสองอยากเชิญผู้น้อยร่วมสนุกด้วยหรือ เช่นนั้นก็
ดีสิ!”

อันธพาลหนึ่ง “...”

อันธพาลสอง “...”

ทั้งสองยืนอิงอยู่กับที่ พลันรู้สึกวามุมมองชีวิตของตนถูก
ทำลาย ที่แท้เจ้าคนหน้าซื่อผู้นี้ต่างหากที่เป็นโจรบ้ากาม

ไ้ร้างอายตัวฉกาจ!

เยี่ยไปถอนหายใจเบาๆ ไ้หน้างามดุจจันทร์กระจ่าง
ฉายแววเสียดายวูบหนึ่ง “น่าเสียดาย แม้ผู้น้อยจะอยาก
ลืมรสาติการเต้ดบุปผาในตรอกแคบดูลักครั้ง แต่
บังเอิญที่บ้านมีธุระเร่งด่วนดั่งไฟลามคิ้ว ไ้ครวหน้าเรา
ค่อนน้ดกันร่วมสำราญดีหรือไม่”

ไ้หนุ่มนี้มัน...กำลังเชื่อเชิญพวกเขาหรือ

ในหัวของอันธพาลลับสน แต่ท่าทีของเขาไม่เหมือนที่รำ
ลือนี้นา!

นี่ควรเป็นฉากยอดบุรุษช่วยโฉมงามมิใช่หรือ!

“ถูกระแง่ด่วนอันใดถึงกับทำให้คุณชายไม่อาจช่วยสตรีตัวเล็ก ๆ ได้” เสียงหวานของสตรีที่ชวนให้ชาไปทั้งร่างดังขึ้น

ใต้แสงสลัวของโคมแดง ใบหน้าหยาดเยิ้มของสตรีมองมาด้วยแววตาน่าสงสาร ดวงหน้างามอาบน้ำตา เสื้อผ้าปิดคลุมกายไม่มิด ทั้งร่างสั่นสะท้านราวกับเกสรดอกไม้บอบบางที่ถูกฝนกระหน่ำ ชวนให้เวทนายิ่งนัก

แม้แต่เยื่อไปที่เคยพบเห็นใบหน้าเฝ้ายวนของคนงามมานักต่อนักก็ยังอดชมเชยมิได้ “ช่างเป็นหญิงงามจริงๆ พี่ท่านทั้งสอง พวกท่านไม่สานต่อจริงๆ หรือ”

สองอันธพาลก่นด่าในใจราวกับนัดกันไว้...โจรบ้ากาม!

เด็กสาวผู้นั้นสีหน้าก็มีสู้ดี แต่ยังคงกอดพื่นเอ๋ยทั้งน้ำตาว่า
“คุณชาย ท่านยังไม่บอกเลยว่ามีเรื่องเร่งด่วนอันใด จน
ถึงกับช่วยบ่าวมิได้”

เยี่ยงไปหันกาย เดินไซเซจากไปราวกับเมามาย แต่อาภัพ
กิริยายังคงดูสง่างาม “ที่บ้านผู้น้อยเลี้ยงสุนัขตัวผู้ไว้ตัว
หนึ่ง วันก่อนเพื่อนบ้านส่งสุนัขตัวเมียมาให้ วันนี้เจ้าตัวผู้
ติดสัดครั้งแรก ในฐานะเจ้าของ จะพลาดฉากเด็ดๆ ครั้ง
แรกของเจ้าตัวน้อยได้อย่างไร”

พวกอันธพาล “...”

เด็กสาว “...”

ช่างเป็น ‘ธูระเร่งด่วนดังไฟลามคิ้ว’ จริงๆ

ดวงตาของเด็กสาวฉายแววเคียดแค้นวูบหนึ่ง เสี่ยงรำให้
พลันกรีดแหลมราวกับแมวถูกเหยียบหาง

อันธพาลทั้งสองฝุ่นรวบรวมสติอย่างเต็มกลืน กัดฟัน
กรอด ชักมีดออกมาฟันเย็บไป “ระยำนัก กล้าดีกับข้า
วอนตายชัดๆ!”

เย็บไปคล้ายเมาสู่รา ยังคงถือโคมเดินลากขาไปอย่างไม่
เร่งรีบ มิได้สำเหนียกเลยว่าคมมีดฟันมาทางด้านหลัง
ศีรษะ

อันธพาลทั้งสองยามใจ...ไม่รอดแน่!

ทันใดนั้นเขาโบกแขนเสื้ออย่างเกียจคร้าน คล้ายจะตวัด
แขนเสื้อที่ระพินให้สูงขึ้น ก่อนจะสะบัดออกไปเหมือนไม่
ตั้งใจ อันธพาลทั้งสองรู้สึกถึงกระแสลมรุนแรงวูบหนึ่งพุ่ง
ปะทะใบหน้า จึงหลับตาลงตามสัญชาตญาณ ทว่าพริบ
ตานันก็รู้สึกว่ามีพลังมหาศาลฟาดเข้าใส่ทรวงอก

[1] เป็นสำนวน ในสมัยโบราณใช้เปรียบเปรยนักบวช
หรือผู้สละทางโลกที่ไม่แยแสต่อสิ่งใด ปัจจุบันหมายถึง
คนที่ทำตัวเสรี ไร้กฎเกณฑ์

ตอนที่ 2 แรมปีที่ไม่หลับใหล (1)

อึดใจต่อมา เสียงโหยหวนพลันดังออกจากปากโดยไม่รู้
ตัว ร่างสองร่างลอยไปกระแทกกำแพงอย่างแรงก่อนจะ
ไถลงกองกับพื้น กระอักโลหิตและสลบไป

เด็กสาวเบิกตากว้าง ไม่อยากเชื่อสิ่งที่เห็นตรงหน้า

เย็บไปหุดขากลับ ใช้นิ้วปิดฝุ่นที่มองไม่เห็นตรงชายเสื้อ
ยิ้มอย่างเกียจคร้านแล้วเดินเข้ามาหานาง

แม้ชายแปลกหน้าผู้นี้จะงดงามราวหยก ทว่ายามนี้สาว

น้อยกลับชนลูกชันไปทั้งร่าง

เขาโน้มกายเล็กน้อย ใช้มือข้างหนึ่งเชยคางนาง ยื่นใบ
หน้างามราวจันทร์กระจ่างกึ่งยืมกึ่งไม่ยืมเข้ามาใกล้จน
ริมฝีปากอุ่นแทบสัมผัสพวงแก้ม ทำเอาสาวน้อยใบหน้า
แดงฉานด้วยความอายระคนหวาดกลัว หัวใจเต้นแรง
หลุดเสียงสั้นเครือว่า “คุณชาย”

“กลับไปบอกนายของพวกเขาเจ้า หากนางอยากเสนอกาย
เคียงหมอน นายน้อยสี่เช่นข้าก็ไม่รังเกียจหญิงงามวัย
แรกรุ่น แต่ลูกไม้ประเพณีพอไม่ได้ก็ทำลายเช่นนี้ ข้านาย
น้อยสี่คร้านจะชมนางแสดงซ้ำซาก หากไม่หากยังมีครั้ง
หน้า นางก็รอชื่อตนเองปรากฏในรายชื่อสตรีที่सान
สัมพันธ์กับชาวเฮ่อเฮ่อได้เลย”

น้ำเสียงของเย็บไปเย็บเย็บราวกับน้ำแข็งราดรดบน
ศีรษะของเด็กสาว ทำให้นางหน้าซีดเผือดในบัดดล ใน
ยุทธภพใครบ้างไม่รู้ว่านายน้อยสี่...ประมุขน้อยแห่งหอ
ซ่อนกระบี่ ะยะนี้กำลังร่วมมือกับทางการ ทำหน้าที่คัด
สรรหญิงงามเพื่อส่งไปสมรสสานสัมพันธ์กับชาวเฮ่อเฮ่อ

เฮ่อเฮ่อคือสถานที่เช่นใด นางฟังมาว่าเป็นดินแดนแสน
ทรมันดารป่าเถื่อนที่ทุกคนอยากเลี้ยงให้พ้น! ทว่าราช
สำนักให้ความสำคัญอย่างยิ่ง ผู้ใดก็ตามที่ถูกคัดเลือก
แล้วชัดเจน มีโทษสถานเดียวคือประหารสามชั่วโคตร!

“ท่าน...โหด*ั้ยมนัก รู้ทั้งรู้ว่าพี่สาวขึ้นชอบ...!” เด็ก
สาวน้อยตาเร็นน้ำตาด้วยความเจ็บแค้น กัดริมฝีปาก

พลาংกล่าว

เย็บไปหัวเราะ นิ้วมือปาดน้ำตาจากพวงแก้มนางอย่าง
นุ่มนวลและคลุ้มเสียให้ “สองฝ่ายรักกันจึงจะเป็นความ
รัก หากฝืนใจย่อมนยากจะครองรักกันไปได้ หากเพียงชื่น
ชอบ แล้วเข้าแต่งงานด้วยอย่างง่ายดาย มิเท่ากับราน
น้ำใจนางหรือ หยุดร้องเถอะ ข้าไม่ชอบเห็นน้ำตาผู้หญิง
เป็นที่สุด น้ำตาของผู้หญิงเป็นสิ่งล้ำค่ายิ่ง”

อากัปกิริยานุ่มนวลและปลายนิ้วอบอุ่นทำให้นางนิ่งงัน
ไปชั่วขณะ ได้แต่จ้องมองรอยยิ้มน้อยๆ ของเขาอย่างทึ่ง
ท้อ ชายหนุ่มหันกาย มือถือโคมเดินหายลับไปในเงา
รัตติกาล

ทิ้งไว้เพียงกลิ่นหอมของไม้เขียวสดที่ยังคงอ้อยอิ่งท่ามกลางความมืด

เด็กสาวหลับตาลง ลูบอกตัวเองเบาๆ ใบหน้าแดงฉาน

เหตุใดจึงมีคนที่ยังมากน้ำใจ...และไร้หัวใจได้ในเวลาเดียวกันเช่นนี้

สายลมแลแสงจันทร์มิได้ตอบ ทิ้งไว้เพียงความคะนองหาอันรวดเร็ว

...

นั่นนะสิ ไยจึงมีคนไร้หัวใจเช่นนี้ได้หนอ หญิงงามอยู่ตรง
หน้ายังไม่สะทกสะท้าน

“ต้องเพราะเขามันเป็นพวกจอมปลอม...โอ๊ย” เสียงเด็ก
หนุ่มร้องโอดด้วยความเจ็บปวดดังมาจากถนนยามราตรี

เย็บไปปรายตามองบ่าวรับใช้ข้างกายที่ไม่รู้ว่าโผล่มา
ตั้งแต่เมื่อใด “เสียวซี เจ้าปากมากเช่นนี้ ไม่อยากมีชีวิต
แล้วใช่หรือไม่ หือ?”

เด็กหนุ่มกุมศีรษะที่เพิ่งถูกเคาะด้วยค้อนไฟบ่อยๆ กัดริม
ฝีปากสะอื้นว่า “นายน้อยสิ ท่านมีสติมากหน้าหลายตา

เช่นนี้ไว้คุณธรรมนะขอรับ!”

เย็บไปประมุขน้อยแห่งหอช่อนกระปี่ที่ผู้คนเรียกขานว่า
นายน้อยสี เป็นคุณชายยอดฝีมือแห่งยุทธภพ วรยุทธ์ล้ำ
เลิศ หล่อเหลาไร้เทียมทาน บุคลิกงามสง่าแต่กำเริบ ทั้ง
ความเสเพลก็เป็นหนึ่งไม่มีสองเช่นกัน รู้จักทะนุถนอม
อ่อนโยนต่อสตรี หญิงสาวมากมายห้อมล้อมติดพันดัง
ฝูงผึ้ง ต่อให้ชนโล่ธม্মาหลายคั่นก็ชนไม่หมด

แต่ตนที่เป็นบ่าวรับใช้ของคุณชายกลับนำวันทายัง แม่
แต่สตรีสักคนยังมีเคยได้ลิ้มลอง!

เย็บไปหัวเราะอย่างไม่อนาทร “อ้อ ไม่รู้หรือหรือว่าข้า

ถือเอาความไร้คุณธรรมเป็นเป้าหมายชีวิต”

เสียวชี้นำตานองหน้า “...”

ไม่นานก็ถึงเรือนแรมที่พัก เย้ไปเหลือบมองประตูที่ปิด
ไปนานแล้ว นิ่งคิดเล็กน้อย ก่อนจะไข้ปลายเท้าสะกิด
พื้นทะยานกายข้ามกำแพงเข้าสู่ลานด้านใน

เสียวชีบ่นพึมพำ เตรียมจะปีนกำแพงตามไป พลันได้ยิน
เสียงดังโครมใหญ่ เขาตกใจเงยหน้าขึ้นมอง กลับพบว่า
เจ้านายของตน...หายไปแล้ว!

วิชาตัวเบาสุดยอดเยี่ยมจะไร้เทียมทานเช่นนายน้อย ไย

จึ้ง...ดูเหมื่อนจะ...ตกลงไป?

เป็นไปได้อย่างไร ให้แม่หมูปีนต้นไม้ได้ก่อนเถิด นาย
น้อยถึงจะพลาดท่าตกลงไปได้!

เยี้ยไปก็คิดเช่นนั้น ทว่าน่าเสียดาย แม่หมูมิได้ปีนต้นไม้
แต่ตัวเขาตกลงไปจริงๆ!

ทั้งยังถูกคนเอาอะไรสักอย่างยิงตกลงมา หน้าคะมำเป็น
สุนัขกินมูลเสียด้วย!

เยี้ยไปรู้เพียงว่าตนเหยียบบนกระเบื้องไปได้สองสาม
แผ่น แล้วก็หล่นโครมลงไปในผ้าแดงปักลาย เอ่อ...น่า

จะเรียกว่าเป็นกองแพร์ไหมสีแดงจะดีกว่า ไหนจะยังมี...
หญิงสาวนั่งลมห่มฟ้าอีกคน!?

งามหน้านัก หญิงไร้ยางอายคนใดกล้าลอบจุ่มเขา!

ใครว่าสตรีโบราณสงบเสงี่ยมเพี้ยมเฝ้า!

เยี่ยงไปคลำไปตามเรียวขาวยาวเนียนลื่นที่อัดกับอกของ
ตนจนเจ็บร้าว ในใจนี้ก็หงุดหงิด หญิงผู้นี้ขายาวไป
หน้อยกระมัง เหมือนขาผู้ชาย!

เยี่ยงไปเริ่มโมโห กุมจุมที่เจ็บเพราะถูกกระแทก และเงย
หน้าขึ้น กำลังจะอำปากดำทอ พลันต้องตะลึง ม่านตา

หรือลง ตกอยู่ในภวังค์เมื่อเห็นใบหน้านั้น...

พบพานหญิงงามหยาดเี่ยมมานับไม่ถ้วน ทว่าในสมอง
ยังคงมีเพียงประโยคหนึ่งวาบขึ้นมาอย่างพิกล

หยาดเี่ยมพรากวิญญาณ รัญจวนราวสวรรค์สร้าง ผู้ได้
ยลโฉม..ลืมหินถวิลความตาย

ใบหน้านี้ไม่มีคำพรรณนาใดเหมาะไปกว่าคำว่า
'รัญจวน' แล้ว

งามราวอสุรเบื่องหน้าพุทธรู งามราวรูปปั้นกวนอินเบื่อง
หน้าปีศาจ

และยามนั้น เยียะไปยังไม่รู้ว่า นี่เป็นเพียงบทเริ่มต้นของ
เขา หรือพูดให้ตรงกว่านี้คือ เป็นการเริ่มต้นชีวิตอันแสน
พิสดารพันลึกของเขาเท่านั้นเอง

.....

สองปีผ่านไป รัชศกเถียนหนิงปีที่สาม ฤดูวสันต์

ฝนวสันต์พราวพรหมผืนน้ำ ไหลหมอกเคลื่อนกลางสายลม

หยาดฝนตกต้องใบไม้ดูประหนึ่งหยดมรกตที่คล้ำยจะ
ร่วงก็มีร่วง ครั้นลมเย็นพัดโชยก็กลายเป็นผลึกแก้วใส

หยาดหยดลงมา

แขนขาวผ่องข้างหนึ่งยื่นออกไป ชามหยกเขียวในมือรอง
รับหยดน้ำจากใบไม้ไว้พอดี ละอองน้ำกระเซ็นใส่แขน
เสื้อของเขา

เด็กหนุ่มชุดขาวที่นั่งอยู่ริมหน้าต่างไม้ไผ่เก็บชามในมือ
เข้ามา มองดูหยดน้ำค้างใบไม้ครึ่งชามแล้วยิ้มอย่างพอ
ใจ วางชามลงบนโต๊ะไม้ไผ่ กำลังจะลุกขึ้นไปหาเตาเล็ก ๆ
มาต้มน้ำ เสียงเปิดประตูดังแอ๊ด เด็กสาวในชุดสีม่วงถือ
ร่มกระดาษเคลือบน้ำมันเดินเข้ามา ครั้นเหลือบไปเห็น
ชามก็พลันหยุดหงิด

“นายน้อยสี่ เหตุไฉนท่านรอน้ำค้างใบไม้อีกแล้ว
อากาศครึ้มฟ้าครึ้มฝนเช่นนี้ สุขภาพท่านมิสู้ดี จะทนได้
อย่างไร!”

เย็บไปชะงัก ใบหน้างามสง่าฉายแววกระอักกระอ่วนวูบ
หนึ่ง แต่แล้วก็สงยิ้มน้อยๆ “ต้องโทษเสน่ห์ปลายจวักเจ้า
แล้วละชีวเออร์ พยาธิในท้องข้ามันหิวจนทนไม่ไหว ได้
แต่รอให้ชีวเออร์มาต็มใจก็หอมน้ำค้างใบไม้ให้กิน ข้าก็มี
ได้อยากจะทำเช่นนี้”

ถ้อยคำหยอกเย้าทำเอาเด็กสาวชุดม่วงหาวเหว
อารมณ์ดีจนหัวเราะคิก “เอาเถอะ บ่าวมิใช่บรรดาสตรีรู้
ใจของนายน้อยสี่พวกนั้นเสียหน่อย ท่านมิต้องพูดเอาใจ
บ่าวหรอกเจ้าค่ะ”

แม้ปากจะกล่าวเช่นนั้น แต่นางกลับกระวีกระวาดวางร่ม
ลงเพื่อไปชาวข้าวต้มโจ๊ก

ไม่นานก็ยกชามโจ๊กหอมฉุยนำกินมาวางบนโต๊ะ

เย็บไปล้างมือแล้วนั่งลง จู่ๆ ก็ได้ยินเด็กสาวชุดม่วงที่
กำลังจัดวางตะเกียบอยู่ข้างกายเอ่ยว่า “นายน้อยสี่เจ้า
คะ ได้ยินท่านอาหวังบอกว่าที่จวนมีจดหมายมา ให้
ท่านรีบออกจากหมู่บ้านกลับจวนทันที ท่านจะพาแต่
หญิงช่อดูตามไปใช่หรือไม่ ตระกูลชิวยังจำเด็กที่พวก
เขาทอดทิ้งแต่เล็กจนมาโตในหมู่บ้านนี้ได้ด้วยหรือ”

ตอนที่ 3 แรมปีที่ไม่เคยหลับไหล (2)

เยี่ยไปชะงักมือแล้วเอ่ยเสียงเรียบว่า “อย่างไรเข้าก็เป็น
คนตระกูลชีว แม้ไม่อยากกลับแต่จำเป็นต้องกลับ ยิ่ง
กว่านั้นท่านแม่กำลังป่วย ข้ายอมต้องกลับไปปรนนิบัติ”

หากมิใช่ตระกูลชีวทอดทิ้งเขาให้เติบโตในชนบท เขาคง

ไม่มีโอกาสได้พบประมุขหอช่อนกระปี่และได้เป็นผู้สืบทอดสำนัก ออกท่องยุทธภพมาหลายปี สกุลชีวานายน้อยสี่ที่ไม่สะดุดตาไปสักคน แต่ยุทธภพมีคุณชายเยี่ยเพิ่มมาคนหนึ่ง การถูกทอดทิ้งก็นับเป็นโชคดีของเขา

เขานิ่งไปครู่หนึ่ง มองไปยังสาวใช้ชุดม่วงข้างกายที่กำลังก้มหน้าก้มตา ก่อนจะเอ่ยอย่างนุ่มนวล “หนึ่งซิว เจ้าฉลาดคล่องแคล่วมาแต่ไหนแต่ไร ติดตามข้ามาก็หลายปี เป็นคนที่เข้าใจวางใจได้มากที่สุด หนึ่งตงก็มีวรยุทธ์ จัดว่าเป็นหนึ่งในยุทธภพ มีเจ้าสองคนช่วยดูแลหอช่อนกระปี่แทนข้ากับท่านอาจารย์ ข้าวางใจยิ่ง”

ครั้นหนึ่งซิวเงยหน้าขึ้นมา สองตาก็กะแดงเรื่อแล้ว “ไม่ไปไม่ได้หรือเจ้าคะ สิบปีก่อนตอนท่านจากที่นั่นมา ชีวิตยัง

แทบจะเอาไม่รอด ตระกูลชีวเป็นสถานที่กินคนชัดๆ!”

เย็บไปยิ้มอย่างขมขื่นแฝงด้วยความจนใจ “แม้ยุทธภพ
จะกว้างใหญ่ ก็ยังยากจะหลบเลี่ยงอำนาจของทางการ
ยังมีต้องพูดถึงตระกูลชีวที่ยังมีเรื่องที่ซ้ำต้องห่วงด้วย”

ตระกูลชีวเดิมแซ่ไป ประกอบความดีความชอบใหญ่
หลวงในการสถาปนาราชวงศ์เทียนจี บรรพบุรุษมี
คุณูปการต่อบ้านเมืองจนได้เป็นขุนนางใหญ่ เป็นผู้
บัญชาการพิทักษ์ชายแดน ทำงานรับใช้กองทัพ ในวัย
สามสิบได้แต่งตั้งสูงศักดิ์ชาวเผ่าเฮ่อเฮ่อเป็นภรรยา
บุตรหลานถัดมาสามรุ่นทั้งวิชายุทธ์ร่ำเรียนตำรา รับ
ราชการตำแหน่งสูงถึงอัศวินมหาเสนาบดี เนื่องจากพระ
นามจักรพรรดิรัชกาลที่สามมีอักษร ‘ไป’ เพื่อหลีกเลี่ยง

การลบหลู่เบื้องสูง องค์จักรพรรดิจึงพระราชทานแซ่ 'ชีว'
ให้ ซึ่งมีความหมายเป็นสิริมงคลว่ามีรากฐานยั่งยืนเป็น
พันปี[1]

เห็นได้ว่าเบื้องบนทรงโปรดปรานและมีพระกรุณาเป็น
ล้นพ้น นับแต่นั้นมา บุตรหลานสกุลชีวกก็ได้ทำให้ผิด
หวัง มีผู้มีความรู้ความสามารถสืบต่อมารุ่นแล้วรุ่นเล่า

ทว่าเสียไปรู้ว่า บัดนี้สกุลชีวซึ่งปกแผ่ด้วยอำนาจบารมี
เป็นเพียงขุมนรกอันเหินห่างหนาว หรือบางที...อาจเป็น
นรกสำหรับตัวเขาเอง

เขาถอนใจเบาๆ พลังค่อยๆ หลับตาลง

หนึ่งชีวิตอยู่ข้างกาย เผื่อมองผู้เป็นนายด้วยความกังวล
“นายน้อยสี่ คือนั่นเมื่อสองปีก่อน ท่านออกไปข้างนอก
แล้วได้รับบาดเจ็บสาหัส ตอนนี้ท่านอาจารย์ก็ไม่อยู่แล้ว
ให้หนึ่งชยู่ข้างกายท่านเพียงคนเดียวว่าไม่วางใจ
จริงๆ นางเคยบอกว่าจะให้น้องสาวนางมารับใช้ท่าน
และให้ชื่อหนึ่งชุน ข้าดูแลแม่เด็กนั้นดูแลแหละแหละ ทั้ง
อายุยังน้อย...”

เยี่ยไปยิ้ม ใบหน้างามหมดจดเจือแววเกียจคร้าน “ไม่
เป็นไรหรอก จะว่าไปก็แค่รับใช้นิดๆ หน่อยๆ เป็นบ่าวทั่ว
ไป อะไรที่ไม่ควรรู้ก็ไม่ต้องรู้”

นึกถึงคือนั่นเมื่อสองปีก่อน ใบหน้าชั่วร้ายราวกับปทุม

เพลิงในอเวจีท่ามกลางราตรีอันมืดมิดนั้น ในใจพลันรู้สึก
สิ้นสะท้าน ขมวดคิวน้อยๆ ยกมือลูบไหล่ตนเองอย่างลึ้ม
ตัว รวากับยังรู้สึกถึงความเจ็บปวดอยู่

ช่างเถิด ถือเสียว่าเป็นฝันร้าย!

...

วันเวลาผ่านไปราวติดปีก เพียงชั่ววอกโลกาก็ผ่านไปอีกปี
แล้ว

รัชศกเถียนหนึ่งปีที่สี่ ฤดูเหมันต์ หิมะแรกตก

จวนสกุลชีว

“เป็นอย่างไบบ้าง” หญิงขุนถามเสียงเบา ทำที่หนาวจน
แข็งย่ำไปมา ขณะยื่นมือไปดึงคนที่อยู่ข้างหน้าด้วย
อาการกระวนกระวาย

หญิงข้าทาสีหวั่นกลับมาจากข้างกำแพง ทำมือจุกปาก
“เบาหน่อย อย่าให้หวั่นหว่ว[2] ที่เฝ้าประตูเห็นเข้าเชียว
ไม่เช่นนั้นเรามีหวังเสียเที่ยวแน่”

หญิงขุนกัดริมฝีปาก ขอบตาแดงเรื่อ “แต่ นายน้อยอด
อาหารอยู่ในศาลบรรพชนมาสองวันแล้วนะ อากาศ
หนาวเช่นนี้ ของก็ส่งเข้าไปไม่ได้ จะทนได้อย่างไร”

หนึ่งชยาถลึงตาใส่ด้วยความรำคาญ “เจ้าเล็กร้องให้เสีย
ที วันๆ เอาแต่ร้องให้ มิใช่มาเก็บศพนายน้อยเสียหน่อย
เจ้าจะร้องทำไมหนักหนา!”

หนึ่งซุนเบิกตากว้าง “ไยเจ้าพูดเช่นนั้น...”

หนึ่งชยาไม่สนใจนาง หันหน้ามาอย่างรำคาญ กระซิบว่า
“เออล่ะ เจ้าหุบปากแล้วอยู่ตรงนี้นะ อย่าทำให้ข้ายุ่ง
ยาก!”

จากนั้นนางก็ค้อมตัวลงกอดกล่อ่งอุ้มสำหรับน้อยแนบอก
วิ่งตรงไปยังประตูเล็กที่อยู่ไม่ไกล หนึ่งซุนได้แต่ยืนทิมทื่อ

นี่ไม่ถึงว่าหนึ่งชยาบอกจะไปก็ไป นางจ้องตามแผ่น
หลังของหนึ่งชยา แม้มปากอย่างคับข้องใจ

หนึ่งชยาค้อมตัวเร่งฝีเท้าตลอดทาง ครั้นเข้าไปใกล้ประตู
ใหญ่ของศาลบรรพชนแล้ว ก็ฉวยจังหวะที่หม่อมมัวผู้เฝ้า
ประตูกำลังสาละวนซี้มือซี้ไม้ให้คนงานขนแข่งใส่ถ่าน
นางหลับตาปี๋ กอดกล่อ่งอุ่นสำหรับนอยก้มตัวลงต่ำแล้ว
พุ่งเข้าไปทันที

หนึ่งชยาตัวเล็กอ่อนแอ้น คล่องแคล่วเหมือนแมว มุดไป
มุดมาหลบหลีกสายตาผู้คน ถึงกับหลบไปถึงหลังกำแพง
ใต้หน้าต่างของหม่อมมัวกับพวกคนงาน แต่นี่ไม่ถึงว่าจู่ๆ
ข้างหลังจะมีเสียงร้อง “ว้าย!”

เสียงนั้นแผ่วเบาและเปราะบาง แต่ก็ดังพอที่จะทำให้ทุกคนหยุดงานในมือและหันมามองทางประตู เห็นร่างที่ล้มลงบนหิมะ และหญิงสาวที่อีกก้าวเดียวก็จะซ่อนตัวได้อยู่แล้วพอดี

หญิงสาวตัวแข็งทื่อ ก่อนจะหันใบหน้าไว้ความรู้สึกของตนไปมองสาวน้อยที่หกล้มตรงประตู สีหน้าค่อยๆ บิดเบี้ยวดูร้าย

หญิงคนหนึ่งหกล้มอยู่นอกประตูหน้าซัดเผือด ละล่ำละลักว่า “ข้า... ข้าไม่ได้ตั้งใจ ข้าเพียงอยากเห็นนายน้อยเท่านั้น...”

ยิ่งพูดก็ยิ่งเสียใจ สุดท้ายทนสายตาเย็นชาหยามเหยียด
รอบข้างและสีหน้าจะกินเลือดกินเนื้อของหญิงชยาไม่
ไหว จึงปล่อยโฮเสียงดังลั่น

...

“ใครกัน กล้ามาเอะอะที่ศาลบรรพชน!” เสียงเย็นเยียบ
ดังมาจากนอกประตู ทำเอาหม่อมมัวเฝ้าประตูที่กำลังสั่ง
ให้บ่าวชายไปจับตัวหญิงชยากับหญิงชุนด้วยสีหน้าดุตัน
ถึงกับสะดุ้ง สีหน้าแปรเปลี่ยนไปมา ถลึงตาดุดันใส่เด็ก
สาวทั้งสอง ก่อนจะรีบฉุนออกมารับหน้านอกประตู
วิ่งพลางจัดแจงผมเผ้าของตนไปพลาง

ครั้นออกไปแล้วก็รีบค้อมกายคารวะผู้มาใหม่อย่าง
นอบน้อม “คารวะจินต้ากุกุ[3]”

สตรีที่ถูกรเรียกว่าจินต้ากุกุ สวมเสื้อเป้ยจื่อ[4] ลายเมฆา
สีน้ำเงินไพลิน ท่อนล่างสวมกระโปรงจับจีบแบบหน้า
ม้า[5]สีไผ่แก่[6] ปักลายค้างคาวอย่างประณีต คลุมทับ
ด้วยเสื้อคลุมขนกระรอกแดง ที่มีมือหุ้มปกอกอุ่นมือ อายุ
อยู่ในวัยกลางคน แม้หน้าตาจะงดงาม ทว่าในวันที่มีแต่
สายลมและหิมะเช่นนี้ ผมเฝ้าของนางยังคงเป็นระเบียบ
ทำให้สีหน้าดูเย็นชาน่าเกรงขาม

ด้านหลังมีบ่าวติดตามสี่นาง ล้วนมีอายุและสีหน้าเรียบ

เฉยเช่นกัน ยืนนิ่งราวกับรูปปั้น

นางทอดสายตามองหม่อมม้าวที่อยู่เบื้องหน้า นัยน์ตามิได้
เคลื่อนไหวแม้แต่น้อย “จางเหอ เจ้าไม่อยากทำงานนี้
แล้วใช่ไหม”

ยายเฒ่าจางตกใจคุกเข่ากระแทกพื้นดัง ปึก ใบหน้า
เหยเกกล่าวเสียงสั่น “ต้ากู่กู่โปรดละเว้นข้าเถิด เรื่อง
นี้...”

ไม่รอให้ยายเฒ่าจางพูดจบ จินต้ากู่กู่ก็ถามด้วยใบหน้า
ไร้ความรู้สึกว่า “มีคนบุกรุกศาลบรรพชนหรือ”

ยายเต๋มาจางรีบผงกศีรษะ “ใช่แล้วเจ้าคะ ล้วนเป็นเพราะ
ข้ายายแก่เกินไป...”

นางพูดไม่ทันจบ จีนต้ากุกก็ตัดบท พยักหน้ากล่าวว่า
“จับเจ้าคนที่บุกรุกศาลบรรพชนมาตีให้ตายเสียตรงนี้
ส่วนเจ้าคนที่ยังไม่ได้บุกเข้าไปให้จับส่งไปขาย” ว่าแล้ว
นางก็หันกายจากไป โดยไม่คิดจะรับฟังต้นสายปลาย
เหตุแม้แต่หน่อย

ช่างเป็นการตัดสินชีวิตผู้อื่นอย่างง่ายดาย ทว่าคนอื่นๆ
กลับคล้ายเห็นเป็นเรื่องที่เหมาะสมแล้ว สี่หน้ำมิได้ส่อ
แววประหลาดใจแม้แต่หน่อย

ยายเฒ่าจางมองตามหลังสตรีในชุดสีน้ำเงินไพลิน
พลงลอบพรุฒมหายใจเบาๆ ก่อนหันกลับไปทำตามคำ
สั่ง ให้คนไปลากหนึ่งชุนกับหนึ่งชย่าสองหญิงรับใช้ออก
มา

นางขึ้นเสียงสูง “เจ้าสองคนได้ยินแล้วใช่ไหม มิใช่ข้า
ยายเฒ่าใจร้าย แต่เป็นต้ำกุกุกที่ไม่ยอมให้มีฝุ่นผงระคาย
ตาแม้แต่เม็ดเดียว”

[1] มาจาก ‘เชียนชิว (千秋)’ ที่แปลว่า พันสารท
หมายถึงพันปี หรือเวลาที่ยาวนานมาก ทั้งใช้เป็นคำ
แสดงความให้เกียรติเวลาพุดถึงวันเกิดของผู้สูงอายุ

[2] คำเรียกหญิงรับใช้สูงอายุ หรือเรียกแม่นม

[3] ‘กุกุ’ คำเรียกนางกำนัลอาวุโสในวัง

[4] เครื่องแต่งกายของทั้งชายและหญิงในสมัยโบราณ มี
ลักษณะเป็นเสื้อคลุมตัวหลวม แขนกว้าง เป็นที่นิยม
มากในสมัยราชวงศ์ซ่งและราชวงศ์หมิง

[5] ‘หมาเมียนฉวิน’ หรือกระโปรงจีบหน้าม้า โดยด้าน

หน้าและหลังมีส่วนที่เรียกว่า ‘หน้ากระโปรง’ (ฉวินเหมิน) ซึ่งเป็นส่วนที่ไม่จับจีบทั้งหมดสีหน้า ทับซ้อนกันทั้งหน้าและหลัง ส่วนด้านข้างของตัวกระโปรงจับเป็นจีบ

[6] สีเขียวอมเทา เขียวหม่นๆ

ตอนที่ 4 ไปตายเสีย ได้หรือไม่ (1)

ได้ฟังดังนั้น หินซุนที่เดิมตกใจจนโง่งมไปแล้วก็ร้องไห้โฮ
ในทันใด แต่หนึ่งชยาที่ถูกคุมตัวออกมา มีสีหน้าเรียบเฉย
นัยน์ตาดมิ่งมองคนรอบข้างอย่างดูร้าย แค้นยี้มเย็นชา
แล้วหลับตาลง แต่กลับไม่ยอมปล่อยกล่องอุ่นสำหรับน้อย
ที่กอดไว้กับอก

ยายเต๋อจางเห็นสีหน้าดีด้านของนาง ก็นึกขึ้นได้ว่า
นางนี่เองที่เป็นตัวยุ่ง โทสะในใจลุกโหม เอื้อมมือไป
กระชากกล่องสำหรับมาฟาดศีรษะนางเต็มแรง

โป๊ก! ถ่านไฟในกล่องอุ่นสำหรับกระเด็นออกมา กระจาย
เต็มหน้าหนึ่งชยา อาหารทั้งสำหรับหกกระจายเกลื่อนพื้น
หน้าผากของนางถูกมุมกล่องอุ่นสำหรับฟาดแตกจนเลือด
ไหลอาบ

ยายเฒ่าจางตะลึงงัน แต่หนึ่งชยาเหมือนไม่รู้สึกว่าศีรษะ
แตกเลือดไหล เงยหน้าขึ้นถลึงตาใส่อย่างดุร้าย หัวเราะ
เสียงแหลม “ยายแก่สมควรตาย หากข้าตายเป็นผีจะมา
รังควานเจ้าทุกคืน ดูลึว่าเจ้าจะอยู่นานกว่าข้าได้สัก
เท่าใด”

ทั้งใบหน้าของหนึ่งชยาชะมุกชะมอมไปด้วยซีเขม่าคราบ
น้ำมันและเลือด ทำให้ดวงตาแดงกำขางนางดูแล้ว

เหมือนญาติจริงๆ ยายเฒ่าจางเห็นแล้วสะดุ้งในใจ มือ
หนึ่งกุมอก อีกมือชี้สั่งคนงาน “คือด้าน ไม่รักดี ยังไม่รีบ
ลากมันไปตีให้ตายอีก!”

ทว่าชั่วขณะต่อมา ข้อมือของนางพลันถูกบีบไว้ ตามมา
ด้วยเสียงกระดูกหักดัง กร๊อบ ชัดบาดหู ความเจ็บปวด
แผ่ลาม จางหมั้วมัวเจ็บจนร้องเสียงหลง “โธ้ย เจ็บจะ
ตายแล้ว...ใครมันทำซ้ำ!”

น้ำเสียงเรียบนิ่งทว่าเย็นเยียบราวทองกระบพหยกดังขึ้น
“จางหมั้วมัว เจ้าจะตีคนของข้าให้ตาย ก็ควรถามข้า
ก่อนหรือไม่”

ทุกคนอึ้งงัน หึงชย่ำซึ่งถูกคุมตัวอยู่กักริมฝีปาก น้ำตา
คลอเบ้า แต่เป็นตาก็ไม่ยอมให้ไหลลงมา

จางหมั้วมัวหันไป เห็นผู้มาหน้าตาหล่อเหลางดงาม ท่าม
กลางสายลมและหิมะ แววดาของเขาเย็นเยียบ สีหน้า
เรียบเฉย เสื้อผ้าฝ้ายเนื้อบางสีครามที่สวมบนร่างมิได้ดู
มอซอแม้แต่น้อย กลับดูเรียบง่ายทว่าสง่างาม

นายน้อยที่ไม่เคยอยู่ในสายตาใครแม้กระทั่งคนรับใช้ที่
ต่ำต้อยที่สุด บัดนี้กลับทำเอาจางหมั้วมัวหัวอกหัวใจขมึง
เกลียวอย่างบอกไม่ถูก พยายามข่มกลั้นความเจ็บปวดที่
กระตุกหัก ใบหน้าเหยเก ละล่ำละลักเรียก “นายน้อยสี!”

.....

จวนสกุลชีว หอเฟิงหวา

“ท่านแม่ ลองชิมฝีมือลูกดูสิเจ้าคะ” เสียงอ่อนหวานของ
เด็กสาวไฟเราะพริ้งราวนกขมิ้น

เสียงชายหนุ่มเอ่ยกลั้วหัวเราะดังขึ้นตามมา “น้องสาวมี
เจตนาดี แต่ระยะนี้ท่านแม่ไม่ค่อยเจริญอาหาร”

เด็กสาวกระเจ้ากระงอด “พี่ห่าน่าซังนัก หวาน้องมี
เจตนาแอบแฝงรี”

“เออละๆ เจ้าสองคนไม่หยุดเสียที ใช้ได้ที่ใดกัน” เสียง
นุ่มนวลสดใสของสตรีออกเรือนแล้วนางหนึ่งขัดจังหวะ
ถกเถียงของสองพี่น้อง

ชีวเยี่ยไปอยู่ในลานบ้านพ่นไอน้ำออกมา หิมะโปรย
ปรายเต็มศีรษะและไหล่ ทว่ายังยืนฟังเสียงพูดคุย
หัวเราะอย่างอบอุ่นภายในเรือนอย่างไม่น่าทร รวากับ
ไม่รู้รับรู้ถึงสายตาดูแคลนหยามหยันของพวกคนรับใช้ที่
ยืนอยู่ได้ชายคา

ผ่านมาหนึ่งช่วยาม[1]แล้ว นายน้อยสี่ยืนอยู่ท่ามกลาง
หิมะมาหนึ่งช่วยามแล้ว เดิมฮุ่ยยินก็มิได้มีใจจะพบเขา
อยู่แล้ว เขาสวมใส่เสื้อผ้าเนื้อบางเช่นนี้ ขึ้นยังปล่อยไว้
น่ากลัวว่าคงได้แข็งตายเป็นแน่

ลูกอนุก็คือลูกอนุ ต่อให้เป็นคุณชายก็ยังต่ำต้อย ไม่มี
ทางเทียบพี่น้องชายหญิงที่เกิดจากภรรยาเอก ยิ่งมิต้อง
พูดถึงมารดาของเขาซึ่งเป็นอีเหินยง[2]ก็ยังเป็นคนต่ำ
ต้อยด้วย

ชีวเยี่ยไปยืนต่อไปอย่างไม่รู้สิกรู้สา ผ่านการฝึกวรยุทธ์
มานานปี สำหรับเขาแล้วความหนาวเหน็บนี้มีนับเป็นอัน
ใดได้ แต่ในเมื่อมีคนอยากชมเรื่องสนุก ก็ปล่อยให้พวก
เขาดูต่อไปแล้วกัน

มีรู้ว่าผ่านไปนานเท่าใด จู่ๆ ก็มีสตรีวัยกลางคนผู้หนึ่ง
เดินออกมาจากในเรือน หยุดยืนตรงหน้าชีวเยี่ยไป สาย
ตาเย็นชาไร้อารมณ์จับอยู่บนร่างเขา “สุหยินเชิญนาย

น้อยสี่เข้าไปได้”

ชีวเย้ยไปยิ้มที่มุมปากเล็กน้อย น้ำเสียงไม่ลดต่ำแต่ก็ไม่
โอหัง “ขอบคุณจินต้ากุกู”

จินต้ากุกูหันกายกลับเข้าไปรากับไม่ได้ยิน ส่วนเขาปิด
หิมะตามตัวแล้วตามเข้าไป

หลังผ้าม่าน ภายในตกแต่งอย่างหรูหราพิถีพิถัน เครื่อง
เรือนล้วนทำด้วยไม้กฤษณาจากดินแดนหนานหยาง[3]
ซึ่งนายหญิงของจวนสกุลชีวชื่นชอบเป็นที่สุด งานแกะ
สลักประณีตบรรจง บนผนังแขวนภาพเขียน อักษรพู่กัน
และภาพปัก ล้วนเป็นผลงานของช่างฝีมือที่มีชื่อเสียง

บนตั่งอุ้นหลังลับแลหยกลายดอกหมุ่มตาน สตรีไพบหน้า
อ่อนเยาว์วังดงามนางหนึ่งกำลังเอนหลังพักสายตา คิ้ว
โก่ง จมูกงาม และริมฝีปากที่คล้ายยิ้มแ้มอยู่เสมอ ชวน
ให้รู้สึกอบอุ่นน่าชิดใกล้ นางสาวมลิ่นนวมแพรวสุจิน[4]ปัก
ลายนกหยกและผลทับทิม ที่ขาคลุมด้วยผ้าห่มขน
จึงจอกหิมะบริสุทธิ์

นางคือนายหญิงสกุลชีว สุหยินคนที่สองของประมุขสกุล
ชีว...ตู้เงินหลาน

แต่กลับไม่เห็นหนุ่มสาววัยเยาว์ที่ได้เถียงกันเมื่อครู่ ชี
วเยี่ยไปหลุบตาลง ค้อมกายคำนับอย่างนอบน้อม

“มารดา”

ชีวเยี้ยไปนึกเภาะในใจ สองคนนั้นแต่ไหนแต่ไรก็คร้านจะ
คลุกคลีกับลูกอนุตำต้อยเช่นเขาอยู่แล้ว

หญิงงามลื้มตาขึ้นช้าๆ มองเขาคูหนึ่ง ก่อนจะยิ้มน้อยๆ
กล่าวว่า “ชื่อเกอเออร์[5]นี่เอง ได้ยินว่าเจ้าหักข้อมือของ
จางหมั้วหมั้วหรือ”

ตรงไปตรงมา ไม่มีอ้อมค้อม แสดงให้เห็นถึงความเด็ด
เดี่ยวเปิดเผย มิใช่ นายหญิงของครอบครัวทั่วไป

ชีวเยี้ยไปเอ่ยเสียงเรียบ “นายบ่าวย่อมมีสูงมีต่ำ วันนี้

จางหมั้วหมั้วกล้าสามหาวก้าวร้าวต่อหน้าเยี่ยไปได้ วัน
หน้าก็ยอมกล้ากำเริบเสิบสานต่อหน้ามารดา”

หญิงงามพิศมองใบหน้าคมคายหล่อเหลาเป็นหนึ่งไม่มี
สองของเขา หัวทั้งร่างแผ่กลิ่นอายสงบเสงี่ยมไม่ยินยอม
แต่ก็เป็นเจ้าคนที่ดูสุภาพเรียบร้อยผู้นี้แหละ ที่พอลงมือก็
หักข้อมือของจางหมั้วหมั้ว นัยน์ตานางสาดประกายคม
กริบวูบหนึ่ง แต่มิได้สืบสาวราวเรื่องต่อ เพียงโบกมือ
เบาๆ เหยยว่า “ชื่อเกอเออร์ กินข้าวเถอะ”

ชีวเยี่ยไปอึ้งงัน ยามนี้จึงสังเกตเห็นว่าบนโต๊ะมีกับข้าว
สองจานและข้าวชามหนึ่ง น้ำแกงอีกหนึ่งชามกำลังร้อน
กรุ่น อาหารชั้นดีเช่นนี้ สำหรับคนที่อดอาหารมาสองวัน
อย่างเขานับว่าเข้ายวนใจยิ่งนัก

ฉินตำกุกุพลันเอ่ยด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ “ฮูหยิน นายท่าน
ผู้เฒ่าบอกว่าห้ามนายน้อยรับประทานอาหารห้าวัน และให้ไป
คัดลอกคัมภีร์ที่ศาลบรรพชนเพื่อสำนึกผิด วันนี้แค่วันที่
สามเท่านั้น”

น้ำเสียงไร้อารมณ์ที่จู่ๆ ก็โพล่งขึ้นมาทำให้ตู้ซื่อ[6]อิงไป
ก่อนจะยิ้มอย่างจนใจ “เอาเถิด อย่างไรเสียก็เป็นเลือด
เนื้อเชื้อไข เรื่องนายท่านผู้เฒ่า ข้าจะเป็นธุระเอง หญิง
แก่อย่างเจ้าเลิกพูดมากได้แล้ว”

ฉินตำกุกุหยุดพูดจริงๆ หันไปรินน้ำชาให้ตู้ซื่อ ชิวเย่ไป
เองก็ไม่ปฏิเสธ นั่งลงที่โต๊ะ หยิบตะเกียบแล้วลงมือกิน

อาหารเจียบๆ

กินไปได้ครึ่งหนึ่ง ตู้ซ้อเป่าไอร้อนในถ้วยชา พลันเปรยขึ้น
มาว่า “ฟังจินตัญญูบอกว่า เจ้าคิดได้แล้ว จะไม่ขัดขวาง
การแต่งงานของชั้นหนึ่ง ทั้งยังจะช่วยส่งนางออกเรือน
ด้วยหรือ”

ชีวชั้นหนึ่งเป็นน้องสาวร่วมอุทรของชีวเยี่ยไป

ตะเกียบที่กำลังคีบอาหารชะงักค้างชั่วขณะ ชิวเยี่ยไป
เงยหน้ายิ้มให้ตู้ซ้อ “ใช่ขอรับ การแต่งงานออกเรือนของ
บุตรย่อมต้องฟังบิดามารดาและการชักนำของแม่สื่อ”

ตุ๋นมองเขา ครู่หนึ่งจึงยิ้มออกมาอย่างอ่อนโยนและสนใจ “เจ้าคิดได้เช่นนี้ก็ดี อาการบาดเจ็บของเจ้าเมื่อสามปีก่อนจนถึงบัดนี้ยังไม่หายขาด ทำโทษให้เจ้าคัดคัมภีร์ในศาลบรรพชนแสนเย็นเยียบ ข้ากับบิดาเจ้าล้วนปวดใจ”

ชีวเยี่ยไปก้มหน้า “เยี่ยไปผิดเองขอรับ”

ตุ๋นได้เห็นเขาก้มหน้าก้มตากินข้าวก็ไม่พูดอะไรอีก ยิ้มน้อยๆ ผงกศีรษะกล่าวว่า “ดีมาก”

ผ่านไปหนึ่งกัณฐ์[7] ชิวเยี่ยไปที่วางตะเกียบลง มองไปยังตุ๋น แล้วเอ่ยอย่างนุ่มนวลเปี่ยมด้วยความเคารพ “ขอบคุณมารดาที่มอบอาหารให้”

ตู้ช็อกกำลังอ่านหนังสือ มิได้เงยหน้าขึ้น เพียงโบกมือ
กล่าวว่า “ไปเถอะ”

ราวกับว่าที่นางเรียกให้ลูกอนุคนนี้มาขึ้นตากหิมะเสีย
นาน เพียงเพื่อให้อาหารหนึ่งมื้อและคำพูดอีกหนึ่ง
ประโยคเท่านั้น

[1] 1 ชั่วโมง เท่ากับ 2 ชั่วโมง

[2] คำเรียกอนุของเจ้านายหรือบิดาในสมัยโบราณ

[3] เอเชียนตะวันออกเฉียงใต้

[4] ผ้าสุจิน คือผ้าปักชื่อชวน (เสฉวน) เป็นผ้าไหมปัก
ลายที่มีความวิจิตรงดงาม

[5] ‘เกอเออร์ (哥儿)’ แปลว่า เด็กชาย เป็นคำเรียก
เด็กผู้ชายในเชิงเอ็นดู ทั้งเป็นคำที่ในสมัยโบราณหมายถึง
ถึงบรรดาคุณชาย หรือบุตรหลานของพวกเขาชั้น
สูง ส่วนคำว่า ‘ซื่อ (四)’ ในที่นี้หมายถึง สี่ หากแปลคำ
ว่า ‘ซื่อเกอเออร์’ ด้วยวิธีถอดความหมายตรงตัวจะแปล

ได้ว่า ลูกชายลำดับที่สี่

[6] ธรรมเนียมการเรียกสตรีที่แต่งงานแล้ว จะใช้ ‘ชื่อ (氏)’ ต่อท้ายนามสกุลเดิมของฝ่ายหญิง และบางครั้งจะเติมนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจน

[7] 1 ก้านธูป เท่ากับประมาณ 15-30 นาที

ตอนที่ 5 ไปตายเสีย ได้หรือไม่ (2)

“ขอรับ” ชิวเยี่ยไปหลุบตาลง ซ่อนแววตาครุ่นคิดไว้
สำหรับคนเช่นตู้เงินหลานแล้ว คนสอพลอประจบ
ประเจ๋งนางพบเห็นมานักแล้ว หรือถ้าเป็นคนที่แข็งขัน
ดั่งตันก็ยิ่งทำให้นางมีโทษะ ทว่าเด็กหนุ่มผู้นี้ทั้งไม่
ประจบและไม่ผยอง ใจกว้างเป็นธรรมชาติ ทั้งไม่ขาด

ความนอบน้อม แต่บางครั้งก็ลงมือ**ัยมโหด กลับทำ
ให้นางรู้สึกแปลกใหม่

คนเราพอรู้สึกว่าเป็นสิ่งแปลกใหม่ ก็มักไม่ตัดสินใจหรือลง
มือตามอารมณ์เช่นที่เคยกระทำ

ทว่าทันทีที่เขาหันกายจะออกจากมานประตูไป เสียง
ของตุ๊ซึกก็ดังขึ้นอย่างไม่แยแสอีกครั้ง “บ่าวที่ซึกหนึ่งซย่า
จัดการลงโทษเสียให้เรียบร้อย ขึ้นให้ติดตามข้างกาย ซ้า
เร็วคงทำให้เกอเออร์ต้องเสียผู้เสียคน”

ซิวเย่ไปชะงัก นึกยะหยันในใจ ที่แท้ก็ทนไม่ได้ที่จะ
ปล่อยให้บ่าวต่ำต้อยมาหมิ่นศักดิ์ศรี จึงรับคำว่า “ขอรับ”

.....

ออกจากหอเฟิงหวา ลมแรงหิมะตกหนัก ชิวเยี่ยไปเดิน
ช้าๆ กระทั่งถึงที่พักของตน เห็นสาวใช้ทั้งสองกำลังรอ
เขาอยู่แต่ไกล จึงค่อยๆ เดินเข้าไป

“นายน้อย” หญิงชุนปรี่เข้ามาหาทั้งน้ำตา คลี่เสื้อคลุม
ค่อนข้างเก่าตัวหนึ่งคลุมให้เขา ส่วนหนึ่งขยาล้างหน้า
ล้างตาแล้ว มองเขาด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ ช้ายังแค้นเสียง
เย็นชาอย่างเหยียดหยาม “ถูกฮุยอินทำโทษให้ยืนกลาง
หิมะอีกแล้วสินะเจ้าคะ ไม่เอาไหนเลย”

หนึ่งซุนหันไปถลึงตาใส่หนึ่งซย่า “เจ้าว่าอะไร หากมิใช่
นายน้อย เจ้าตายไปนานแล้ว!”

หนึ่งซย่าแค้นหัวเราะะ ไม่พูดไม่จากลับเข้าเรือนไป

กลับเป็นชีวิตเยี่ยวไปที่หันมามองหนึ่งซุน ยิ้มเอ่ยว่า “ซุน
เออร์ เจ้าช่างดีจริง”

หนึ่งซุนมองใบหน้าหล่อเหลาของเขา แล้วก็เขินอายจน
ก้มหน้าลง “นายน้อยสิ”

ชีวิตเยี่ยวไปเอ่ยเสียงนุ่ม “เจ้ายินดีทำอะไรให้ข้าสักอย่างได้
หรือไม่”

หนึ่งขุนพยับหันหน้าอย่างเอียงอาย “ท่านสั่งมาเถอะเจ้าค่ะ”

ชีวเยี้ยไปหัวร่อพลงเซยคางนางขึ้น เอ๋ยเสีงเบา “ไป
ตายเพื่อข้า...ได้หรือไม่”

เขา ไม่สิ นาง...ชีวเยี้ยไปชมชอบที่สุดคือหญิงงาม แม้แต่
หญิงงามในยามตื่นตกใจก็ยังดูน่าชม ดังเช่นหนึ่งที่
อยู่เบื้องหน้านี้

“นายน้อยสี่...หนึ่งขุน...หนึ่งขุน...” หนึ่งขุนหน้าซีดเผือด
ด้วยความหวาดกลัว นึกอยากพูดอะไรบางอย่าง แต่ครั้น
เห็นแววตาเยียบเย็นแฝงรอยยิ้มของชีวเยี้ยไป ก็รู้สึกราว

กับลำแสงเย็นเฉียบบนนั้นจู่โจมใส่คอหอย พุดไม่ออกแม้แต่
คำเดียว

มุมปากของชีวเยี่ยไปยกขึ้นเล็กน้อย คล้ายจะยิ้มก็ไม่ยิ้ม
เอ่ยว่า “พี่รองรับปากจะให้อะไรเจ้าหรือ ย้ายเจ้าไปเรือน
เขา ถึงขั้นยกเจ้าเป็นอีนี้อย่าง ดั่งนั้นเจ้าจึงไม่แยแสต่อ
ชีวิตของหญิงสาวพี่สาวแท้ๆ ของเจ้า ทั้งยังจะฆ่าช้านาย
น้อยสี่ด้วย”

หญิงชุนหน้าถอดสี ลนลานคุกเข่าลงกับพื้นดัง ปีก เอย
เสียงลั่นว่า “นายน้อยสี่...นายน้อย อภัยให้หญิงชุนเถิด
หญิงชุนเพียงแค่นี้...”

ชีวเย้ยไปไม่พูดอะไรอีก เพียงคลายมือลงตามสบาย หัน
กายเดินกลับเข้าเรือนตน ทั้งหนึ่งซุนที่นั่งตัวสั่งนั่งงกกับ
พื้นไว้เบื้องหลัง

เข้าไปในเรือนแล้ว ชิวเย้ยไปไม่แปลกใจที่เห็นหนึ่งซยา
นั่งอยู่ข้างเตาอุ่นเล็กๆ ใบหน้าคือร้อนเป็นนิตยของนาง
นองด้วยน้ำตา ครั้นเห็นชีวเย้ยไปเข้ามาก็คุกเข่ากับพื้น
ไม่พูดไม่จา

ชีวเย้ยไปมองนางที่คุกเข่าต่อหน้าตน ทั้งมิได้ระคอง
นางลุกขึ้นอย่างทะนุถนอมเหมือนยามปกติ กลับหันกาย
นั่งลงบนเตียงเตา[1] ที่จัดอย่างง่ายๆ เอื้อมมือยกบ้าน
ชาบนโต๊ะที่อุ่นอยู่ตลอดเวลารินชาร้อนให้ตนเองถ้วย
หนึ่ง จิบอีกหนึ่ง พลังกล่าวเนิบๆ ว่า “ทำไม หรือมีอะไร

จะพูดเรื่องที่เข้าจัดการกับน้องสาวเจ้า”

หนึ่งชยาคุกเข่ากับพื้น แวตาเปี่ยมด้วยความปวดร้าว
และสำนึกผิด เอ่ยเสียงเรียบว่า “เพราะหนึ่งชนทฤษฎศต่อ
ความไว้วางใจของนายน้อยสี่ และหนึ่งชยาเองก็ทำตัว
ไม่สมกับที่นายน้อยสี่ไว้วางใจ หนึ่งชยาไม่มีอะไรจะพูด”

ตั้งแต่ตอนที่หนึ่งชนหกล้มจนเรียกความสนใจของจาง
หม้วม้ว ทำให้นางถูกเปิดเผยตัวและจนมุม ซึ่งเท่ากับทำ
ให้นายน้อยสี่ตกอยู่ในอันตรายด้วย นางก็เริ่มสงสัยหนึ่ง
ชุนแล้ว พอย้อนคิดดูถึงพฤติกรรมน่าสงสัยของหนึ่งชุน
หลังจากนายน้อยสี่ถูกส่งตัวไปศาลบรรพชน ไหนจะยังมี
บรรดาทองหยองเครื่องประดับเหล่านั้นที่เพิ่มขึ้นมา...
ทุกอย่างล้วนแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าหนึ่งชุนมี

ปัญหา

เบื้องหลังจินตภาพเป็นใคร นางปรากฏตัวที่นี้โดยบังเอิญ
หรือ หากมิใช่เจตนาของคนผู้นั้น ก็ต้องมีคนวางกับดัก
แต่ไม่ว่าอย่างไร นายน้อยสี่ผู้นี้ก็ปฏิบัติตามคำสั่งของ
บิดามารดา บังอาจให้หญิงรับใช้นำอาหารที่เป็นเนื้อ
สัตว์เข้าไปยังศาลบรรพชน โทษฐานลบหลู่ดวงวิญญาณ
บรรพชน นายน้อยสี่หนีไม่พ้นเป็นแน่

วันนี้ไม่รู้ว่านายน้อยสี่ใช้วิธีใดจึงรอดตัวมาได้ หากว่า
ตามวิสัยของคนที่ไม่ยอมให้มีผงทรายระคายตาแม้แต่
เม็ดเดียวประกอบกับฝีมือของนางแล้ว นอกเสียจาก
นายน้อยสี่ตัดสินใจจะตัดขาดจากตระกูลชีว ไม่เช่นนั้น
คงไม่อาจออกมาจากหอเฟิงหวาอย่างปลอดภัยเป็นแน่

ชีวเยี้ยไปมองนางครูหนึ่ง ก่อนจะวางถ้วยชาลง เอ๋อเสีียง
เรียบว่า “แต่ที่เจ้ายังคุกเข่าอยู่เช่นนี้ คงเพราะต้องการ
รักษาชีวิตนางไขหรือไม่”

หนึ่งชย่าหลับตา น้ำตาหลังรินผ่านแก้มไร้สีเลือด “หนึ่ง
ชย่าติดค้างนายน้อยสี่ เพียงแต่..ก่อนมารดาจะสิ้นใจ
เคยสั่งเสียให้บ่าวดูแลน้องสาวให้ดี ขอเพียงท่านไว้ชีวิ
ตหนึ่งชุน หนึ่งชย่ายอมทุกอย่าง”

ชีวเยี้ยไปมองนาง เลิกคิ้วถามว่า “ยอมทุกอย่างหรือ”

หนึ่งชย่าชะงักแล้วรีบผงกศีรษะทันใด โลกของนายน้อย

สี่มิได้อยู่ที่สกุลชีวิต ความสามารถและนิสัยใจคอของนาย
น้อยสี่ยังไม่มีสตรีในหอห้องคนใดคู่ควร

ดังนั้น ลูกไม้เล็กๆ ที่หนึ่งซุนใช้กับนายน้อยสี่จึงเป็นการ
รันทดที่ตายชัดๆ ต้องโทษตนเองที่มีได้อบรมสั่งสอนน้อง
สาวให้ดี ขอเพียงนายน้อยสี่ยอมไว้ชีวิตนาง ก็นับว่าเป็น
บุญคุณล้นเหลือแล้ว

ชีวเย็บไปลอบถอนใจเบาๆ อย่างไรก็ตามก็เป็นพี่น้องสายเลือด
เดียวกัน

แต่ว่ามิใช่เพราะหนึ่งซุนมีนิสัยเช่นนี้หรือ เขาจึงไว้วาง
ใจนาง!

ผ่านไปครู่หนึ่ง ชิวเยี่ยไปจับขาที่ขงจากใบชาชั้นเลวใน
ถ้วยกระเบื้องเคลือบ เอ่ยเสียงเรียบว่า “ไปถลกหนังหน้า
นางมาทำเป็นหน้ากากหนังมนุษย์เถิด”

ในเมื่อฮุยอินใหญ่คิดจะทิ้งหนึ่งขุนผู้ไม่ซื่อสัตย์ไว้ให้นาง
เช่นนั้นนางก็จะให้หนึ่งขุนคนหนึ่งแก่ฮุยอินใหญ่แล้วกัน

คำพูดเรียบง่ายเช่นนี้กลับเป็นคำสั่งอำมหิตไร้หัวใจ ทำ
เอาหนึ่งชยาตัวสิ้นเทา ฟุบกายลงอย่างนบนอบ รับคำว่า
“เจ้าคะ!”

หลังจากให้หนึ่งชยาออกไปแล้ว ชิวเยี่ยไปก็เดินไปที่

หน้าต่าง ผลั้กบานหน้าต่างออก มองดูท้องฟ้าหม่นมัว

ฟ้าครามเว้งว่าง หิมะขาวโพลน อากาศหนาวเหน็บกัด
กินใจ

นางถอนหายใจเบาๆ พริบตาเดียวก็อยู่ในโลกนี้มาสิบ
แปดปีแล้ว บางครั้งตื่นมากลางดึก ยังรู้สึกคล้ายตกอยู่
ในห้วงฝัน ตนเองยังเป็นดรุณีน้อยที่ขลุ่ยตัวในหอตำรา
คอยจัดแจงตำรับตำราและอาวุธยุทธโปกรณ์ที่สะสมไว้
นับมิถ้วนของบิดา ครั้นตื่นขึ้นมากลับพบว่าในโลกนี้
นางอยู่ในร่างของคนทีปปลอมเป็นบุรุษมาสิบกว่าปีแล้ว
เพียงเพื่อรักษาชีวิตของตนเองมิให้ตกไปอยู่ในสภาพ
อเนจอนาถ

ยิ่งไปกว่านั้นนางเหมือนได้พบโลกใหม่ มิได้ถูกตีกรอบ
เช่นสตรีในหอห้อง ประกอบกับถูกส่งไปเติบโตในชนบท
ได้พบอาจารย์ของนาง จึงได้มีโอกาสกุมชะตาชีวิตของ
ตนไว้ในมือ อย่างที่ไม่มีสตรีคนใดในยุคสมัยนี้ทำได้

แต่นางกลับต้องถูกเคี่ยวกรำในยุทธภพ จนกลายเป็นคน
เย็นชาอำมหิต ดรุณีน้อยธรรมดาที่ร่ำเรียงเบิกบานราว
แสงตะวันอยู่เสมอ กลายเป็นภาพฝันในวันวาน

หากไม่เป็นเช่นนี้ เกรงว่าวันรุ่งขึ้นหลังนางถูกรับตัวกลับ
สกุลชิว ก็คงจบชีวิตไปแล้ว

.....

จวนตระกูลชีว

หอดูจิ้ง

“อะไรวะ เจ้าสารเลวชีวเย้ยไปออกจากเรือนของฮุยอิน
โดยไม่บงบสลายแม้แต่เส้นขนเลยหรือ!” เสียงแผดสูงของ
ชายผู้หนึ่งดังขึ้น

[1] เติียงหรือแท่นที่ก่อด้วยอิฐ ด้านล่างมีปล่องเตาเพื่อ
จุดให้ความอบอุ่น

ตอนที่ 6 โศค

“ขอรับ นายน้อยรอง” บ่าวชายลอบมองใบหน้าที่กำลัง
เกรียวกราดด้วยความโกรธระคนตกใจของชายเจ้าของ
เสียงแวบหนึ่ง แล้วก็รีบก้มศีรษะลง

แววตาของชายผู้นั้นสาดประกาย**ัยมเกรียม ช่มกลิ่น
โทสะที่สุ่มแน่นในอก แค้นเสียงหนัก “เฮอะ นางแพศยา
ตู่ซื่อที่จิตใจเหมือนอสรพิษนั้น จะอย่างไรก็แค่ภรรยาคน
ที่สอง ยามปกติถือตนว่าเป็นองค์หญิง ไม่เคยเห็นคนใน
บ้านเราอยู่ในสายตา ไม่ยอมให้ใครล่วงเกินแม้แต่หน่อย
ทั้งฝีมือยังโหด**ัยม แต่คราวนี้กลับแปลกไป...เหตุใด
จึงปล่อยตัวเจ้าชิวเยี่ยไปที่กล้าขัดคำสั่งนางออกมาแต่

โดยดี”

บ่าวรับใช้ตกใจ รีบเหลียวซ้ายแลขวา กระซิบตัวสั่นว่า
“นายน้อยรอง ท่านอย่ากล่าวเช่นนั้น หน้าต่ามีหูประตูดมี
ช่องนะขอรับ คนข้างกายฮูหยินล้วนเป็นคนของหน่วยซื้อ
หลิเจียน[1]ทั้งสิ้น!”

ชีวเฟิงฉูแค้นยี้มเย็น ดวงตาสาดประกายอำมหิต “ครั้งนี้
ถือว่าชีวเยี่ยไปมันโชคดี เข้าศาลบรรพชนแล้วยังรอด
ออกมาได้ แต่ครั้งหน้าจะไม่มีโชคดีเช่นนี้อีกแล้ว”

“นายน้อย ไยท่านต้องทำเช่นนั้น...นายน้อยสี่เฟิงกลับมา
เมื่อปีกลาย ชำนาญท่านผู้เฒ่าก็มีได้ให้ความสำคัญแต่

อย่างไร” อานเหอเหลือบมองนายของตนแวบหนึ่ง
พลงเอ่ยเสียงเบา

ชีวเฟิงฉูเดิมมีใบหน้าหมดจดเหมือนเด็ก ดูบริสุทธิ์ไร้
เดียงสา แต่ครั้นได้ยินคำพูดของบ่าวรับใช้ สีหน้ามาด
ร้ายที่ไม่เข้ากับใบหน้าอ่อนเยาว์พลันปรากฏทันที เขา
แค้นหัวเราะเสียงเย็น “ทำไมอย่างนั้นรี มารดาข้าต้องจบ
ชีวิตด้วยน้ำมือมารดาของมัน หากมันไม่กลับมาอีกแล้ว
ไป แต่เมื่อกลับมาแล้วจะปล่อยให้มันอยู่เป็นสุขได้อย่างไร
ไร ถ้ามันตายไปเสีย ข้าว่านางแพศยาอี่เหนิงห้านั้นคง
ต้องเจ็บปวดมากเป็นแน่”

ยังไม่ต้องพูดถึงว่าเขาซังน้ำหน้าชีวเยี่ยไปที่มีท่าทีสุขุม
สุภาพอ่อนโยน แค่อี้อายนอกคอกที่ถูกทิ้งให้โตใน

ชนบท ถือดีอย่างไรมาวางมาดเป็นคุณชายสูงศักดิ์ ใต้
คนจอมปลอม

อ่านเหอลอบบ่นในใจอย่างเอือมระอา ที่แท่นายน้อยรอง
ยังคงอิจฉา เพราะวันที่นายน้อยสี่กลับมา บังเอิญเป็น
วันที่คุณหนูหูกจัดงานเลี้ยงชมบุปผาพอดี เชื้อเชิญสตรี
สกุลใหญ่มาร่วมมากมาย เดิมนายน้อยรองกับพวกคุณ
ชายอีกหลายคนกำลังร่ายบทกวีวาดภาพอยู่ไกลๆ ดึงดูด
ความสนใจของบรรดาคุณหนูเหล่านั้นไม่น้อย นี่ก็มาถึง
ว่าเพียงเหลียวไปเห็นนายน้อยสี่เดินผ่านมา สายตาทุกคู่
ก็พากันหันไปจับจ้องนายน้อยสี่

แม้จะรู้ทั้งรู้ว่าเป็นเพียงลูกอนูที่ไม่อยู่ในสายตา ทว่านาย
น้อยรองกลับผูกใจเจ็บ แค้นใหม่แค้นเก่าประดังประเด

วิธีการที่ใช้จัดการนายน้อยสี่ยิ่งโหด**ั้มมากขึ้น
เรื่อย ๆ

“แต่นายน้อยก็ลงมือไปสองครั้งแล้วนะขอรับ ไม่สำเร็จ
เลยสักครั้ง ดูเหมือนนายน้อยสี่จะโชคดีกว่านายน้อยโ
ยู่ นะขอรับ” อานเหอพิมพ์

ได้ยินดังนั้น ชิวเฟิงฉูก็โกรธจัด กระชากคอเสื้ออานเห
อ “เจ้าทำอะไร!”

อานเหอรีบสันศีรษะราวกับร่วงลง ละล่ำละลักว่า
“เปล่าขอรับ บ่าวไม่ได้พูดอะไรเลย!”

ชีวเฟื่องจุ๋องเขาเขม็ง จากนั้นก็หรีตา “เฮอะ ใ้สารเลว
นั้นโชคเข้าข้างจริง ถ้ามันเป็นผู้หญิง แล้วคิดบังอาจมา
เป็นอันดับสี่ในบ้านสกุลชีวละก็ ฮ่าๆๆ...มันจะต้องเป็น
คนที่อเนจอนาถที่สุดในไต้หล้า บ้านสกุลชีวจะเป็นนรก
สำหรับมันแน่!”

อานเหอกัมหน้าเจียบงัน ไม่กล้าส่งเสียงอีก

ในใจเขานึกถึงคำสั่งที่เหมือนคำสาปซึ่งถ่ายทอดต่อกัน
มาหลายปี หรือจะเรียกได้ว่าเป็นชะตากรรมของบุตร
สาวคนที่สี่ของสกุลชีวก็ได้

ในตำราบวงสรวงสวรรค์ของราชสำนักระบุว่า บุตรคนที่

สี่ของสกุลชีวซึ่งเป็นตระกูลใหญ่ผู้ร่วมสถาปนาแวน
แคว้น หากเป็นสตรีจะเป็นดาวปีศาจต่ำจี๋[2]ล้มแคว้น
เป็นภัยต่อเจ้าแผ่นดินมากำเนิด ต้องถูกสังหารด้วยการ
ถ่วงน้ำหรือไม่ก็ให้คนในตระกูลถวายเป็นคณิกาหลวง
ชายใดก็ร่วมเสพสมได้จนกว่าจะตาย

บุตรสาวคนที่สี่ของสกุลชีวไม่เคยมีใครรอดพ้นจุดจบอัน
โหดร้ายนี้

โชคของนายน้อยสี่ยังดี ที่มีได้เกิดมาเป็นคุณหนูสี่ นับว่า
โชคดียิ่งนัก

...

ในหอเฟิงหวาอุ่นสบาย กายานชั้นดีในกระถางกายาน
รูปหัวสัตว์งามประณีตกำลังเผาไหม้ช้าๆ

บรรดาบ่าวรับใช้ในชุดสีฟ้าเย็นก้มหน้าอย่างสงบ ต่าง
ประคองถาดผ้าเช็ดตัวและเครื่องหอมไว้ในมือ รอให้สตรี
หลังมานอาบน้ำเสร็จเดินออกมา

มานไข่มุกพลิวไหว

ตู้เงินหลานเกาะแขนฉินต้ากู่ ก้าวช้าๆ ไปนั่งบนตั่งนวม
ที่เกาะสลักจากไม้หวงฮวาหลี[3] อย่างวิจิตร หลับตา
พริ้มปล่อยให้หญิงรับใช้ช่วยเช็ดเส้นผมดกดำของนาง

บ่าวอีกคนคุกเข่าลงและใช้ค้อนหยกค่อยๆ ทุบขาให้

“องค์หญิงเพคะ นายน้อยสี่ส่งพระสูตรที่คัดลอกในศาล
บรรพชนมาถวาย” ฉินต้ากุกุเอ๋ยเสียดังเบา แล้วนำพระ
สูตรฉบับคัดลอกด้วยลายมือวางบนถาดเงินส่งให้

ตู้เจินหลานลืมหงุดตาเรียวยาวมองดูพระสูตรนั้น พลิกดู
พलगเอ๋ยอย่างมีน้ำพาวว่า “อืม ที่อยู่กับเขาววันนี้เป็นสาว
ใช้คนใด”

“เป็นหญิงชุนเพคะ วานนี้นางเด็กหญิงชยาไปนำคัมภีร์
‘พระสูตรที่จั่ง[4]’ จากเจดีย์เมฆฟ้ามาให้ นายน้อยสี่ นึก
ไม่ถึงว่านางจะพลัดตกจากเจดีย์ กระแทกกับเหลี่ยม

เจดียน์จนแหวกเหลวไปทั้งร่าง

บรรดาบ่าวรับใช้ที่อยู่ข้างๆ พังคำบรรยายละเอียดยิบ
เช่นนี้ต่างหน้าถอดสี แต่จินตัญญุกลับทำเหมือนไม่มี
อะไร ตู๋เงินหลานหัวเราะเบาๆ “อ้อ ช่างน่าเวทนานัก
แหวกเหลวเชียวหรือ...เช่นนั้นก็เห็นหน้าตาไม่ชัดสินะ”

จินตัญญุผงกศีรษะ “เพคะ”

มือที่พลิกคัมภีร์ของตู๋เงินหลานชะงัก “บังเอิญจริง”

ยามเอ่ยวาจานี้มีกลิ่นอายเย็นเยียบพิกล ทำเอาเหล่า
สาวใช้หนาวสะท้าน

ทว่าครู่ต่อมา ตู๋เงินหลานหยุดพลิกหนังสือ คลำถูกที่ค้น
หนังสืองามประณีตแผ่นหนึ่งในเล่ม นางเล็กคิ้วเล็กน้อย
หยิบที่ค้นหนังสือขึ้นดมแล้วลับตาพริ้ม “ฉีหิ้วเซียง...
อืม นายน้อยสืบบ้านเราเป็นช่างรู้ความจริงๆ”

ฉีหิ้วเซียงตามบันทึก ‘ตำราร้อยเครื่องหอม’ จัดว่าเป็น
กลิ่นหอมชั้นเลิศ สกัดจากไม้ที่เกิดการเผาไหม้ระหว่าง
ธาตุน้ำกับธาตุไฟในสถานที่ที่มีพลังหยินรุนแรงที่สุด ยัง
ไม่ต้องพูดถึงสรรพคุณเครื่องหอมว่าเป็นกลิ่นที่ทำให้
ปราณไหลเวียนสะดวก ทำให้อารมณ์และจิตใจสงบ
สรรพคุณที่ยอดเยี่ยมที่สุดอยู่ที่การให้ความอบอุ่นแก่
อวัยวะสำคัญ ช่วยปรับหยินหยางของร่างกาย ชะลอวัย
บำรุงความงาม เป็นเครื่องหอมหายากและล้ำค่าที่สุดจน

แทบหาซื้อไม่ได้ในท้องตลาด

อีกทั้งอากาศหนาวเหน็บยามเหม็นต์นายหญิงสกุลชิว
วมักไม่ออกไปข้างนอก ส่วนในยามคิมหันต์ นางมักสวม
ใส่มากกว่าคนทั่วไปหลายชั้น นี่เป็นเรื่องที่ทุกคนรู้ดี

อีกประการ นายหญิงสกุลชิวยังมีการปวดระดูทุก
เดือน นี่มิใช่เรื่องที่ทุกคนรู้

ผู้ที่มีสภาพร่างกายเย็น จะมีอาการเลือดลมติดขัด
ปราณไม่คล่องและเลือดคั่ง สรรพคุณพิเศษของฉี่หั่วเซี
ยงสามารถแก้อาการเหล่านี้ได้อย่างยอดเยี่ยม

ฉันท้าคุณผงกศิระชะ สี่หน้ายังคงเรียบเฉย กล่าวว่า “เพ
คะ นายน้อยสี่ข้างรู้ความ”

ตู้เงินหลานคลี่ยิ้ม หลับตาลงอย่างเกียจคร้าน สูดกลิ่นฉ
หั่วเซียง ใบหน้าขาวนวลยิ่งเผยความเ้ายวนดูอ่อน
ระทวย “ส่งรังนกตุนไปให้ชื่อเกอเออร์สักถ้วย และนำ
ถ่านไยเงินไปสองตะกร้าด้วย อากาศหนาวจัด ขาของ
เขาไม่ค่อยดี”

“เพคะ”

...

ชีวเยี่ยไปเงยหน้ามองหอเฟิงหวาอันวิจิตรงดงามที่อยู่
ไกลออกไป ก่อนจะหันไปเอ่ยกับหญิงชนที่ติดตามข้าง
กาย “ไปกันเถิด ไปเรือนอีเหนียงห้า”

หญิงชนราวเปลี่ยนเป็นคนละคน มิได้ชุกชนเอาแต่ใจ
เหมือนกาลก่อน ผงกศีรษะรับคำด้วยสีหน้ากระด้าง
“เจ้าคะ”

ชีวเยี่ยไปกระชับสายเสื้อเล็กน้อย พลันกล่าวว่า “นางไป
หังโจวแต่วานนี้แล้ว ใช้ชีวิตที่เหลืออย่างสุขสงบตาม
อัธภาพ”

คำพูดลอยๆ ไม่มีหัวไม่มีหางนี้ ทำเอาหญิงชนตัวแข็งค้าง

ไปทันใด ครู่หนึ่งจึงเอ่ยว่า “ขอบคุณนายน้อยสิจ้าค่ะ”

ทั้งสองมิได้พูดอะไรกันอีก เดินช้าๆ ไปจนถึงเรือนที่ยัง
นับว่าประณีตงดงามแห่งหนึ่ง หม่อมม้าวที่กำลังกวาดหิมะ
หน้าประตูเห็นมีคนมา เฟื่องตามองดูแล้วก็ดีอกดีใจ รีบ
เดินมาต้อนรับ “นายน้อยสิ!”

[1] เป็นหน่วยของชั้นที่ผู้ตรวจการและทำการอ่านฎีกา
ถวายจักรพรรดิโดยเฉพาะ นอกจากนี้ยังทำหน้าที่

เหมือน ‘ตำรวจลับ’ คอยสอดส่องดูความเคลื่อนไหวของ
บุคคลต้องสงสัยที่อาจเป็นภัยต่อราชสำนัก เป็นต้น

[2] ต้าจี้ ตามตำนานคือนางปีศาจจิ้งจอก เป็นสนมของ
พระเจ้าโจวซิ่น กษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์ซาง ที่ลุ่ม
หลงนารีจนบ้านเมืองล่มสลาย

[3] ไม้พะยุงจิน

[4] พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์ในคติพุทธ
มหายาน เป็นผู้แสดงธรรมโปรดสัตว์ในกามภูมิ 6 มี
ปณิธานที่จะช่วยสรรพสัตว์ให้พ้นจากนรกภูมิให้หมดสิ้น
ก่อน จึงจะยอมตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า

ตอนที่ 7 พาดัวกลับไปให้ข้า

ชีวเยี่ยไปเยี่ยมแล้วตามนางเข้าไป ส่วนหนึ่งขุนเดินตามไป
เจียบๆ

เข้าไปในเรือน หญิงวัยกลางคนผู้หนึ่งพลันลุกขึ้นยืน
มวยผมของนางปักปิ่นหยกขาวสองอัน สวมเสื้อคลุมผ้า
ปักดอกอวีนจีน[1]สีเขียวไผ่แก่ ท่อนล่างสวมกระโปรง
จับจีบแบบหน้าม้าสีฟ้าน้ำทะเลปักลายดอกชบาแดง แม้
รูปแบบจะไม่ใช่ที่นิยมแล้ว แต่ก็ยังดูงามประณีตชวน
มอง ใบหน้าที่งดงามฉายแววยินดี “นายน้อยสี”

ชีวเยี่ยไปปล่อยให้หญิงชุนช่วยถอดเสื้อคลุมกันลม ตรง
เข้าไปกุมมือนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า “อ๊ะเหนียง กินข้าว
แล้วหรือยัง”

อ๊ะเหนียงห้าเฟิงชีวอวีนรีบพยักหน้า กุมมือชีวเยี่ยไปด้วย
ความรักใคร่แล้วนั่งลง “กินแล้ว กินแล้ว...ขอบคุณนาย

น้อยสี่ที่เป็นห่วง”

นางหันไปสั่งบรรดาสาวใช้และหม่อมมัวให้รินน้ำชาและ
ยกของว่างออกมา ครั้นคนรับใช้ถอยออกไปหมดแล้ว
เฟิงชิวอวีนก็พิศมองชิวเยี่ยไปครู่หนึ่ง จู่ๆ ก็ตาแดงเรื่อ อ้า
แขนโอบกอดนาง น้ำตาพรั่งพรู “เยี่ยเออร์ ลำบากเจ้า
แล้ว ยังเจ็บอยู่หรือไม่ เป็นความผิดของแม่เอง หากรู้แต่
แรกว่าเจ้ากลับมาแล้วต้องลำบากน่าจะให้อาหวังพาเจ้า
ออกจากหมู่บ้านแล้วไม่ต้องกลับมาตลอดกาล!”

“แม่ไม่ดีเอง หากเจ้าเป็นบุตรชาย ก็ไม่ต้องอยู่อย่าง
หวาดวิตกเช่นนี้” เฟิงชิวอวีนสะอื้นให้ ล้วนเป็นเพราะตน
ชะตาอาภัพ ให้บุตรสาวเกิดมาเผชิญคำสาปบุตรสาวคน
ที่สี่ของสกุลชิว ด้วยทำใจไม่ได้ที่จะจับบุตรสาวกدنน้ำ

ตาย จึงได้แต่โกหกว่าได้บุตรชาย ต่อมาบุตรของตนก็ยัง
ต้องได้รับความลำบากมากมาย จึงจำต้องส่งไปเลี้ยงดู
ในชนบท

ชีวเยี่ยไปสัมผัสความอบอุ่นจากฝ่ามือของสตรีเบื้องหน้า
ในใจพลันรู้สึกท่วมท้นด้วยไอร้อน รวากับได้เห็นภาพใน
อดีตเมื่อหลายปีก่อน สตรีคนหนึ่งก็โอบกอดตนไว้ด้วย
ร่างบอบบางเช่นนี้ กายของนางมีกลิ่นหอมและอบอุ่น
นั่นเป็นกลิ่นของมารดา

นางตบหลังเฟิงชีววินเบาๆ เอ่ยเสียงนุ่มนวลว่า “ลูก
สบายดี ฮูหยินใหญ่มิได้ทำให้ลูกลำบากแต่อย่างใด”

“บอกแม่เร็วเข้า เจ้าต้องทนลำบากใช้หรือไม่” เฟิงซิวอ
วินส่ายหน้ากอดนางไว้ พลังร่ำไห้หนักกว่าเดิม ใครเล่า
จะไม่ว่าคนที่ทรงอำนาจมากที่สุดในสกุลชีวมิใช้นาย
ท่านผู้เฒ่าชีวมิง หากแต่เป็นฮุยอิน...องค์หญิงเซียงกั๋ว
ตู้เจินหลาน ตู้เจินหลานเป็นธิดาของพระภาดา[2]ใน
องค์พระพันปี ได้รับการเลี้ยงดูจากพระพันปีมาตั้งแต่
เยาว์วัย นิสัยพิกลและเอาแต่ใจ เจ้าอาرمณ ชอบวาง
อำนาจ คนรอบข้างทำอะไรล้วนไม่ถูกใจไปเสียหมด
นอกจากบุตรธิดาแท้ๆ ของนางเองแล้ว นายน้อยและ
คุณหนูในจวนล้วนถูกด่าทอโดยตีกันถ้วนหน้าเป็นเรื่อง
ปกติ ที่กล่ลวงเกินภรรยาเอกถูกตีจนตาย ก็ใช่ว่าไม่มี

นางทำผิดจนตกอยู่ในมือตู้เจินหลานถึงสองครั้งสองครา
ยังรอดตัวมาได้ นับว่าไม่ง่ายเลย

ชีวเยี้ยไปหัวร่อในใจ ไม่ง่ายเลยจริงๆ แม้จะท่องยุทธภพ
มานาน แต่จิตใจที่ฐานะบ้ายบอของตนเช่นนี้ ทำให้จำ
ต้องหาวิธีเอาอกเอาใจหญิงแก่เลือดเย็นนี้ ซ่างเป็นเรื่อง
ท้าทายความสามารถจริงๆ!

อันที่จริงเล่ห์เหลี่ยมกลอุบายของพวกสตรีสกุลชีวที่อยู่
แต่ในหอห้องพวกนี้ คนที่เคียวกรำในยุทธภพเช่นนางมิ
ได้แยแสเลยสักนิด แต่เพราะนางมีแผนจะสะสางเรื่อง
ราวทุกอย่างให้เรียบร้อย แล้วพาอี่เหนียงห้าออกจาก
ตระกูลชีว จึงต้องยอมลดตัวต่ำต้อย ใช้วิธีที่ไม่ให้เป็นที่
สะดุดตา

“ชีวเยี้ยไป เจ้ามาทำอะไรที่นี่!” เสียงแหลมของดรุณีน้อย

นางหนึ่งตั้งขึ้นด้านหลังมารดากับบุตรสาว ไม่สิ ‘มารดา
กับบุตรชาย’

เฟิงซิววินเงยหน้าขึ้นก็เห็นเด็กสาวยืนอยู่นอกประตู จึง
รีบปาดน้ำตาพลาบกล่าวว่า “ชั้นหนึ่ง มานี้เร็วเข้า พี่ชาย
มาเยี่ยมเจ้าแน่ะ!”

“พี่ชาย เฮอะ ข้าเคยมีพี่ชายต่ำต้อยเช่นนี้เสียที่ไหนกัน”
เด็กสาวแค้นเสียงเย็นชาอย่างดูแคลน

เด็กสาวที่แหวกมานเดินเข้ามาสวมชุดกระโปรงสีเขียวน
หยกปักลายดอกเสาวรส นางมีใบหน้าน่ารักพริ้มเพรา
แต่กำเนิด โดยเฉพาะดวงตาใสกระจ่างงามดั่งจันทร์หาใน

ฤดูสารท ผีพรวรรณที่เผยออกมานอกเสื้อผ่านวอลฟองราว
ดอกอวิหฐาน[3]สีขาว แม้จะไม่ถึงกับงามราวหยาดฟ้า
มาสู่ดิน แต่ก็ทำให้คนที่ได้ยลตราตรึงมิรู้ลืม

ทว่ายามนี้อวิหฐานดอกนี้ราวกับปกคลุมด้วยเกล็ดหิมะ
ทั้งร่างแผ่กลืนอายเย็นชาดังคนงามผลึกน้ำแข็ง แม้จะ
อยู่ในวัยกำดัดเพียงสิบสี่ปี แต่ก็ดูออกว่าเมื่อเติบโตขึ้น
ต้องเป็นหญิงงามทรงเสน่ห์แน่นอน

“น้องชั้นหนึ่ง” ชิวเย่ยกไปมองนาง ดวงตาทอประกายวูบ
หนึ่ง แต่มิได้มีโทษะกับท่าทีเย็นชาปั้นปึ่งของนาง

เพราะแม้ชิวเย่ยกจะไปจากบ้านไปนับสิบปี แต่หลัง

จากกลับมาได้ปีหนึ่งแล้ว ก็พอจะรู้อุปนิสัยใจคอของผู้
เป็นน้องสาว

“เจ้า...” แววดาชีวิตชั้นหนึ่งสาดประกายเย็นเยียบ กำลัง
จะเอ่ยปากถากถางก็ถูกเฟิงฉิวอ้วนตัดบทเสียก่อน

“หุบปาก เจ้าพูดจាកับพี่ชายแท้ๆ ด้วยท่าที่เช่นนี้ได้หรือ
เขาถูกส่งไปขังในศาลบรรพชนเพื่อใคร ทั้งยังถูกสุหยิน
ทำโทษให้คุกเข่าหลายชั่วยามเพื่อใคร!” แต่ไรมาเฟิงฉิวอ
้วนรักใคร่ตามใจบุตรสาวเป็นที่สุด น้อยครั้งที่จะตำหนิ
ว่า ยามนี้มีท่าทีเกรี้ยวกราดเช่นนี้ แสดงว่านางโกรธแล้ว
จริงๆ

ชีวชั้นหนึ่งเหือบมองเฟิงชีววินด้วยความขัดเคือง
ปราดหนึ่ง ก่อนจะเดินไปนั่งด้านข้าง ยกถ้วยชาพลา
แค้นหัวเราะ “เพื่อใคร อีเหนียงลืมาแล้วกระมัง เป็นเพราะ
ใครชั้นหนึ่งจึงต้องแต่งไปบ้านถึงกั้วกง[4] บุตรชายถึงกั้ว
กงปัญญาอ่อนโง่เง่าตั้งแต่เกิด แม่นางบ้านใดแต่งด้วยก็
เตรียมมีชะตาเป็นม่ายได้เลย!”

เฟิงชีววินกำดริมฝีปาก ขอบตาแดงเรื่อ เอ่ยเสียงสั้นเครือ
“นั่นเพราะบิดาเจ้าติดค้างถึงกั้วกง ครานั้นตามเสด็จองค์
จักรพรรดิไปล่าสัตว์ ถึงกั้วกงช่วยชีวิตบิดาเจ้าจากปาก
เสือ เจ้าจะมาแค้นเคืองพี่ชายได้อย่างไร...”

ชีวชั้นหนึ่งฟังคำเฟิงชีววินก็ระเบิดโทสะทันที เขวี้ยง
ถ้วยชากระเบื้องเคลือบลงบนพื้นเสียงดังเพี้ยง ตาแดง

กำเช่นกัน “แล้วเหตุใดจึงต้องเป็นข้า เดิมที่จะต้องแต่ง
ไปคือพี่หญิงสามชั้นจึง ส่วนข้าแต่งให้คุณชายเงินบุตร
ภรรยาเอกของเสนาบดีกรมคลัง แต่เพราะบุตรชายตัวดี
ของท่าน จึงกลายเป็นข้าต้องไปแต่งกับไอ้คนโง่เง่า ส่วน
ชีวิตชั้นจึงกลับได้เป็นคู่หมั้นหมายของคุณชายเงิน ท่าน
ว่าข้าควรแค้นเขาหรือไม่ เขาไม่ควรกลับมาอยู่แล้ว ข้า
แค้นนักกว่าเหตุใดเขาจึงไม่ตายไปเสียตั้งแต่อยู่ข้างนอก
นั้น...”

เพียะ! เฟิงชีวอวิน⁺สีหน้าซีดเผือด ตบหน้าหยุดวาทะ
วชั้นหนึ่งฉาดใหญ่

ชีวิตชั้นหนึ่งเดิมก็คับแค้นใจอยู่แล้ว แม้จะเป็นธิดาอนุ แต่
ก็ไม่เคยต้องฟังพาดูจากนายหญิง เฟิงชีวอวิน⁺

ประคบประหงมนางมาตั้งแต่เนิ่นๆ บัดนี้ถึงกับตบหน้า
นาง แม้แต่ตัวเฟิงชิวอวีนเองยังตกใจกับสิ่งที่ตนเองทำ
ลงไป

ดวงตากกลมโตของชิวซันหนึ่งรินน้ำตา ลูกชื่อนี้จึงผู้เป็น
มารดาอย่างไม่อยากเชื่อ ก่อนจะถลึงตาใส่ชิวเย่ไป
อย่างเคียดแค้น แล้วหันกายยกชามกระโปรงวิ่งออกจาก
ประตูไป

“หนึ่งเออร์...เวรกรรมแท้ๆ!” เฟิงชิวอวีนลูกชื่อนี้จะตามไป
ทว่าสุดท้ายก็ทิ้งตัวลงกับพื้นหลับตาลงอย่างเศร้าเสียใจ

ชิวเย่ไปตบมือนางเบาๆ เป็นการปลอบโยนโดยไร้คำ

พูด ตามองไล่หลังชีวิตชั้นหนึ่งวิ่งออกนอกประตูไปอย่าง
จนใจ เหี้ยมดมปากเล็กน้อย ใช้นางจะอยากกลับมา
ยิ่งเมื่อได้รู้ว่าการกลับมายังสกุลชีวิตของตนทำให้เกิด
สภาพเช่นนี้ มีผู้นำไป ‘ตาย’ อยู่นอกบ้านเสียยิ่งดีกว่า

หนึ่งปีก่อนเพิ่งชีวิตวินป่วยหนัก คิดถึงชีวิตเยี่ยงไปบุตรสาว
ที่ถูกทอดทิ้งในหมู่บ้านชนบทเป็นที่สุด จึงบากหน้าไปวิ่ง
วอนตุ๋เงินหลาน ขอให้บุตรสาวของนางได้กลับมา

นับตั้งแต่ที่ถูกส่งออกจากจวนในวัยเด็ก โดยอ้างว่า ‘นาย
น้อยสี่สกุลชีวิตเป็นโรคน่ารังเกียจ’ ทุกคนก็แทบจะลืมตัว
ตนของนายน้อยสี่ผู้นี้ไปแล้ว

ตู้เงินหลานเป็นคนนิสัยพิกล วันนั้นไม่รู้ว่านางว่างจนทน
ไม่ได้หรืออย่างไร จึงถามเฟิงชิว⁺วินว่า ขอเพียงให้ชิว
วैयाไปกลับมา ก็จะยอมทำทุกอย่างใช่หรือไม่ เฟิงชิว
วิน⁺ไม่ทันเฉลียวใจจึงรับคำ คิดเพียงว่าอย่างมากที่สุดก็แค่เอา
ชีวิตตนไป

คิดไม่ถึงว่าตู้เงินหลานจะใจคออำมหิต ถึงกับตั้งเงื่อนไข
ว่า หลังจากชีวิตชั้นหนึ่งพ้นวัยปักปัน[5]แล้วให้แต่งงาน
กับบุตรปัญญาอ่อนของถึงกั้วกงแทนคุณหนูสามชีวิตชั้น
จึง

[1] 1 ใน 4 ศิลปะผ้าปักดอกที่มีชื่อเสียงของจีน ได้รับการ
การขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
แห่งมนุษยชาติ

[2] พี่ชายหรือน้องชายที่เป็นลูกพี่ลูกน้อง

[3] เป็นพันธุ์หนึ่งของดอกแมกโนเลีย มีทั้งสีขาว ชมพู
ม่วง เหลือง เป็นดอกไม้ที่บานต้อนรับฤดูใบไม้ผลิ

[4] ‘กง’ หนึ่งในบรรดาศักดิ์ของจีนโบราณ มีทั้งหมด 6
ชั้น เรียงจากสูงไปต่ำคือ หวัง กง โหว บัว จื่อ หนาน

[5] พิธีปักปัน เป็นหนึ่งในพิธีหัวเลี้ยวหัวต่อสำหรับเด็กหญิงสมัยโบราณของจีน แสดงถึงการเข้าสู่วัยสาวของเด็กหญิง และพร้อมออกเรือน มักทำขึ้นเมื่อเด็กสาวมีอายุครบ 15 ปี

ตอนที่ 8 องค์หญิงดุจดวิญญาน (1)

เฟิ่งชีว¹วินมานี้ก็ย้อนเสียใจก็หายไปแล้ว

ครั้ง¹ชีว¹ชั้นหนึ่งรู้เรื่องเข้าก็เป็นลมล้มพับไปทันที ฟันขึ้น
มาก็อพยายามจะฆ่าตัวตายด้วยการกระโดดน้ำถึงสอง
ครั้ง¹สองครา แต่ถูกช่วยชีวิตไว้จนได้ นับแต่นั้นมานางก็
แค้น¹ชีว¹เยี่ยไปจนเข้ากระดูก

เป็นเพราะ ‘พี่ชาย’ ที่ไม่อยู่ในจวนมานานปีคนนี้ พอกลับ
มาแทนที่จะเป็นที่พึ่งให้นาง กลับทำร้ายจนนางต้องออก
เรือนไปอยู่กับคนเช่นนั้น

ชีวเยี่ยไปปลอบเฟิงชีววินจนนางหลับไป แล้วจึงให้พวก
บ่าวห้องข้างคอยอยู่ดูแล ส่วนตนเองก็จากไป

หนึ่งขุนหีบเสื้อคลุมผ้าฝ้ายตัวหนาคลุมให้ เห็นท่าที่ซึม
เซาของผู้เป็นนาย จึงเอ่ยด้วยสีหน้าเรียบเฉยว่า “นาย
น้อยสี ท่านไม่ต้องการให้คุณหนูหกแต่งงานกับบุตรชาย
ของถึงกำวกง แล้วเหตุใดจึงไปยั่วโมโหฮุยหนีใหญ่เช่นนั้น
เล่า น่าจะใช้วิธีอื่นนะเจ้าคะ”

ชีวเยี่ยไปเดินย่างเท้าไปบนพื้นหิมะช้าๆ พลังเอ่ยเสียง
เนือย “ใครว่าข้าไม่ยากให้ชั้นหนึ่งแต่งงานกับบุตรชายของ
ถึงกำวกง”

หนึ่งซุนงงจัน “แต่เพื่อยับยั้งเรื่องนี้ ท่านถึงกับถูกฐุหยิน
ใหญ่...”

“เหอะ!” ชิวเยี่ยไปแค่นหัวเราะ กัมศิระชะกระชิบข้างหู
หนึ่งซุน

หนึ่งซุนอิงไป “อ้อ...ที่แท้ก็เป็นท่านผู้นั้น...!”

“ชู! พุทธองค์ว่าไว้ มิอาจพูดๆ” ชิวเยี่ยไปยกแขนเสื้อขึ้น
ป้องปากเผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

นางแหงนมองท้องฟ้า ยิ้มจนตาหยีเอ่ยว่า “เฮ้อ อากาศ

เช่นนี้ไปเยี่ยมเยือนสหาย ดื่มสุราอุ่นสักจอกสองจอก
น่าจะดี”

หญิงคนกลับมา มีสีหน้าเรียบเฉยดังเดิม ขานรับว่า “เจ้า
คะ”

...

“อ้อ ไฉนไปมันออกไปแล้วรี”

ในหอตุ้ง ชิวเฟิงฉูโอบหึงงามในอ้อมแขน พลาจดื่ม
สุราข้างเตาอุ่น ครั้นได้ยินคำรายงานของอานเหอกี้ผูก
ลูกขึ้นทันที

“ขอรับ เพิ่งออกไป บ่าวทำตามที่นายน้อยรองกำชับ พอ
นายน้อยสื่อกออกไปก็ให้คนสะกดรอยตาม” อานเหอกล่าว

ชีวเฟิงฉูกลอกตา ครู่หนึ่งใบหน้าอ่อนเยาว์งดงามก็เผย
รอยยิ้มชั่วร้าย จนอานเหอเห็นแล้วถึงกับสะท้อน

“เจ้ามานี่!” ชิวเฟิงฉูเรียกอานเหอมากระชับข้างหู อานเห
อยิ่งฟังยิ่งตระหนก หน้าซีดเผือดแต่ไม่กล้าพูดอะไร

...

ฤดูวสันต์หนาวเย็น ฝนและหิมะตกพรำ ท่ามกลาง

อากาศเช่นนี้ยังคงมีคนร้องเร่ขายของตามข้างทางเพื่อ
ยังชีพ

บนถนนลูเซียวซึ่งเป็นเส้นทางสายหลักเข้าสู่เมืองหลวงปู
ด้วยเก้าถ่านหินกันสิ้นไว้แล้ว ผู้คนสัญจรไปมาไม่น้อยที่
เดียว

ชีวเยียไปสวมงอบตอกสาน เดินช้าๆ ไปพร้อมกับหนึ่งซุน
มองดูความครึกครื้นสองฝั่งถนน ใบหน้างดงามฉายรอย
ยิ้มน้อยๆ

สิ่งที่นางชื่นชอบที่สุดในชาตินี้คือการได้เดินทอดน่องไป
ตามถนนใหญ่ เพราะทำให้นางรำลึกถึงภาพถนนที่

คึกคักของชาติก่อน และรู้สึกว่โลกนี้ช่างสงบสุข

นางหยุดที่แผงขายของแผงหนึ่ง เห็นปิ่นปักผมที่ทำจาก
แก้วหลิวงหลิ[1]งามประณีต...จึงสนใจและเตรียมจะ
เลือกสักสองอัน ทันทีที่มีอเพ็งจะแตะปิ่นปักผมพลันได้
ยินเสียงลมด้านหลังศีรษะ แวตาวูบไหวเล็กน้อย เบียง
กายหลบให้พ้นจากสิ่งที่จู่โจมเข้ามาจากข้างหลัง

คาดไม่ถึงว่ของชิ้นนั้นกลับติดอยู่ทีงอบตอกสานของ
นาง จึงดึงออกมาแล้วขว้างทิ้ง

พริบตาทีไบบ่นาคมคางดงามเป็นหนึ่งของชีวิเย่ยไป
เผยออกมา ก็มีเสียงสุดปากดังขึ้น

มีไม่น้อยที่เป็นเสียงสตรี

แต่ก็มี...บุรุษด้วย

ชีวเยี่ยไปกวาดตามองสตรีหลายคนที่หน้าแดงเมื่อเห็น
ตนด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก สายตาหยุดอยู่ที่คนกลุ่มหนึ่ง
ที่เพิ่งออกจากหอสุราใกล้ๆ กันนั้น บรรดาบ่าวรับใช้ใน
ชุดสีน้ำตาลเหมือนกันหมดกระวีกระวาดเข้าไปห้อมล้อม
คนที่เพิ่งออกจากประตู ชายหนุ่มสามคนยืนอยู่วงล้อม
นั้น สองคนด้านข้างดูเหมือนจะเป็นผู้ติดตาม ส่วนคนที่
อยู่ตรงกลางสวมใส่เสื้อผ้าหรูหรา เส้นผมลงน้ำมันเรียบ
แปล้ ใบหน้าขาวผ่อง ทั้งยังใส่ต่างหููกปิดหยกแดง เห็น
ได้ชัดว่าเป็นเจ้านาย และคนผู้นี้กำลังหรีตาจ้องมองนาง

เขมิ่ง

คนรอบข้างครั้นเห็นแววตาของตน ก็เปลี่ยนจากตะลึงงัน
เป็นเวทนา ช่างน่าสนใจ

ชีวเย้ยไปเลิกลั้วยิ้มให้บุรุษผู้นั้นอย่างมีไมตรี “สวัสดีพี่
ชาย พอจะช่วยหลีกทางให้ข้าหน่อยหน่อยได้หรือไม่”

ชายหนุ่มผู้นั้นจ้องหน้าเขา พลันแค้นหัวเราะถามว่า
“น้องชายผู้นี้ไม่ทราบมาจากจวนใด”

คำถามหยาบคายไร้มารยาทเช่นนี้ทำให้ผู้คนรู้สึกรังเกียจ
ทว่าชีวเย้ยไปไม่โกรธ เพียงยกมุมปาก “ไร้นาม ไร้หลัก

แหล่ง เพียงชาวบ้านธรรมดาคนหนึ่ง”

หนึ่งขุนทดยหลังไปหนึ่งก้าวอย่างเงียบงัน แหงนหน้า
มองฟ้า นางรู้ดีว่านายน้อยสี่จะอาละวาดแล้ว

“ดียิ่ง” ชายหนุ่มผู้นั้นหัวร่อ หากไม่มองท่าทางอันธพาล
ของเขาแล้ว ชายผู้นี้นับว่าหน้าตาคมคายทีเดียว เขาโบก
มือ สั่งให้คนรับใช้ที่กำลังถูมืออย่างกระ*้ยนกระหือ
รืออยู่ด้านหลังด้วยน้ำเสียงใสจริตคล้ายสตรีว่า “พาตัว
กลับไปให้ช้า”

ดูเหมือนบริวารของเขาจะสันทัดเรื่องเช่นนี้ พากันเข้า
มาสกัดกั้นทางถอยของชีวิเย่ไปไว้นานแล้ว

เพียงรอคำสั่ง “เอาตัวไป!” ทุกคนก็ม้วนแขนเสื้อพุ่งเข้าไปทันที

ดูจากท่าทีแล้วตั้งใจจะชิงตัวคนแล้วไปเลย

“ช้าก่อน!” ชิวเย่ยกไปพลันเอ่ยขึ้น เสียงนางกระจ่างใส คล้ายมีพลังพิเศษที่ทำให้ผู้คนสงบลงได้ บรรหารเหล่านั้น ถึงกับชะงัก

แม้แต่ชายหนุ่มที่สวมชุดหรรหาก็หยุดมือ จ้องมองนาง

ชิวเย่ยกไปยิ้มน้อยๆ “ขอถามพี่ชาย นี่หมายความว่าอย่าง

ไร ดูแล้วท่านก็ออกจะหล่อเหลาดั่งต้นไม้อัยกต๋องลม
ใครเห็นใครก็รัก เหตุใดจึงกระทำการบูมบ่าม ถึงกับชิง
ตัวหญิง...เอ้อ...ชายชาวบ้าน”

ระยะนี้ นิกายดอกเบญจมาศ[2]มีพรรคพวกไม่น้อย นาง
เองก็รู้ดี แต่นึกไม่ถึงว่าจะถึงกับแย่งชิงตัวบุรุษบนถนน
กลางวันแสกๆ เช่นนี้

ชายหนุ่มผู้นั้นเดิมคิดว่าชีวิเย่ไปจะด่าตน นึกไม่ถึงว่า
กลับยกยอตน จึงรู้สึกลำพองใจ กล่าวยิ้มๆ ว่า “น้องชาย
ตัวน้อย ดูท่าเจ้ายังอายุอานามไม่ถึงวัยสวมกวน[3] ฟัง
สำเนียงเหมือนคนต่างถิ่น ย่อมไม่รู้ว่าการที่ถูกข้าคุณ
ชายจวนเชียงกั้วกงต้องตานั้นเป็นบุญของเจ้าแล้ว หาก
ปรนนิบัติให้คุณชายเช่นข้าพึงพอใจ เจ้าย่อมได้ดีแน่

นอน รับรองว่าเจ้าจะสุขสบายจนลืมบ้านเกิด”

เซียงกั๋ว⁺กง?

ชีวเยี่ยไปหรีตาเล็กน้อย มองไปยังถนนจูเซวี่ซึ่งอยู่ห่าง
ไปไม่กี่โกลนสักแวบหนึ่ง แล้วจึงเบือนสายตากลับมายัง
ชายหนุ่มที่อยู่เบื้องหน้า และชาวบ้านที่มุงดูด้วยสายตา
เวทนาตน ในใจกระจ่างทันที่ว่าเหตุใดคนเหล่านี้แม้ไม่
พอใจกลับไม่มีใครกล้าพูดอะไร

เซียงกั๋ว⁺กงคือพี่ชายร่วมอุทรขององค์หญิงเซียงกั๋ว⁺ตู้เจิน
หลาน เป็นหลานทางฝั่งพระญาติชายของพระพันปีองค์
ปัจจุบัน ชายหนุ่มที่อยู่เบื้องหน้าผู้นี้ก็คือซือจื่อ[4]ของ

เซียงกั๊วกง นับเนื่องกันแล้วก็ป็นญาติกับนาง ช่าง
บังเอิญเสียจริง ออกจากบ้านก็ปะกับคนกันเองเข้า

ตู้ซื่อจื่อผู้นี้ ชิวเยี่ยไปซึ่งพเนจรอยู่ข้างนอกนานปีย่อมรู้ดี
ว่าเขาเป็นคุณชายกางเกงแพร[5]ที่นิยมรักร่วมเพศ ทำ
อะไรเหิมเกริมตามอำเภอใจจนชื่อเสียงฉาวโฉ่ไปทั่ว

ดูเหมือนว่าในจวนจะมีคนคอยสอดส่องการเคลื่อนไหว
ของตนจริงๆ

“เสียมารยาทแล้วๆ ที่แท้เป็นตู้ซื่อจื่อ” ชิวเยี่ยไปปล้นหรือ
ตา ยกแขนเสื้อป้องปากหัวเราะน้อยๆ เดินไปหาตู้ซื่อจื่อ

เดิมนางก็รูปงามเป็นเอกอยู่แล้ว การทำสีหน้าสีตาเช่นนี้
ยิ่งขับเน้นเสน่ห์ตามธรรมชาติ ผู้ชื้อจื่อพลันเกิดอารมณ์
หวามไหว ครั้นเห็นหนุ่มรูปงามเป็นฝ่ายเดินเข้าหาตน
ก่อน ก็รู้สึกยินดีราวกับบุปผาเบ่งบานในใจ นึกว่าคนงาม
กำลังจะโผล่เข้ามาอิงแอบแนบชิด

เดิมคนที่มุ่งดูต่างมองชีวเยี่ยไปด้วยความสงสัย นึกไม่
ถึงว่าหนุ่มน้อยคนนี้จะพรั่งพร้อมดีฐานะของอีกฝ่ายแล้ว ทำที่
ก็เปลี่ยนไปเป็นเช่นนี้ หนุ่มน้อยที่เดิมหล่อเหลาส่งงาม
ที่จู่ๆ ก็พุ่งเข้าหาอ้อมกอดของผู้ชื้อจื่อ ทำให้สายตาของผู้
คนที่มองมาเปลี่ยนเป็นดูถูกเหยียดหยามทันที

[1] ศิลปะการหลอมคริสตัลสีที่ละเอียดอ่อน เป็นหนึ่งในมรดกทางศิลปะวัฒนธรรมของจีน

[2] คำว่าดอกเบญจมาศ เป็นคำสแลง หมายถึง รุทวาร ในที่นี้สื่อถึงกลุ่มคนที่เป็นชายรักชาย

[3] พิธีสวมกวน เป็นหนึ่งในพิธีช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตสำหรับเด็กชายที่จะก้าวไปสู่ชายหนุ่มเต็มตัว เป็นการแสดงว่าบรรลุนิติภาวะแล้ว มักกระทำเมื่อผู้ชายมีอายุครบ 20 ปี

[4] เป็นคำเรียกผู้สืบทอดบรรดาศักดิ์ของผู้เป็นบิดา ซึ่งจะต้องเป็นบุตรชายคนโตซึ่งเกิดจากภรรยาเอก ในที่นี้คือผู้สืบทอดบรรดาศักดิ์กษัตริย์ของผู้เป็นบิดา

[5] หมายถึง ลูกคนรวยที่ทำตัวเสเพล เจ้าสำราญ

ตอนที่ 9 องค์หญิงดุจดวิญญาน (2)

ยกเว้นหนึ่งขุน นางยืนเงียบๆ ห่างออกไปเล็กน้อย

จนถึงบัดนี้ นางยังคงไม่คุ้นเคยกับความสามารถในการ
เปลี่ยนสีหน้าอย่างฉับพลันที่มีมาโดยธรรมชาติของนาย
น้อยสี

“น้องชายช่างรู้ความจริง” ผู้ซื้อจื่ออ้าแขนกว้างเตรียม

โอบกอดเนื้อนวลหวลหอมให้เต็มรัก และจะได้ช่วย

โอกาสลบล้างบาปหน้างานนั้นให้คลายความกระหาย

คาดไม่ถึงว่าพอชีวิเย่ย์ไปมาถึงเบื้องหน้าเขา เท้าพลัน

เบี่ยงออกด้านข้าง ศีรษะโหม่งเข้าไปเต็มแรง

“โอ๊ย...” ตู๋ซื่อจื่อรู้สึกเจ็บแปลบที่หน้าอก ตาพร่าลลายวูบ

หนึ่ง ได้ยินเสียงดังวู้งที่ข้างหู จากนั้น...

“อ้าก...!” เสียงแหลมดังของผู้ชายดังขึ้น

ทุกคนปากอ้าตาค้างเมื่อเห็นร่างหนึ่งกระเด็นออกไป

แล้วกระแทกกับพื้นไกลออกไปดังโครม

“อ๊ะ ซื่อจื่อ ท่านเป็นอะไรไป หรือว่ารังเกียจที่น้องชาย
หน้าตาไม่งาม ไยจึงทิ้งน้องไปเสียเล่า” ชิวเย่ไปยอบ
กายลง แหงนมองฟ้าอย่างเศร้าสร้อย ยกแขนเสื้อขึ้นเช็ด
เหงาดาราวกับเสียใจในความอำภัพของตน

ทุกคนถอยห่างจากชายหนุ่มหลายก้าว มองชิวเย่ไปที่
กำลังเศร้าโศกด้วยสายตาประหลาด

เมื่อครู่เกิดอะไรขึ้น

ทุกคนยังไม่ทันได้ตอบสนอง ก็ได้ยินเสียงแหลมของ
ผู้ชายตวาดด้วยความเดือดดาลมาแต่ไกล “ตีมันให้เข้า...

จับ...จับมัน...”

ทว่าเสียงนี้กลับชะงักกลางคัน รวากับมีอะไรบางอย่าง
ติดคอในพริบตา ทุกคนเหลียวไปมองตามสัญญาตญาณ
แล้วก็พากันหันหน้าเปลี่ยนสี

ท่ามกลางหิมะโปรยปรายไม่ไกลออกไป ไม่รู้ว่ามี
องค์กรชั่วมเกราะเหล็กสีเงินถือดาบจำนวนนับไม่ถ้วน
ยืนอยู่ตั้งแต่เมื่อใด พวกเขาเย็นนิ่งไร้สัมผัสเสียง รวากับรูป
สลักทหารน้ำแข็งกลางหิมะ ด้านหลังพวกเขามีอาชาสี
ดำสนิทห้าตัวร้อง อี้ ยกขาหน้าตะกุกอากาศ สารถีชุดดำ
บนรถม้ากำลังวิ่งบัง*ยนสุดแรง

ใต้เท้าม้าคือตู้ซื่อจื่อที่เพิ่งตะเกียกตะกายออกจากกอง
หิมะอย่างยากลำบาก ช่วงขณะนั้นกำลังตื่นตระหนกจน
ตัวอ่อนปวกเปียกเพราะรถม้าที่จู่ๆ ก็โผล่มา ทว่าเวลานี้
ไม่มีใครสนใจเขาแล้ว

สายตาทุกคนจับอยู่ที่รถม้าคันใหญ่ หรือน่าจะบอกว่า
กำลังจับจองอักษร ‘เซ่อกั๋ว’ ตัวใหญ่ที่สลักบนตัวรถไม้
ถ่านมู่[1]สีดำรูปแบบโบราณเรียบง่าย

ตัวอักษรสีแดงฉานปานโลหิต ลายพู่กันตัวดราวดำคลั่ง
ทั้งคล้ายเปลวเพลิงไหม้กระหน่ำท่ามกลางพายุหิมะ
และคล้ายปทุมโลหิตที่รวมวิญญูณนับไม่ถ้วนไว้ ลูก
โชนดูเดือดจนสะเทือนไปถึงภูตผี

เดิมคือปัทมอาสน์ที่พุทธองค์ประทับเพื่อโปรดสรรพชีวิต
บัดนี้กลับกลายเป็นเพลิงอเวจีดูดิวิญญูณาณผู้คน

“ราชรถประจำพระองค์ องค์หญิงเชือกัว!”

เสียงสั้นเตาตั้งมาจากในลำคอของบางคน

ทุกคนคุกเข่าลงพร้อมเพรียงกัน หมอบกราบจนหน้าผาก
สัมผัสหลังมือด้วยความนบนอบสูงสุด

“องค์หญิงทรงพระเจริญ!”

“องค์หญิงทรงพระเจริญ พระชนมายุยิ่งยืนนานตลอด
กาล!”

ถนนยาวนับสิบหกลี้[2]เจียบสังกัด ได้ยินเสียงหิมะโปรย
ปราย

สายลมหวีดหวิวพัดผ่าน อากาศเย็นเยียบราวกับถนนทั้ง
สายฉีกเป็นน้ำแข็ง ไม่ได้ยินแม้เสียงลมหายใจ

เนิ่นนานกว่าจะได้ยินเสียงแหลมของชนที่ดั่งขึ้น “ลุกขึ้น”

เสียงนั้นเลียดหูราวกับเสียงคมอาวุธครูดโลหะ

ทุกคนลุกขึ้นอย่างนอบน้อม แล้วรีบเปิดทางให้อย่างรวดเร็ว

เมื่อเห็นภาพนี้ ชิวเยี่ยไปอดตกใจเล็กน้อยไม่ได้ ขณะเดียวกันก็มุ่งมั่นแน่ว ในสังคมศักดินาเช่นนี้ ผู้ที่สามารถทำให้ราษฎรคุกเข่ากราบกรานได้ นอกจากเทพยดาแล้ว มีเพียงผู้เดียวคือผู้ปกครองสูงสุดในแผ่นดินนี้

ทว่า...

ยังไม่ทันได้คิดอะไรต่อ พลันรู้สึกว่ามีพลังรุนแรงจู่โจม
เข้าใส่ จากการฝึกปรือมานานปี นางจึงเบี่ยงกายหลบ

โดยสัญชาตญาณ ทว่าชั่วขณะถัดมานางก็ประหม่นทิศ
ทางจากเสียงลมแล้วรีบยังตัวกะทันหัน ปล่อยให้ปีกฝ่าย
ยกตัวนางขึ้น แล้วโยนนางไปที่หน้ารถม้า

เหลือบเห็นจุดที่ตนจะต้องตกลงไปมีแสงหินโผล่ขึ้นจาก
พื้น ชิวเฉียดไปซึ่งลอยอยู่กลางอากาศเบี่ยงกายเล็กน้อย
อย่างแนบเนียน จากนั้นก็หลุดปากส่งเสียงร้องอุทาน
อย่างเหมาะสมพอดี

“โอ๊ย!”

จังหวะที่นางตกถึงพื้น ก็มีเสียงโหยหวนอีกเสียงดังขึ้น
แต่โหยหวนยิ่งกว่านางหลายเท่า

“โอ๊ย...แหะ!”

ตอนที่ตกลงมา ก้นของนางก็กระแทกลงมาบนท้องของตู้
ซื้อจอพอดี้ ก่อนจะกลิ้งออกไปตามแรงเหวี่ยง ทว่า
แรงกระแทกนั้นมากพอจะทำให้ตู้ซื้อจออาเจียนอาหาร
และสุราที่เพิ่งดื่มกินเข้าไปออกมา ตัวชีวเยี้ยไปมิได้
เปราะเปื้อน แต่ตู้ซื้อจอนอนจมกองอาเจียนตนเองไป
เรียบร้อยแล้ว

ชีวเยี้ยไปได้กลิ่นเหม็นเปรี้ยว พลันลอบส่ายหน้า น้
เสียดายอาหารเลิศรสและสุราชั้นดีของหอวิเศษจริงๆ

“บังอาจ กล้าทำให้ราชรถขององค์หญิงแปดเปื้อน!”

เสียงแหลมเลียดหูของชั้นที่วักกลางคนแผดขึ้น ตามมา
ด้วยเสียงฟาดแล้ดังเพียวแหวกอากาศ

เพียะๆ!

สามแล้ตวัดเฉียดปลายจมูกชิวเยี่ยไป ฟาดลงบนร่างตู้
ซื่อจื่อที่เกือบจะเคราะห์ร้ายจมกองอาเจียนตนเอง
ตายอย่างน่าอนาถ

“โอ้ย...โอ้ย...องค์หญิง โปรดทรงละเว้นชีวิต โปรดทรง
ละเว้นชีวิต...ข้าน้อยคือเซียงกั้วกงซื่อจื่อ...โอ้ย...”

ชีวเย้ยไปแสร้งทำเป็นหวาดกลัวสุดขีด คุณเข้ากับพื้น พัง
เสียงโหยหวนของตัวอัปไซค์ ในใจไร้ความรู้สึกยินดีที่ว่า
กลับเย็นเยือก แล้เป็นอาวุธอ่อนที่ควบคุมยากที่สุด ชั้นที่
ผู้นี้สามารถควบคุมแล้ให้ฟาดใส่เจ้าคนแซ่ตู้โดยไม่เป็น
อันตรายต่อนางที่อยู่ใกล้แม้แต่น้อย ต้องเป็นผู้มีฝีมือสูง
ส่งจึงจะทำได้

และชั้นที่ที่ฟาดแล้ใส่คนทั้งๆ ที่รู้ศักดิ์ฐานะของคนแซ่ตู้
แล้ว แต่ไม่คิดจะรามือ แสดงว่าถือดีไม่กลัวเกรงผู้ใด

แค่องค์หญิงคนหนึ่งก็มีอำนาจมาถึงเพียงนี้เชียวหรือ

ยังไม่ทันได้ไตร่ตรอง น้ำเสียงนิ่งเย็นราวหิมะในหุบเขาก้

ดังนั้น “เสียวเงินจื่อ”

ชั้นที่ผู้นั้นหยุดมือทันที ค้อมกายใกล้ราชรถ “องค์หญิง”

ชีวเยี่ยไปลอบมองผ่านหน้าต่างไปยังรถม้า

มุมหนึ่งของม่านแพรสีดำเล็กขึ้นอย่างเงิบเงิบ เผยให้เห็นสีแดงเสียวหนึ่ง เป็นมุมของชายเสื้อ นั้นเป็นผ้าแพรเมฆาพลีวชั้นดีที่มีราคาพับละพันตำลึงทอง ย้อมสีแดงเข้มที่สุดเท่าที่มีในโลกมนุษย์ แดงจนคล้ำราวกับสีของโลหิต แฝงกลิ่นอายชีวิตที่แปลกพิกล จนทำให้รู้สึกหลอนว่าสีนั้นมีชีวิต และพร้อมจะพุ่งเข้าไปสู่ทุกขณะราวกับภูตผีที่มีสีสันบาดตา

ท่ามกลางสีดำสนิทตั้งรัตติกาลที่ตัดกับสีแดงเข้มขั้นนี้
สิ่งที่สะกดใจกลับเป็นเสื้อวหน้าสีขาวนั้น

ใบหน้าที่ซ่อนอยู่ในสีดำและสีแดง มองไม่เห็นดวงตา
เห็นเพียงประกายผิวพรรณที่ขาวผุดผาดราวกับรวม
ประกายหิมะทั้งใต้ฟ้าเอาไว้

จมูกโด่งราวสลักจากหยกน้ำแข็ง ริมฝีปากรูปกระบังด
งาม

คนผู้นั้นเพียงนั่งนิ่งอยู่กับที่ เผยใบหน้าเล็กน้อยและชาย
เสื้อ ก็เพียงพอจะทำให้ผู้คนหยุดหายใจราวถูกสะกดไว้

แล้ว

ไม่เพียงเป็นความงามกระชากวิญญาณ แต่ยังระคน
กลิ่นอายไร้ชีวิตราวกับตุ๊กตาแกะสลัก ราวกับม่านนั้น
เปิดไปสู่ดินแดนประหลาดที่มีใช้ดินแดนของสิ่งมีชีวิต

[1] หมายถึง ไม้จันทน์

[2] 1 หลี่/ลี เท่ากับ 500 เมตร

ตอนที่ 10 จุดคร่าคนอื่น กลับถูกจุดคร่าเสียเอง

ครูต่อมาชีวเยี่ยไปพลันรู้สึกว่าสายตาของคนผู้นั้นหยุด

อยู่บนร่างตน

แม้จะไม่เห็นดวงตาของอีกฝ่าย แต่นางรู้ว่าอีกฝ่ายกำลัง
มองนางอยู่ แววดตาของคนผู้นั้นเย็นเยือก คล้ายสิ่งมีชีวิต
ที่ไร้ชีวิตอันน่าสะพรึงกลัวและทรงพลังกำลังจ้องมองมด
ปลวกที่ตกเป็นเหยื่อของตน

ชั่วขณะนั้นชีวเยี้ยวไปรู้สึกกระสับกระส่ายอย่างประหลาด
จนถึงขั้นขนลุกชู

ชีวเยี้ยวไปมุ่นคิ้ว ตัดสินใจอย่างรวดเร็วว่าคนผู้นี้น่ากลัว
มาก

นางยังคงพบกับพื้นอย่างนบนอบ ร่างสิ้นเทาเล็กน้อย
ทุกอากัปกิริยาแสดงออกถึงความหวาดกลัวอย่างพอ
เหมาะ เป็นอาการหวาดกลัวของชาวบ้านทั่วไป

“เมื่อครู่ เป็นเจ้ากับคนผู้หนึ่งที่รบกวนขบวนเสด็จของฝ่า
บาทใช่หรือไม่!” ชันที่เสื้อแดงใช้เสื่ออ่อนในมือชี้ไปที่ตุ้มข้อ
จี้ซึ่งถูกฟาดไปสามเส้นจนอาการร่อแร่ สีหน้าไร้ความ
รู้สึกทว่าน้ำเสียงของเขาไม่ว่าจะฟังอย่างไรล้วนแฝงกลิ่น
อายหม่นมัว

ชีวเยี่ยไปยังคงพบกับพื้นตัวลั่นงันงก พุดจาไม่ได้ศัพท์
“ข้า...ข้าเล็กน้อยไม่รู้เรื่อง...ข้าเล็กน้อยกับนายท่านผู้นี้อยู่ตรง
นั้น นายท่านบอกว่าจะเอาตัวข้าเล็กน้อย...กลับไป...ห้อง...
ห้องอุ่น...ต่อมาไม่ทราบว่าจะอย่างไร...นายท่านผู้นี้ก็

ล้ม...ล้มอยู่ตรงนี้”

หนุ่มน้อยเบื่องหน้าพูดจาสับสน ฟังแล้วเหมือนไม่เป็น
เหตุเป็นผล แต่ก็พอจะอธิบายสถานการณ์ตรงหน้าได้
บ้าง ส่วนที่ไม่อาจอธิบายให้เข้าใจได้นั้น ดูจากท่าทีโอน
อ่อนของคนตรงหน้าผู้นี้ ทั้งยังออกอาการอับจนคำพูด
อย่างไมอาจปกปิดได้ แสดงว่าอธิบายไม่ได้จริงๆ มิใช่ไป
ปิด

สำหรับคนอย่างเงินกงกงแล้ว เมื่ออธิบายไม่ได้ก็ต้องดู
ผลลัพธ์แล้ว

เขาไม่คิดจะร่ำไรจนเสียฐานะของเจ้านายเพราะเจ้าคน

เซ่อซ่าไร้ตาอีก

เหลือบดูตุ๋นข้อจื่อที่นอนกองกับพื้น เงินกงกงเอ๋ยเสียง
แหลมเย็นว่า “ผู้ใดรบกวนขบวนราชรถองค์หญิง โขย
สามสิบแล้ว!”

ไม่มีใครกัขาในการจัดการเช่นนี้

ความสูงศักดิ์แห่งราชวงศ์หาใช่สิ่งพึงละเมิด ทั้งไม่จำ
เป็นต้องมีเหตุผล

ชีวเยี่ยไปพบกับพื้น ฟังคำตัดสินนี้แล้วก็เลิกคิ้ว หึ เป็นดั่ง
ที่เขาคิดไว้ ล่วงเกินคนที่ไม่ควรไปตอแยเข้าให้แล้ว

องค์หญิงผู้นี้มิใช่คนธรรมดา เพียงชั่วเวลาสั้นๆ องค์รักษ์
ของนางก็จับตัวคนก่อเหตุสองคน ผลการตัดสินก็นับว่า
ชอบธรรมแล้ว

นี่จึงเป็นสาเหตุที่หลังจากนางพบว่าคนที่จับตัวนางเป็น
องค์รักษ์เกวาระเหล็ก นางก็รีบควบคุมตนเองไม่ให้แสดง
ท่าทีขัดขืน แม้จะมีกำลังเหลือเฟือในการจัดการกับ
องค์รักษ์ชุดเกวาระก็ตาม

ทว่าหลังจากนั้นเล่า?

นี่เป็นเขตเมืองหลวง การสืบค้นสถานะของนางซึ่งเป็น

นายน้อยสกุลชีวมิใช่เรื่องยากเลย

ทุกยุคทุกสมัยล้วนมีกฎเกณฑ์ของตนเอง ผู้ที่ฝ่าฝืนทวน
กระแสรั้งแต่จะถูกกระแสนของยุคสมัยกลืนกิน และถูกกง
ล้อแห่งประวัติศาสตร์บดขยี้เป็นผุยผง

รอให้จบเรื่องนี้ก่อน เมื่อนางได้กลับบ้านแล้ว ค่อยหาวิธี
ให้ตัวต้นเหตุได้รับการ ‘สนองคืน’ ที่สบายยิ่งกว่าถูกลง
แล้ว

พอนึกถึงสภาพของใครบางคนในอีกไม่นานต่อจากนี้
มุมปากของชีวเย็บไปก็โค้งเป็นรอยยิ้มด้วยความเบิก
บานใจ

ขณะที่ตู้ซื้อจื่อกำลังพุ่มพ่าย น้ำหูน้ำตาไหลร้องขอชีวิต
ส่วนองค์หญิงก็กำลังจะถูกพาตัวไป เสียงเย็นเยียบวังเวง
พลันดังขึ้นอีกครั้ง “ให้พวกเขาเงยหน้าขึ้น”

เสียงนั้นประหลาดยิ่ง ทั้งที่อยู่ใกล้ ทว่าฟังแล้วกลับรู้สึก
ดังมาจากสถานที่เว้งว่างอันไกลโพ้น

แม้จะเสนาะหูดุจพิณโบราณ กลับทำให้ชีวเยี้ยไปรู้สึก
ร้อนๆ หนาวๆ เห็นได้ชัดว่ามีไฉนางเท่านั้นที่รู้สึกเช่นนี้
แม้แต่ตู้ซื้อจื่อที่อยู่อีกด้านก็ตกใจกลัวจน...ปัสสาวะราด

เห็นที่หว่างขาเขามีของเหลวสีเหลืองกองหนึ่ง ชิวเยี้ยไป

ก็มุมปากกระตุกคล้ายจะหัวเราะก็ไม่เชิง ในใจนี้กระแวด
ระวังคนที่อยู่ในรถยิ่งนัก

ไม่รู้เพราะเหตุใด ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้นางสัมผัสถึง
อันตรายอันคุ้นเคยที่กำลังแผ่ซ่านไปทั่ว

และแล้ว ขณะที่องค์กรกำลังจะใช้ฝักดาบสะกดให้นาง
เงยหน้าขึ้น นางจึงแสวงทำเป็นตกใจกลัว ดีดนิ้วที่ใบ
หน้าเล็กน้อยจนเกิดหมอกควันจางๆ

เงินกงกงได้ยินคำสั่งเจ้านาย ในใจก็กระจ่างทันที หรือ
เจ้านายคิดจะ...

เขามุ่งมั่นมองดูใบหน้าของสองคนเบื้องหน้า คนหนึ่งน้ำ
หูน้ำตาเต็มไปหมด สายตาเขาจึงมองเลยไปที่ใบหน้า
สะอาดสะอาดอันของหนุ่มน้อยอีกคนเป็นธรรมดา

อืม องค์เทพยพทั้งห้าแม้จะดูดี แต่ใบหน้าดูเหลือๆ
หม่นๆ สีหน้าก็ดูหวาดกลัว อับเศร้าหมองศรี เป็นเพียง
สามัญชนเดินถนนที่ไม่อาจจะสามัญไปกว่านี้ได้อีกแล้ว

สายตาของเงินกงกงเลื่อนไปจับที่ตุ้มข้อจื่อ เอ๋อย่าง
รำคาญว่า “ช่วยทำให้มันสะอาดสะอาดหน่อย อย่าให้
แปดเปื้อนระคายพระเนตรฝ่าบาท”

กล่าวจบ องค์รักษ์สองนายก็ก้าวออกมาทันที คนหนึ่ง

ตริ้งไบหน้าตู้ซ้อจ้อ อีกคนถือหมวกเกราะที่กอบหิมะมา
จนเต็ม เพียงครู่เดียวหิมะก็ละลายกลายเป็นน้ำ

ชั่วขณะนั้นแววตาเซื่องซึมของชีวเยี่ยไปทอประกายวบ
หนึ่ง นี่...เป็นวิชาฝ่ามืออัคคีเก้าชั้นฟ้า ข้างกายองค์หญิง
ผู้นี้มียอดฝีมือไม่น้อยจริงๆ

วิชาปลิดชีพเช่นนี้กลับถูกนำมาใช้น้ำล้างหน้า เอะ
เกินกำลังเสียจริง

นางมิได้สังเกตว่าจังหวะที่สายตานางทอแววประหลาด
นั้น สายตาของคนที่อยู่ในความมืดก็จับจ้องมาที่ไบหน้า
นางพอดี จากนั้นแววตาของอีกฝ่ายก็ฉายประกายชวน

สะพรั่ง

เป็นดังคาด น้ำนั้นถูกราดโครมลงบนศีรษะของผู้ช้อจื่อ
จากนั้นองครักษ์ก็ฉีกเสื้อของผู้ช้อจื่อมาเช็ดถูทั่วใบหน้า
เขาอย่างหยาบคาย โดยมีน้ำพาต่อเสียงโหยหวนคร่ำ
ครวญของผู้ถูกกระทำ

ทว่า...

แม้แต่ชีวเยี่ยงไปเองก็ยังยอมรับว่าช้อจื่อผู้นี้หน้าตาหล่อ
เหลามีใช้น้อย ยิ่งในยามที่ความหวาดกลัวเข้ามาแทนที่
ความอันธพาลบนใบหน้าเช่นนี้ กลับเจือกลิ้นอายน่ารัก
น่าสงสารอย่างคาดไม่ถึง

ทว่าครู่ต่อมา ชิวเยี่ยไปพลันสัมผัสถึงสายตาไร้ชีวิตที่
กำลังจับจองตน ทำเอาขนพองสยองเกล้า นางรู้สึกเย็น
เยือกในใจ แต่ยังคงสีหน้าเรียบเฉย

การถูกจับจองด้วยสายตาเช่นนี้ ทำให้ชิวเยี่ยไปรู้สึกราว
กับถูกดูดเข้าสู่อนธการอันไร้สิ้นสุดอยู่ทุกขณะ อึดอัดจน
แทบหายใจไม่ออก

นางคุกเข่าหลุบตาอย่างเงิบงัน ตัวสั่นเป็นคร้งคราวพอ
ประมาณ เช่นคนธรรมดาทั่วไปในยามหวาดผวา

มือเรียวงามข้างหนึ่งพลันยื่นออกมาจากตัวรถ ปลายนิ้ว

ชีขาวผ่องราวหยกสลักได้ผ่านพวงแก้มของชีวเยี่ยไป
ก่อนจะค้างอยู่กลางอากาศในลักษณะการอันงดงาม

เงินกงกริบหีบผ้าเช็ดหน้าออกมา ค่อยๆ เช็ดนิ้วมือให้
อย่างเบามือ ราวกับว่านิ้วของเจ้านายพึงสัมผัสสิ่ง
ปฏิกูลมากมีปาน

ชีวเยี่ยไปตัวแข็งทื่อ รู้สึกว่ามีมือข้างนั้นเย็นเฉียบ
อย่างบอกไม่ถูก ความเย็นเยียบนั้นทำให้นางนึกถึงสิ่ง
หนึ่ง...ซากศพ

มีแต่ซากศพเท่านั้นที่จะเย็นเช่นนี้

ไว้กลืนอายมนุษย์

ก่อนที่เจ้าของมือจะหดยมือกลับ ปลายนิ้วก็ชี้อย่างไม่ไยดี
ไปยังตู้เสื้อผ้าซึ่งเจียนจะร่ำให้ออกมาเต็มแก่ จากนั้นจึง
ปลดม่านลง

ตอนที่ 11 แมงมุมพิษที่ไม่ได้เหยียบให้ตาย

กลืนอายประหลาดชวนอึดอัดในอากาศดูเหมือนจะจาง
ลงไปไม่น้อย ชิวเย่ยก้มหน้า ลอบถอนใจเบาๆ

เงินกงกงมุ่นคิ้ว มองตุ๋นชื้อจื่อซึ่งคุกเข่าอยู่ที่พื้นอย่างสม
น้ำหน้า เอ๋อเสียงหยั่นด้วยท่าทียโสว่า “ชื้อจื่อ ขอแสดง
ความยินดีด้วย ฝ่าบาททรงเชิญท่านเข้าวัง”

เข้าวัง?

ชิวเย่ยก้มคิ้ว รู้สึกว่าเรื่องนี้ น่าสนใจ กงกงผู้นี้จะ

บังคับจุดคร่าตัวบุรุษหรือ

ตู้ข้อจี้จิ้งจอกไปชั่วขณะ ทันใดนั้นก็กรีดร้องอย่างน่า

สมเพช “อา...ไม่...ไม่เอานะ ช่วยด้วย!”

บนถนนสายยาวอันหนาวเย็น เสียงโหยหวนดังกังวาน

จุดคร่าผู้อื่น กลับถูกจุดคร่าเสียเอง

กงกรรมกงเกวียน เวรกรรมตามทัน

ชีวิเย่ไปมองตามหลังองค์กรักษ์กลุ่มใหญ่ที่นิ่งเงียบราว

กับปีศาจหิมะไกลออกไป พลังยกแขนเสื้อขึ้นป้อง

ปากอย่างอดไม่ได้ “หึๆ เมืองหลวงช่างเป็นแดนอันตราย
ที่น่าสนใจจริงๆ”

หนึ่งขุนเห็นท่าทีกระตือรือร้นเบิกบานของเจ้านายแล้วก็ได้แต่ส่ายศีรษะ

ชีวเยี่ยไปหรีตา รู้สึกว่าเมื่อครู่มีบางอย่างไม่ถูกต้อง..มือ
ขององค์หญิงเรียวยาวงดงามราวหยกสลัก แต่จะว่าไป
แล้วมือเช่นนี้นับว่าใหญ่ไปสักหน่อยสำหรับสตรี

อีกอย่างสิ่งที่องค์หญิงใช้เช็ดมือเมื่อครู่ มีกลิ่น
แอลกอฮอล์ ทั้งยังเป็นแอลกอฮอล์บริสุทธิ์เสียด้วย มิใช่
กลิ่นสุรา

ในยุคสมัยนี้ใช้ของเช่นนี้ในการฆ่าเชื้อ ช่าง... น่าสนใจ
นัก

อย่างน้อยในหมู่บ้าน นางก็ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่ามี
การทำเช่นนั้น

องค์หญิงผู้นี้...

“หญิงคน องค์หญิงผู้นี้เป็นใครกันแน่” ชิวเย่ยกไปพลับ
สนใจใคร่รู้

แต่ที่นางไม่รู้คือ ขณะที่นางกำลังสนใจในตัวอีกฝ่ายหนึ่ง

นี่ อีกฝ่ายก็สนใจในตัวนางเช่นกัน

.....

บนรถม้าคันใหญ่ เสียงเย็นเยือกแว้งแว้งดังมาจากภายใน
ตู้รถไม้หนานมู่สีดำสนิท “เสี่ยวเจินจื่อ เจ้าคิดว่าเด็กหนุ่ม
เมื่อครู่นี้เป็นเช่นไร”

เจินกงก้องจั้น พลันกล่าวอย่างนอบน้อม “บ่าวจะไปนำ
ตัวเขามาเดี๋ยวนี้พะย่ะค่ะ”

ฝ่าบาทถึงกับต้องพระเนตรคนเช่นนี้ หรือว่าทรงเปลี่ยนแปลง
รสนิยมแล้ว

เสียง ‘เฮอะ’ เบาๆ ดังมาจากหลังม่านหุหุรา ทั้งเนิบ
นียบทั้ง*ัยมเกรียม “ไม่...ที่ข้าจะพูดคือ เขาเหมือน
หนอนที่น่าตายตัวหนึ่ง”

.....

“ไม่รู้จักฝ่าบาทเชือกั๋วหรือ!”

หนึ่งซุนยังไม่ทันได้พูดอะไร พ่อค้าแผงลอยก็เอ๋อแทรก
ขึ้นมา มองชีวเยี่ยไปด้วยสายตาดูแคลน สีน้าบ่งชัดว่า
เห็นอีกฝ่ายเป็นคนบ้านนอกเช่ซ่าจากต่างถิ่น

ชีวเยี้ยไปมิได้ขัดเคือง นางรู้สึกสนใจจึงยื่นหน้าเข้าไป
ใกล้ “นี่ พี่ชาย ท่านช่วยเล่าให้คนบ้านนอกอย่างพวกข้า
ฟังหน่อยสิ”

ชีวเยี้ยไปเพียงปะเหลาะไม่กี่คำก็ทำเอาเจ้าของแผง
ลำพองใจ แทบจะอยากเล่าข่าวลือทุกเรื่องที่ตัวเองได้ยิน
มาให้ฟัง หนึ่งในนั้นเช่นนั้นก็ได้แต่ส่ายหน้าในใจ

นายน้อยสี่ผู้นี้ ที่ร้ายกาจที่สุดหาใช่วรยุทธ์ไม่ หากแต่
เป็นใบหน้ายิ้มแย้มที่แปรเปลี่ยนได้ตลอดเวลาต่างหาก
กลม่อมจนผู้คนหัวหมุน ถูกหลอกไปขายแล้วยังช่วยเขา
นับเงินให้อีก[1]

พ่อค้าแผงลอยหลายคนแย่งกันเล่าจนสนุกปาก ชิวเยี่ย
ไปจึงได้รู้ว่าองค์หญิงผู้ได้รับพระราชทานพระนามยศ
เป็นเชือกัวเป็นคนเช่นไร หรือกล่าวอีกอย่างคือองค์หญิง
ผู้นี้แสดงโฉมหน้าเช่นไรให้คนในเมืองหลวงได้รู้จัก

พระนามยศเชือกัว เป็นยศพระราชทานที่แทบจะใกล้
เคียงกับผู้สำเร็จราชการ ในขณะที่จักรพรรดิของราชวงศ์
ปัจจุบันยังดำรงตำแหน่งอยู่ย่อมไม่สมควรมี เพราะเท่า
กับมีผู้กุมอำนาจการปกครองอยู่อีกคน ทว่ากลับแต่งตั้ง
องค์หญิงผู้หนึ่งเช่นนี้ ทั้งยังมีใช้พระธิดาในจักรพรรดินี
ด้วย เห็นได้ชัดว่ามีฐานะสูงส่งเพียงใด

องค์หญิงผู้นี้มีนามอักษรตัวเดียวว่าชู่ ว่ากันว่าเกิดจาก
พระสนมคนโปรดของจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน พระสนมผู้

นี้ให้กำเนิดองค์หญิงแล้วก็สิ้นใจ จักรพรรดิผู้มีจิตใจอ่อนโยนมาโดยตลอดไม่สนคำครหา ทั้งไม่นำพาการคัดค้านของพระพันปีและจักรพรรดินี นำองค์หญิงน้อยมาเลี้ยงดูข้างกายโดยตลอด องค์หญิงน้อยร่างกายอ่อนแอไข้โรคทว่าไม่เสียแรงที่จักรพรรดิให้ความรักใคร่ มีครั้งหนึ่งขณะออกล่าสัตว์ พบโจรร้ายคิดลอบสังหารจักรพรรดิ องค์หญิงทั้งที่อายุยังน้อยแต่ก็ยังเสี่ยงตายออกไปแจ้งข่าว

สุดท้ายจักรพรรดิได้รับความช่วยเหลือ ทว่าองค์หญิงน้อยกลับได้รับบาดเจ็บสาหัสจากน้ำมือของโจรร้าย จำต้องส่งไปรักษาตัวที่เขาอยู่ซวิซึ่งเป็นภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของลัทธิเต๋า ต่อมาเมื่ออายุได้สิบสามปี เวลานั้นจักรพรรดิป่วยหนัก คิดถึงพระธิดายิ่งนักจึงให้รับกลับเข้าวัง

ทว่าองค์หญิงน้อยที่รับกลับมาคราวนี้มีได้น่ารักเช่นใน
วัยเยาว์อีกต่อไป นิสัยใจคอเปลี่ยนแปลงไปมาก เป็นที่
เลื่องลือเรื่องความโหด*ั้ยมและหมกมุ่นในกามารมณ์
พอๆ กับความเฉลียวฉลาดทีเดียว

นางเสพสมกับบุรุษในวังของตนโดยไม่หวั่นเกรงผู้ใด ขอ
เพียงเป็นบุรุษที่ต้องตา ไม่ว่าอีกฝ่ายจะมีฐานะเช่นไร สูง
ส่งระดับพระโอรสแห่งแว่นอื่นหรือต่ำเตี้ยเรี่ยดินเป็น
เพียงชายบ่าเรอตามสถานที่หาความสำราญ หากต้อง
การ นางย่อมต้องครอบครองให้ได้โดยไม่เลือกวิธีการ ไม่
ว่าจะเป็นการฉุดคร่ามาซึ่งหน้าหรือวางแผนบีบบังคับ
ต่างๆ นานา แม้แต่องค์จักรพรรดิก็ยังไม่อาจว่ากล่าวตัก
เตือน

ทว่าหากเป็นกรณีเช่นนี้ อย่างไรเสียก็เป็นเพียงกรณีที่
เอาแต่ใจตัว ย่อมไม่อาจถึงขั้นทำให้ผู้คนหวาดกลัวได้
แต่หลังจากนางได้ครอบครองเหล่าบุรุษบางคนที่มีชาติ
ตระกูลแล้ว กลับมิได้ทะนุถนอมเช่นสิ่งที่ได้มามีใช่ง่ายๆ
แต่อย่างใด กลับกระทำทารุณสารพัดและฆ่าทิ้ง ไม่ว่า
ใคร หากปรนนิบัติได้ไม่ดีเป็นต้องเจอคมกระบี่คมดาบ
ในวังเจียนหนึ่งของนางมักมีบุรุษคนโปรดที่จู่ๆ ก็หายตัว
ไปอย่างไร้ร่องรอย จากนั้นก็มีชื่อปรากฏในรายนามข้า
หลวงที่เสียชีวิต

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้บรรดาสกุลใหญ่ในราชสำนักไม่พอใจ
ทว่าดูเหมือนจักรพรรดิจะเห็นว่าตนติดค้างพระธิดายิ่ง
นัก ดังนั้นจึงมักปล่อยให้นางจัดการเองโดยไม่เคยตำหนิ

เลย วาจาองค์จักรพรรดิดูทองคำ ทุกคนจำต้องปิดปาก
เงียบ เก็บงำความแค้นในใจโดยไม่อาจแสดงออก

ส่วนนามองค์หญิงเชอ^๑กั้วนี้มีใช้เพียงนามสวยหรูเลื่อน
ลอย หากแต่นางยังมีส่วนร่วมในกิจการบ้านเมืองด้วย
ตราประทับขององค์หญิงมีอำนาจสิทธิขาดในการตัดสิน
ทุกเรื่องราว มีอำนาจในการประหารก่อนค่อยกราบทูล
จักรพรรดิภายหลัง หรือจะกล่าวว่าราชโองการขององค์
หญิงก็คือราชโองการของจักรพรรดิก็ไม่เกินไปนัก
เหตุการณ์เช่นนี้ย่อมก่อให้เกิดความวุ่นวายในราชสำนัก

ทว่าภายใต้เจตนาารมณ์ของจักรพรรดิและพระพันปี เรื่อง
ประหลาดพิสดารเช่นนี้จึงยังดำเนินต่อไป

แน่นอน สาเหตุที่ขุนนางปิดปากไม่กล้าพูดยังเป็นเพราะ
องค์หญิงสุขภาพอ่อนแอ แต่ละปีต้องกลับไปพักฟื้นที่
เขาอู่ชวีครึ่งค่อนปี จึงมีเวลาในการตัดสินใจไม่มาก
นัก อีกอย่างขณะอยู่ในวัง นางก็มิได้เข้าร่วมตัดสิน
วินิจฉัยงานบ้านเมืองบ่อยนัก เพราะโปรดปรานที่จะขลุก
อยู่ในตำหนักหลังของตน เสพสมกับบรรดาบุรุษคนโปรด
เสียมากกว่า อีกทั้งเมื่อใดที่ออกจากราชกิจ การตัดสินใจก็
ไม่เคยผิดพลาด ถึงขั้นเคยแก้ไขวิกฤตการณ์ของ
อาณาจักรมิให้เกิดภัยสงครามด้วย

ดังนั้นเหล่าขุนนางจึงพากันหุบปากเงียบโดยดุษณี

เพียงแต่พฤติกรรมนอกกริตและชื่อเสียงเรื่องความโหด

เยี่ยมอันวิปริตขององค์หญิงแพรวออกไปราวกับไฟลาม
ทุ่ง ประกอบกับวิธีการอันน่าสยดสยองของนาง จึงทำให้นาง
นางมีอีกฉายาว่า ‘องค์หญิงปีศาจ’ บ่งบอกให้รู้่านาง
เป็นสตรีที่ประพฤตินิสัยเลวร้ายยิ่งกว่าสตรีทั่วไปเป็น
ร้อยเท่าพันทวี แน่แน่นอนว่าย่อมไม่มีใครกล้าเป็นคู่ครอง
ด้วยเป็นธรรมดา

องค์จักรพรรดิเคยจัดแจงหาคู่ครองให้องค์หญิง ผล
ปรากฏว่าวันรุ่งขึ้น ว่าที่ราชบุตรเขยผู้นั้นก็แขวนคอตาย
เสียแล้ว สุดท้ายศพยังถูกองค์หญิงที่โกรธเกรี้ยวอย่าง
หนักสั่งให้คนลากออกจากโรงไปโยนทิ้งครั้งแล้วเอาไป
เลี้ยงสุนัข

นับแต่นั้นทั้งจักรพรรดิและพระพันปีก็ถอดใจเรื่องวิวาร์

ขององค์หญิง ปล่อยให้นางข้าคลังบนเส้นทางความเป็น
ใจหวัง[2]สตรีที่มักมากในกามต่อไป

ทว่า...

ชีวเยี่ยไปพบว่ามีจุดที่น่าสนใจ นางมองพ่อค้าแผงลอย
ตรงหน้าไม้จนน้ำลายแตกฟองจึงกระซิบถามว่า “พี่
ชาย...สตรีที่น่ากลัวเช่นนี้ เหตุใดดูเหมือนพวกท่านไม่
กลัวเลยเล่า”

[1] หมายถึง ถูกผู้อื่นหลอกใช้แล้ว ไม่เพียงไม่รู้ตัว ยังคิดว่าผู้อื่นช่วยตนเอง และรู้สึกขอบคุณด้วย

[2] กษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์ซาง (ครองราชย์ 1075-1046 ก่อนคริสต์ศักราช) ลุ่มหลงมัวเมาในสตรี ละเลยศีลธรรมจรรยา ละทิ้งราชกิจ เป็นเหตุให้ราชวงศ์ล่มสลาย

ตอนที่ 12 จิตวิทยาของบุรุษ

องค์หญิงผู้นี้ช่างมีพฤติกรรมคล้ายองค์หญิงซานอินสมัย
ราชวงศ์เหนือใต้[1]เสียจริง เทียบดูคร่ำคนไปเป็นบุรุษ
คนโปรดตามอำเภอใจ

พ่อค้าแผงลอยพลันอิงไป มองชีวเยี่ยไปด้วยสายตาพิศมัย
“ก็เพราะองค์หญิงไม่เกี่ยวอะไรกับพวกเรานะสิ อี๊กอ

อย่าง...”

ชีวิเย่ย์ไปตะลึงไป แววดาทอประกาย นั่นสินะ นั่นคือ
สายเลือดหงส์สูงศักดิ์นี่นา มีหรือจะมาเอามดปลวกไป
ถมชอกฟัน คนที่อยู่คนละโลกโดยไม่มีอะไรเชื่อมโยงกัน
จึงไม่จำเป็นต้องหวาดกลัว กลัวองค์หญิงมิสู้กลัวพวก
อันธพาลที่คอยเก็บค่าคุ้มครองยังจะสมเหตุผลเสียกว่า

“อีกอย่างอะไรหรือ” ชีวิเย่ย์ไปยังคงอยากรู้

พ่อค้าแผงลอยที่อยู่ใกล้นางที่สุดจู่ๆ หน้าก็กลายเป็นสี
แดงประหลาด เขาพึมพำกับตนเอง “องค์หญิง...ช่าง
งามนัก...”

งาม?

ชีวเยี้ยไปหรีตาเล็กน้อย กวาดตามองเหล่าพ่อค้าเร่รอบ
ตัว เห็นสีหน้าของพวกเขาก็นึกในใจว่า ดูท่าคนในเมือง
หลวงที่เคยยลโฉมองค์หญิงเซ่อแก้วผู้นี้คงมีไม่น้อย

ยุคนี้คล้ายยุคราชวงศ์ถังในประวัติศาสตร์ชาติก่อนของ
นางอยู่บ้าง แต่สังคมเปิดกว้างกว่ามาก ดรุณีในสกุลสูง
ศักดิ์มีสำนักศึกษาสำหรับสตรีโดยเฉพาะ วิชาที่สอนมิได้
จำกัดเพียงการรักษานวลสงวนตัวหรือจรรยา มารยาทเท่า
นั้น ทั้งยังมีนักการค้าหญิง หรือแม่กระทั่งขุนนางหญิงใน
ราชสำนักด้วย เพียงแต่ลำดับชั้นไม่สูงไปกว่าขุนนางชั้น
ห้า และโดยมากเป็นอาลักษณ์กองประวัติศาสตร์และ

งานเอกสาร ในกองทัพก็มีเจ้าหน้าที่ทางการทหารที่เป็น
สตรีด้วย เพียงแต่มีจำนวนน้อยมาก

ว่ากันว่านี่เป็นานิสงส์จากคุณงามความดีของจักรพรร
รดินี้ผู้สถาปนาอาณาจักรผู้นั้น ชิวเย่ยกไปรู้สึกประหลาด
ใจเสมอมา สตรีผู้สูงศักดิ์คนสุดท้ายของราชวงศ์ที่ขึ้นชื่อ
ว่าอนุรักษ์นิยมที่สุด ถึงกับมีสายตาที่ก้าวล้ำนำสมัยเช่น
นี้ ทั้งนางยังปฏิรูปการปกครองได้อย่างเหมาะสม โดยไม่
ทำให้บรรดาเชื้อพระวงศ์และชนชั้นสูงที่เป็นบุรุษต่อต้าน
ทำให้นโยบายของนางได้รับการสืบสานต่อมาหลังจากที่
นางจากโลกนี้ไปแล้ว

เรื่องนี้ทำให้ชิวเย่ยกไปรู้สึกเลื่อมใสยิ่งนัก จักรพรรดิผู้นั้น
ต้องเป็นสตรีผู้ปรีชาเปี่ยมด้วยกุศโลบายและหนักแน่น

เป็นที่สุด ไม่เช่นนั้นแล้วคงไม่อาจทำให้มหาจักรพรรดิ
เงินอยู่ผู้อำมหิตเลือดเย็นในตำนานถึงกับทิ้งร่างหก
ตำหนัก มีนางเป็นพระมเหสีเพียงผู้เดียว

ดังนั้นภายใต้สภาพสังคมที่เปิดกว้างเช่นนี้ การที่ชาว
บ้านสามัญชนมีโอกาสดำเนินชีวิตชั้นสูงยามออกมา
ข้างนอกก็ไม่นับว่าแปลกแต่อย่างใด

แต่...

ที่น่าสนใจก็คือ...เป็นองค์หญิงปีศาจผู้งดงามกระนั้น
หรือ

ความงามเช่นไรกันจึงสามารถทำให้ผู้คนหลงใหลจน
มองข้ามความชั่วร้ายและความกระหายเลือดไปได้

หนึ่งขุนเห็นชีวเย้ยไปมีสีหน้าจมอยู่ในภวังค์ขณะเดิน
กลับอย่างช้าๆ จึงรู้สึกแปลกใจ “นายน้อยสี เป็นอะไรไป
หรือเจ้าคะ”

ชีวเย้ยไปยกยิ้มมุมปาก “ข้ากำลังคิดว่าองค์หญิงที่เรา
เจอเมื่อครู่เป็นคนเช่นไรกันแน่ ความอ่อนแอไม่สมเหตุ
สมผลล้วนรวมอยู่ในตัวนาง ช่างน่าสนใจจริงๆ”

งดงามที่สุดและอำมหิตโหด**ั้มที่สุด

องค์หญิงผู้นี้เป็นบุคคลอันตรายยิ่งนัก

ชนชั้นสูงในสังคมศักดินามักไม่อาจควบคุมกิเลสตัณหา
และอำนาจของตนเองได้ อีกทั้งมีอำนาจง่าพันอยู่ในมือ
จึงมีคนจิตวิปริตมากเป็นพิเศษ

และเมื่อครูที่เห็นองค์หญิงสวมชุดสีแดงกำเช่นนั้น ก็ทำ
ให้นางพลันนึกถึงราตรีนองเลือดอันเลวร้ายเมื่อสามปี
ก่อน

ชีวเยี่ยไปหรีดาเหมือนรับรู้ถึงอันตราย พลังดูบไหล่ของ
ตน รู้สึกว่าบริเวณใกล้หัวใจมีอาการปวดนิดๆ

จี หากไม่ปกปิดไว้ให้ดี ย่อมนำมาซึ่งการฆ่าฟันที่ไม่ควร
เกิด

นางไม่ลังเลที่จะเป็นฝ่ายลงมือก่อน

ทว่ายังคงซ่อนเร้นไว้ดีกว่า ดูท่าองค์หญิงผู้นี้คงออกจาก
เมืองหลวงไปพักฟื้นร่างกายกระมัง

บางทีอีกฝ่ายอาจจำนางไม่ได้

ถึงอย่างไรต่อให้โชคดีสังหารอีกฝ่ายได้ ก็คงมีเรื่องยุ่ง
ยากสะท้านฟ้าตามมา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่นางรู้ความลับที่ไม่ควรให้
ใครรู้เกี่ยวกับแมงมุมพิษตัวนั้นแล้ว...หากอีกฝ่ายคิดจะ
จับนางกินเสียก็มีใช้เรื่องแปลก

ใครเล่าจะคิดว่าองค์หญิงผู้งามลุ่มเมืองแท้จริงแล้วเป็น
บุรุษ เช่นเดียวกับที่ใครเล่าจะคิดว่านายน้อยสี่ ประมุข
หนุ่มแห่งหอช่อนกระปี่ ที่ในยุทธภพใครเห็นใครก็รัก บุ
ปผาเห็นบุปผายังแยมบาน กลับเป็นสตรี

หนึ่งขุนเห็นนายของตนจู่ๆ ก็แผ่กลิ่นอายเย็นเยียบชวน
ให้คนขวัญกระเจิง จึงอดสั่นสะท้านไม่ได้ มุ่นคิ้วถามว่า
“นายน้อยสี่ เป็นอะไรไปหรือเจ้าคะ”

ชีวเยี่ยไปยังคงเผยรอยยิ้มอบอุ่นดูแสงตะวัน แต่สีหน้า
ออกอาการจนใจ “ไม่มีอะไรหรอก ก็แค่สิ่งที่มองว่าเป็น
แมงมุมพิษและไม่ได้เหยียบให้ตายตั้งแต่เมื่อสามปีก่อน
ภายหลังกลับกลายเป็นปีศาจกินคนที่แข็งแกร่งและน่า
หวาดกลัวเท่านั้นเอง”

หนึ่งซุนฟังแล้วก็มุ่นคิ้ว กล่าวว่า “ท่านไปตอแยคุณหนู
บ้านใดอีกเล่า”

ช่วงเวลาหนึ่งซุนหรือจะบอกว่าหนึ่งซย่าติดตามชีวเยี่ย
ไป เคยเห็นนายน้อยของตนถูกไล่ล่าสังหารอยู่บ่อยครั้ง
สตรีในยุทธภพมักทำอะไรตามอำเภอใจ เก้าในสิบครั้ง
ของการตามล่ามักเป็นภัยจากสตรีเป็นเหตุ

ชีวเยี่ยไปป้อมปากหัวร่อแล้วเปลี่ยนเรื่องแต่ไม่ปฏิเสธ
“ฮ่าๆ...เราคงต้องเปลี่ยนชุดแล้วหลบเร้นร่องรอยสัก
หน่อย”

ไม่ว่าอีกฝ่ายจะสังเกตตนหรือไม่ก็ตาม ตนก็ควรจะระมัด
ระวังไว้ รอบคอบไว้ย่อมอยู่รอดปลอดภัย

หญิงงงงั้น “ท่านบอกว่าจะไปพบสหายเก่ามิใช่หรือ
เจ้าคะ”

ชีวเยี่ยไปยิ้มเจ้าเล่ห์ “ไม่เป็นไร ยังมีโอกาสให้ได้พบกัน
อีกถมเถ”

อย่างไรก็เป็นญาติกัน แม่นางจะอยากเห็นใบหน้าอัป
อายของอีกฝ่ายก็ตาม แต่เวลานี้การเอาชีวิตรอดเป็น
ยอดดี

...

เมื่อชีวิเย่ยไปกับหนึ่งขุนแปลงโฉมเปลี่ยนเสื้อผ้ากลับถึง
จวนสกุลชีวิกก็เป็นเวลาพลบค่ำแล้ว

เพียงจะก้าวเข้าประตูก็พบว่า...

สำหรับนางแล้ว ความยุ่งยากมิใช่ปีศาจกินคนน่าสะพรึง

ผู้สูงส่งและไกลเกินเอื้อม

หากแต่เป็นอสรพิษในบ้านที่มิยอมอยู่อย่างสงบเสงี่ยม

นางเพียงจะก้าวพ้นประตู ก็เห็นฉินต้ากุกุโบหน้าเย็นชาไร้
ความรู้สึกยื่นอยู่ที่ปากประตู

“จับตัวไว้!”

ชีวเยี่ยไปอึ้งงัน หรีตามองบรรดาบ่าวชายที่ถือไม้
กระบองกำลังจับจองตนด้วยสายตากระหายดังพยัคฆ์
จ้องเหยื่อ จากนั้นก็ยิ้มให้ฉินต้ากุกุอย่างอบอุ่นเช่นยาม
ปกติ “ต้ากุกุ ไม่ว่าเข้าไปทำอะไรมา การทำเช่นนี้ที่หน้า

ประตู่เกรงว่าจะไม่เหมาะ”

ฉินต้ากู่กู่อยู่ในจวนสกุลชีวมานาน นอกจากคำสั่งของ
ฮุ่ยฮินแล้ว ต่อให้เป็นนายผู้เฒ่าของตระกูลก็ยังไม่
อำนาจมาบงการนางได้ ถึงอย่างไรนางก็เคยถวายการ
รับใช้ข้างกายพระพันปี เป็นถึงนางกำนัลระดับสูงในวัง
จู่ๆ ก็ได้ยินลูกอนุชื้อวาวางอำนาจเช่นนี้ ใบหน้าที่เดิม
ไร้อารมณ์ของนางพลันปกคลุมด้วยกลิ่นอายเย็นเยียบ

นางเอ่ยเสียงเย็น “นายน้อยสี่ มิใช่ว่าป่าวเฒ่าอยากทำ
ให้ท่านลำบาก แต่เป็นคำสั่งจากฮุ่ยฮินใหญ่ต่างหาก”

ฉิวเย่ไปพลันก้าวขึ้นหน้าไปหนึ่งก้าว กระชิบข้างหูฉิน

ตำกฏอย่างนุ่มนวล “ตำกฏ เยี้ยไปทำเช่นนี้ย่อมมีเหตุผล
ของตนเอง อี้กสักครู่หากฐุหิณตำหนิ เยี้ยไปยินดีขอขมา
ตำกฏ”

อากัปกริยาของผู้เยาว์รวดเร็ว พุดจบก็ถอยออกไปทันที

ทว่าน้ำเสี้ยงนุ่มนวลนั้นเจือกลิ่นอายที่ชวนให้รู้สึกลงบใจ
อย่างประหลาด ซ้ำยังมีอำนาจที่ไม่อาจปฏิเสธได้

ฉินตำกฏผงกศีระชะโดยไม่รู้ตัว กระทั่งนางได้สติว่าตนทำ
อะไรลงไป ชิวเยี้ยไปก็ยืมให้นางพร้อมพยักหน้า มุ่งไป
ทางหอเฟิงหว่าแล้ว

บริวารรอบข้างเห็นฉันต่ำถู่กุกหักหน้าต่างพากันงงเง้น
นึกแปลกใจที่ต่ำถู่กุกที่เย็นชาไร้หัวใจมาตลอดดุกบุตรอน
ต่ำศักดิ์พูดคำสองคำก็ยอมขัดคำสั่งของฮุนยีนเสียแล้ว
แต่ในเมื่อต่ำถู่กุกเห็นชอบ พวกเขาย่อมไม่กล้าพูดมาก

[1] ราชวงศ์เหนือใต้ (ค.ศ.420-ค.ศ.589) ยุคสงคราม
และความวุ่นวายทางการเมืองในประวัติศาสตร์จีน

ตอนที่ 13 หน่วยซื้อหลักเจียน

ฉันท้าทายมองตามแผ่นหลังตระหง่านสง่างามของชีวเยี่ย
ไป ดวงตาฉายแววสงสัยวูบหนึ่ง นายน้อยสี่ผู้นี้ถูกเลี้ยงดู
จนโตอยู่ในชนบทจริงหรือ นางกวาดตามองคนรอบข้าง
ใบหน้าคืบสู่ความเย็นชาอย่างรวดเร็ว ในเมื่อละเมิดคำ
สั่งของสุหิณไปแล้ว เช่นนั้นอย่างน้อยก็ต้องไม่ให้ใครมี
โอกาสเอาไปพูดเหลวไหลต่อหน้าสุหิณ

คนในหอเฟิงหวาเห็นชีวเยี่ยไปเดินวงท่าเข้ามา มีฉันท้า
ทายนำบ่าวไพร่ที่ถือกระบองและเชือกเดินตามมาเป็น
พรวนราวกับผู้ติดตาม ต่างมองด้วยสายตาโง่งม แต่
เพราะฉันท้าทายตามมาข้างหลัง สายตาเย็นชากวาดมอง
พวกนางแวบหนึ่ง หญิงรับใช้เฒ่าที่เฝ้าประตูต่างไม่กล้า
พูดมาก หลีกทางให้ชีวเยี่ยไปเข้าไปในหอแต่โดยดี

นายหญิงสกุลชีวกำลังเอกเขนกอย่างเกียจคร้านบนตั่ง
อุ้นที่ปูด้วยขนจิ้งจอก มือที่สวมปลอกเล็บประดับ
อัญมณีทำอยู่ที่ข้างแก้ม ไม่รู้ว่ามีเรื่องอันใดที่ทำให้
นางกลัดกลุ้ม คิ้วจึงขมวดมุ่น ข้างขมับยังแปะแผ่นยาขี้
ผึ้งไว้ด้วย หญิงรับใช้คนหนึ่งกำลังช่วยนางนวดขมับ
อย่างเบามือ ยังมีสาวใช้คุกเข่าอยู่ที่พื้นเอาค้อนหยกขาว
ประดับทองอันเล็ก ๆ ทูบขาให้เหมือนเช่นเคย สาวใช้ทั้ง
สองล้วนมีบาดแผลที่ใบหน้า ตาบวมแดงแต่ไม่กล้าหลัง
น้ำตา

บรรยากาศภายในห้องหรรษาเต็มไปด้วยความอึดอัด ทำ
เอาหายใจไม่ทั่วท้อง

การมาถึงของชีวเยี่ยไปยิ่งทำให้บรรยากาศเช่นนี้นักอึ้ง

เย็นเยียบถึงขีดสุด

“มารดา” ชิวเยี่ยไปมองท่าทีของตู้เงินหลาน รวากับไม่
รับรู้ถึงบรรยากาศอึมครึมเช่นนั้น แสดงความระมัดระวัง
ยิ่งสุภาพ

ดวงตาเรียวยาวที่หลับหุ้มของตู้เงินหลานลึมขึ้น ทันทีที่
เห็นชิวเยี่ยไปกับฉินต้ากู่กู่ แวตาก็ทอประกายบางอย่าง
ที่น่าจะเรียกได้ว่าเป็นการคุกคามขึ้นมาวูบหนึ่ง

นางมองชิวเยี่ยไป แล้วมองไปยังฉินต้ากู่กู่ ครู่หนึ่งจึง
แค้นเสียงหยั่น “อ้อ...ที่แท้สุนัขที่ฮูหยินใหญ่เช่นข้าเลี้ยง
ไว้ก็กล้าขัดใจเจ้าของด้วยหรือ”

เสียงของนางนุ่มนวลยิ่งนัก ทว่าทำให้คนรู้สึกราวกับถูก
หนามแหลมแทงเข้าเนื้อในทันที

ดับ! บรรดาสาวใช้รอบข้างคุกเข่าลงพร้อมกัน “สุหยิน
โปรดระงับโทสะ”

ฉินต้ากุกคุกเข่าลงโดยไม่เอ่ยคำ ดวงตาหม่นมัวบนใบ
หน้าเย็นชาแข็งกระด้างกวาดตามองชีวิเย่ย์ไปปราดหนึ่ง

แววตาเช่นนี้ทุกคนที่ได้เห็นล้วนรู้แก่ว่านายน้อยสี่ผู้นี้
ถึงคราวจบเห่แน่ เพราะไปล่วงเกินทั้งสุหยินใหญ่และฉิน
ต้ากุก

มีเพียงชีวิตเยี่ยงไปที่ทำเหมือนไม่รับรู้อะไรเลย กวาดตามองบรรดาสาวใช้ที่คุกเข่ารอบตัว แล้วมองไปยังตู้เงินหลาน ยังคงสีหน้ายิ้มแย้ม กล่าวว่า “ใครกันที่ทำให้มารดาไม่พอใจ ทำให้ใบหน้างดงามของท่านต้องขุ่นเคือง อภัยให้ไม่ได้จริงๆ”

ทุกคนอึ้งงัน นี่ไงจริงหรือแกล้งโง่กันแน่ ตัวเป็นต้นเหตุก่อเรื่องใหญ่ไว้ กำลังจะถึงคราวเคราะห์แท้ๆ ทว่าคำพูดคำจาที่ฟังราวกับกำลังแตกดับ พอออกจากปากของผู้เยาว์ที่งามสง่าคนนี้ก็กลับดูเป็นถ้อยคำที่จริงใจเป็นที่สุด

ตู้เงินหลานมองชีวิตเยี่ยงไป ม่านตาหรี่เล็ก ไม่รู้ว่าจะคิดอะไรอยู่ ผ่านไปครู่หนึ่งจึงกระตุกมุมปากเอื่อยอย่างเยาะหยัน

“ชื่อเกอเออร์ช่างเก่งนัก ฮูหยินเช่นข้าดูเบาเจ้าแล้ว วาจา
ลั่นทองเช่นนี้กลับไม่เป็นที่ต้องพระเนตรฝ่าบาทเชือกัว
กลายเป็นหลานชายโง่เง่าของข้าที่ถูกพาตัวไปเสียได้
ช่างน่าเสียดาย”

ตุ๋นจินหลานมิใช่คนชอบพูดจาอ้อมค้อม คำว่า ‘น่า
เสียดาย’ ทอดหางเสียงแผ่วเบาคลุมเครือ แต่กลับเจือ
ด้วยจิตสังหารอวลคาวโลหิตอย่างปิดไม่มิด

ชีวเยี่ยไปแค้นเสียงในใจ อ้อ เป็นเรื่องนี้จริงๆ เห็นทีคนที่
วางแผนให้นางถอดงอบตอกसानทั้งยังรีบกลับไปแจ้ง
ข่าวที่จวน จะมีเจตนาแน่วแน่จริงๆ

อยากให้นางตายถึงเพียงนี้เชียวหรือ

เพียงไม่กี่วันก็ลงมือติดกันสองครั้งแล้ว

จิตวิษยาของบุรุษแท้จริงแล้วอัปลักษณียิ่งกว่าสตรีเสีย
อีก

“มารดา ท่านไปฟังมาจากที่ใด เหตุใดลูกจึงไม่ทราบ” ชี
วเยี่ยไปมองตู้เงินหลาน พลังเอ่ยอย่างไม่เห็นเป็นเรื่อง
สลักสำคัญ

จินต้ากุกุมองชีวเยี่ยไป แววตาเย็นเยียบกว่าเดิม นาง
ประเมินคนผู้นี้สูงเกินไป คิดว่าปฏิสัยไม่ยอมรับแล้วจะ

รอดชีวิตไปได้อย่างนั้นหรือ

“หึ...” ตู๋เจินหลานมองใบหน้าคมคายของเด็กหนุ่มเบื่องหน้า แววดตาที่เดิมเย็นเยียบเปลี่ยนเป็นดุแคลนและไม่ยินดียินร้าย เป็นแววดตาของผู้ชี้ชะตาที่กำลังมองดูสิ่งโง่งมซึ่งใกล้ตาย

นางลู่ก่าไลหยกเลี่ยมทองงามประณีตบนข้อมืออย่างเกี้ยวกร่ำน มุมปากยกขึ้นอย่างดุแคลน กล่าวว่า “ชื่อเกอเอ๋อร์ เจ้าแน่ใจหรือ”

ชีวเย่ย์ไปมองนางราวกับไม่รู้สึกรถึงอันตราย ยิ้มน้อยๆ กล่าวว่า “เย่ย์ไปแน่ใจขอรับ”

คนรอบข้างลอบสายหน้าอย่างอดไม่ได้ เห็นที่คนเราดู
กันที่ภายนอกไม่ได้จริงๆ นายน้อยสี่ผู้นี้ก็แค่ดูเป็นคน
ฉลาดเฉลียว แท้แล้วเป็นเพียงกระสอบฟางใบใหญ่

ในจวนสกุลชีว นายที่โง่เง่าเหมือนกระสอบฟางยังสู้บ่าว
ไพร่ไม่ได้เสียด้วยซ้ำ แม้แต่จะมีชีวิตอยู่ก็ยังไม่คู่ควร

“ดี ถ้าเช่นนั้นข้าจะให้คนของซื้อหลิเจียนตรวจสอบว่ามี
เรื่องเช่นนี้หรือไม่ เพียงแต่คนของซื้อหลิเจียนไม่เคยคว้าน้ำเหลว หากไม่มีเรื่องเช่นนี้ก็แล้วไปเถิด แต่หากมีละก็
เจ้าก็ไม่ต้องกลับจวนแล้ว ไปรอรับการจัดการที่หน่วยซื้อ
หลิเจียนก็แล้วกัน” ตู๋เงินหลานกล่าวอย่างไม่นำพา

ความ**ัยมโหดอย่างไม่ปิดบังในคำพูดของนางทำเอา
คนรับใช้รอบข้างสั่นสะท้าน ได้แต่ลอบคิดว่านายน้อยสี่
ช่างเก่งนัก ถึงกับกระตุ้นให้ฮุหยินใหญ่ที่รักหน้าตาเป็นที่
สุดเปลี่ยนคำเรียกตนเองเป็นข้า ทั้งยังจะโยนเขาให้ซื้อ
หมีเจียนจัดการด้วย

ซื้อหมีเจียนเคยเป็นองค์กษัตริย์เลือดที่น่ากลัวที่สุด
ในมือของมหาจักรพรรดิเงินอู่ผู้สถาปนาแคว้น ชุนนาง
ครึ่งหนึ่งในนั้นเป็นขันทีในวัง ทำหน้าที่ตรวจสอบควบคุม
ข้าราชการน้อยใหญ่ สืบสวนการลอบสังหาร การสมคบ
คิดวางแผนร้าย แทรกซึมทั่วทุกที่ ลงมือ**ัยมโหดซ่อน
เร้น ใครก็ตามที่เข้าไปอยู่ในคุกของซื้อหมีเจียนแทบไม่
เคยมีชีวิตรอดออกมาเลย

แต่ก็เพราะมีองค์กรอำมหิตเช่นนี้เอง จึงทำให้จักรพรรดิ
เลือดเหล็กแห่งราชวงศ์เทียนเฉาและราชวงศ์ซิดี้ที่รวม
เป็นปึกแผ่นเมื่อหลายร้อยปีก่อนสามารถจัดการกับเหล่า
กบฏพลีชีพที่ยังหลงเหลือของราชวงศ์เก่าอย่างทันที่วงที่
เสมอ ทำให้สถานการณ์ทางการเมืองมีเสถียรภาพอย่าง
รวดเร็ว สร้างรากฐานอันมั่นคงในการก่อตั้งจักรวรรดิ
เทียนจีอันแข็งแกร่งของมหาจักรพรรดิเจินอู่และจักรพร
รดินี้หยวนเฉิน

บัดนี้ สุหยินใหญ่จะส่งนายน้อยสี่ไปให้หน่วยซื้อหลิเจี้ยน
จัดการ พวกชั้นที่ที่รับตำแหน่งอยู่ในนั้น มีใครบ้างที่ไม่
โหด*ัยมอำมหิตจิตวิปริต บ้างก็ชื่นชอบเล่นเด็กหนุ่ม
เห็นได้ชัดว่าจงใจให้นายน้อยสี่ได้รับความอัปยศชนิด

ที่...อยู่มีผู้ตาย

ชีวเียไปฟังคำพูดของตู้เงินหลาน แม้จะรู้แต่แรกแล้วว่า
นางเป็นคนโหด*ั้ยมอำมหิต แต่ก็อดสะท้อนใจมิได้ว่า
เป็นจริงดังคำว่า พิษร้ายคือใจสตรี

ทว่าสิ่งที่ทำให้นางประหลาดใจที่สุดคือ ก่อนกลับจวน
ครั้งนี้ นางเคยส่งคนไปสืบจนได้ความมาว่าบรรดาผู้
ตรวจการลับในหน่วยซื้อหลิเจียน เปื่องหน้ายังเป็นคน
ของจักรพรรดิ แต่ความจริงผู้กุมอำนาจเปื่องหลังคือพระ
พันปีตู้ คำรำลือลั่นเป็นความจริง

หรืออาจกล่าวได้ว่า นับตั้งแต่จักรพรรดิองค์ที่เก้าแห่ง

เทียนจีประจวบกระทันหันจนไม่อาจว่าราชกิจ หน่วยซื้อ
หีบเขียนก็ตกอยู่ในกำมือของจักรพรรดินีองค์ที่สองใน
องค์จักรพรรดิ...ซึ่งก็คือพระพันปีจึงต่อแห่งสกุลตู้ที่เป็น
ผู้ว่าราชการหลังมานในเวลาต่อมา

จวบจนรัชการที่สิบสามแห่งจักรพรรดิซุ่นเต๋อ ทั้งพระ
พันปีและจักรพรรดินีก็ยังเป็นเชื้อสายสกุลตู้ ซึ่งหมาย
ความว่าสกุลตู้ได้ควบคุมซื้อหีบเขียนยาวนานถึงสี่
รัชกาล หน่วยงานซื้อหีบเขียนจึงแทบจะเป็นอาวุธของ
พระพันปีตู้ ที่ใช้ในการคุมอำนาจในราชสำนักไปแล้ว

เคราะห์ดีที่คราวนั้นจักรพรรดินีหยวนเฉินผู้สถาปนา
อาณาจักรหรือก็คือซีเหลียงซื้อเห็นว่าองค์กรเช่นซื้อหีบ
เขียนนี้ หากอยู่พระหัตถ์ของจักรพรรดิผู้ทรงประปรีชา

ย่อมเป็นดาบอันคมกริบ แต่หากในสมัยต่อมาผู้ครอง
อำนาจไม่มีความสามารถมากพอ ชื่อหฺลื่อเจี้ยนก็จะกลายเป็น
เป็นองค์กรที่เหอะทะไร้ศักยภาพ กลายเป็นอิทธิพลเถื่อน
ที่คอยทำลายล้างกฎระเบียบ สร้างความปั่นป่วนในราช
สำนัก เป็นคมดาบทำร้ายองค์จักรพรรดิเสียเอง

ตอนที่ 14 ใครเป็นสุนัขของใคร

ดังนั้นภายใต้การชี้นำของจักรพรรดินีซีเหลียง ในปลาย
รัชกาลมหาจักรพรรดิเจินอู่จึงส่งยกเลิกหน่วยงานชื่อหลี่
เจียน สุดท้ายจำกัดอำนาจให้เป็นเพียงองครักษ์ลับของ
จักรพรรดิ ไม่อาจใช้อิทธิพลก้าวล้ำราชกิจอีกต่อไป

หาไม่แล้วเกรงว่าชื่อหลี่เจียนคงกลายเป็นอาวุธให้พวก
มักใหญ่ใฝ่สูงนำไปใช้บ่อนทำลายการปกครองของ
จักรพรรดิแห่งเทียนจีไปนานแล้ว

แต่เนื่องจากชื่อหลี่เจี้ยนมีสถานะพิเศษ จึงเป็นองครักษ์
ลับที่แข็งแกร่งที่สุดในมือของจักรพรรดิแห่งเทียนจีทุกยุค
ทุกสมัย การลงมือที่โหด*ั้ยมกระหายเลือดยังคงสืบ
ทอดต่อกันมา คุณของชื่อหลี่เจี้ยนเป็นที่คุมขังนักโทษคดี
อุกฉกรรจ์และนักโทษประหาร เป็นเหตุให้บัดนี้มี
สถานภาพเป็นเชื้ยวเล็บกึ่งส่วนตัวของสกุลตู่ในการ
จัดการกับบรรดาขุนนางที่กล้าขัดขืนพวกเขา ทุกคนใน
ราชสำนักล้วนเช่นเชื้ยวเคื้ยวพันด้วยความคับแค้นต่อชื่อ
หลี่เจี้ยน แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้

ที่สถานะของตู่เจินหลานในจวนสกุลชีวสูงกว่าสามี ก็ยัง
เป็นเพราะมีอิทธิพลชั่วร้ายของชื่อหลี่เจี้ยนหนุนหลังด้วย
นั่นเอง

ชีวเยี่ยไปมองสีหน้าอิมครีมีโหด**ัยมบนใบหน้างาม
ของตู้เงินหลาน ดวงตาทอประกายวูบหนึ่ง “มารดา เยี่ย
ไปคิดว่าไม่เพียงแต่เยี่ยไปเท่านั้นที่เห็นว่าไม่เคยมีเรื่อง
เช่นนี้เกิดขึ้น ต่อให้ท่านเชิญหน่วยซื้อหลิเจี้ยนสอบสวน
ผลที่ได้เป็นอย่างดีที่สุดก็ยังคงเป็นเรื่องนี้ไม่เคยเกิดขึ้น”

ทุกคนได้ฟังพากันอึ้งงัน ไม่เข้าใจในคำพูด แต่คนที่
ปัญญาเฉียบคมเช่นจินต้ากุกูล้วนรู้ดีว่าถ้อยคำนี้ซ่อน
ความนัยเอาไว้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงคนระดับตู้เงินหลาน

นางตวัดสายตาเรียวยาวมองชีวเยี่ยไปทันที แกวต่ายเ็น
เยียบราวคมดาบอาบยาพิษ เน้นนานริมฝีปากแดงฉาน
จึงคลียิ้มเล็กน้อย “อ้อ เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าชักอยากฟังต้น
สายปลายเหตุเสียแล้วสิ ทางที่ดีซื้อเกอเออร์ เจ้าควรคิด

ให้ตีก่อนพูด ไม่เช่นนั้นเกรงว่าอื^๕เหนียงห้าคงไม่อาจมี
ชีวิตอยู่ในจวนนี้ต่อไปจนสิ้นอายุขัยแน่”

ข่มขู่กันโดยไม่ปิดบัง ชิวเย่ไปยิ้มน้อยๆ แต่ไม่พูดอะไร
เพียงเหลือบมองตู้เงินหลานปราดหนึ่ง พร้อมรอยยิ้ม

สายตาเช่นนั้นไม่รู้เพราะเหตุใดถึงกับทำให้ตู้เงินหลาน
สะท้านเยือกในใจ รู้สึกเพียงกลืนอายเย็นเยียบคุกคามที่
ไม่รู้ว่ามีมาจากที่ใด แต่ครั้นจับจองผู้เยาว์รูปงามที่อยู่
เบื้องหน้า กลับเห็นเขายิ้มแย้มอย่างอบอุ่นราวสายน้ำ

หลังจากที่ฉินต้ากุญโบกมือให้บ่าวไพร่ออกไปแล้วปิด
ประตู ชิวเย่ไปจึงเอ่ยอย่างไม่เร่งร้อน “ฝ่าบาทเชือกั^๕

ทรงกระทำการตามอำเภอใจแต่กลับเป็นที่โปรดปราน
ขององค์จักรพรรดิ ทุกคนล้วนรู้กันทั่วว่าองค์หญิงผู้นี้มี
ข้อพิพาทกับเซียงกั้วกง”

วันนี้นางเพิ่งสืบรู้ว่า ชื่อจื่อแห่งจวนเซียงกั้วกงเดิมมิใช่
คนที่ถูกจับตัวไปในวันนี้ หากแต่เป็นที่ราชบุตรชายที่
แขวนคอตายแล้วถูกองค์หญิงปีศาจลากศพออกจากโลง
มาเขียนตีด้วยความโกรธเกรี้ยว เป็นถึงชื่อจื่อตระกูล
ใหญ่ หลังจากแขวนคอแล้ว ศพยังถูกเขียนและโยนทิ้ง
ในที่รกร้าง ข้าจักรพรรดิไม่เพียงไม่ทรงตำหนิองค์หญิง
ปีศาจ แต่กลับกริ้วเซียงกั้วกง กล่าวโทษที่สั่งสอนบุตรไม่
ดี ทำให้ชื่อเสียงของพระธิดาผู้เป็นที่รักต้องมัวหมอง

หากมิใช่พระพันปีและจักรพรรดินีทูลขอร้อง เซียงกั้วกง

คงถูกถอดยศแล้ว แต่เพราะเรื่องนี้จึงทำให้เชียงแก้วกงคุณ
เข้าขอขมาที่ตำหนักไท่จีสามวันเต็มๆ หลังจากนั้นก็อยู่
ในราชสำนักอย่างเซื่องซึมไร้ชีวิตชีวาเป็นเวลายาวนาน

นับจากนั้นองค์หญิงปีศาจยิ่งซังน้ำหน้าตระกูลเชียงแก้ว
กง ไม่มีอะไรทำก็ส่งคนไปอาละวาดจวนที่พักของเชียง
แก้วกง ทั้งสองฝ่ายเป็นอริกันมาตลอด ส่วนสกุลตู่แม่จะ
ทรงอิทธิพล ทว่าองค์หญิงเซ่อแก้วเป็นคนเอาแต่ใจ กอปร
กับมีจักรพรรดิให้ท้าย นางจึงมีอิทธิพลสูงมาก สกุลตู่ไม่
อาจเอาชนะคะคานอยู่แล้ว ได้แต่ต้องยอมถอยให้

เห็นได้ชัดว่านี่ก็อะไรบางอย่างที่ไม่สบอารมณ์ขึ้นมาได้
ตู่เจินหลานสีหน้าอึมครึม คิ้วขมวดมุ่น “พูดต่อ!”

“เหตุการณ์วันนี้ หากฝ่าบาทเชือกัว⁺เพียงมีพระประสงค์
จะจับตัวชื้อจื่อตู้ไปเพื่อระบายความเคียดแค้น เชื่อว่า
อย่างมากชื้อจื่อตู้ก็คงเจ็บปวดเนื้อหนังบ้าง ทว่ายังคงมี
โอกาสช่วยออกมาได้ แต่หาก...” ชิวเยี่ยไปมองตู้เงิน
หลาน แล้วทำเป็นถอนหายใจอย่างอัปจน “หากฝ่าบาท
เชือกัว⁺ทรงทราบว่าวันนี้คนที่มึ่เรื่องกับชื้อจื่อตู้ที่พระองค์
ให้ความสนพระทัยเป็นบุตรหลานของสกุลชิว และท่าน
คือนายหญิงของสกุลชิวละก็ ท่านว่าฝ่าบาทจะไม่ทรง
คิดหรือว่าเรื่องนี้ออกจะบังเอิญเกินไปหน่อย”

คำพูดนี้ทำให้ตู้เงินหลานมุ่นคิ่วจับ อึ้งงันไปครู่หนึ่งจึง
กล่าวอย่างเกรี้ยวกราดว่า “เจ้าว่านางแพศยาเชือกัว⁺...
จะคิดว่าเราวางहुตาไว้ข้างกายนางเพื่อคอยสอดแนม

เพราะมีแผนร้ายหรือ”

ชีวะเยี่ยไปถอนหายใจเบาๆ แหวตาทม่นหมอง “มารดา
ปราดเปรื่อง”

เห็นตู้เงินหลานสีหน้าแปรเปลี่ยนไปมา ชีวะเยี่ยไปจึงถือ
โอกาสนั่งลงบนเก้าอี้เตี้ยไม้หวงฮวาลี แล้วกล่าวต่อ
อย่างแผ่งนัย “ซื้อจื่อตู้เพ็งจะถูกฝ่าบาทเซ่อกั้วจับตัวไป
บ่ายนี้ ส่วนเยี่ยไปกลับมาเมืองหลวงได้หนึ่งปีแล้ว ยังไม่
เคยปรากฏตัวในหมู่บุตรหลานชนชั้นสูง ทว่าเรื่องนี้กลับ
มาถึงหูมารดาอย่างรวดเร็ว ระบุว่าคู่กรณีอีกคนคือเยี่ย
ไป คิดว่าผู้ที่มาส่งข่าวคงมีเจตนาแอบแฝง ถึงกับคาด
การณ์ได้ล่วงหน้าว่าบ่ายนี้จะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้”

คำพูดนี้ทำเอาสีหน้าของตุ๋นเงินหลานแปรเปลี่ยนไปทัน
ตา แววดาทอประกายหลากหลาย ตั้งแต่ตีนตระหนกจน
ถึงครุ่นคิด สุดท้ายเปลี่ยนเป็นวาวโรจน์ดูดัน นางมิได้
เอ่ยปากแม้แต่คำเดียว แต่บรรยากาศกลับอึมครึมน่าอึด
อัด

ครู่หนึ่ง นางวัดสายตาจับจ้องชีวิเย่ไป ดวงตาฉาย
แววดูแคลนเย็นชา “ชื่อเกอเอ๋อร์ช่างเจรจาพาที ยังไม่
ต้องพูดถึงข้อเท็จจริง ต่อให้สิ่งที่เจ้าพูดมาทั้งหมดมี
เหตุผล แต่ถึงอย่างไรหลานชายของข้าก็ถูกฉาบพาทเซ่อ
กั้วเอาตัวไปเพราะเจ้าเป็นต้นเหตุ เขาได้รับความลำบาก
เพราะเจ้า หากข้ายังยืนกรานจะส่งเจ้าไปซื้อหลิเจี้ยน
เล่า”

ชีวะเยื่อไปยื่นเจียบ ยังคงท่าที่สงบนิ่ง เพียงซ่อนตามอง
นางแวบหนึ่งแล้วกุมมือคารวะ กล่าวเสียงเนิบว่า “หาก
เป็นตัดสินใจของมารดา เยื่อไปยอมต้องทำตาม พຼ່ງนี้
เยื่อไปจะตามฉินต้ากุกุไปรายงานตัวที่ซื้อหลิเจียน แต่อี
เหนียงห้าจะอย่างไรก็เป็นมารดาบังเกิดเกล้าของเยื่อไป
เยื่อไปไม่อาจอยู่ปรนนิบัติแสดงความกตัญญู ยังหวังว่า
มารดาจะช่วยดูแลอีเหนียงห้าด้วย”

ฉินต้ากุกุงงัน คาดไม่ถึงว่านายน้อยสี่ที่ฝิปากดีจนหาข้อ
พิรุธมิได้ กลับยินยอมไปรับการสืบสวนจากซื้อหลิเจียน
อย่างง่ายดาย ไม่แก้ต่างให้ตนเองเสียด้วยซ้ำ

ตู้เงินหลานเห็นเขาไม่หวั่นเกรงทั้งไม่โกรธเกรี้ยว ราวกับ

ไม่ว่านางจะตัดสินใจอย่างไร เขาก็ยอมรับโดยดุษณี ใบ
หน้าที่งดงามจึงฉายแววผ่องนวลอ่อนโยน แต่ไม่รู้
เพราะเหตุใดจู่ๆ ในใจก็สั่นรัวขึ้นมาวูบหนึ่ง

สายตาคมกริบของนางจ้องมองชีวเยี้ยวไป รวากับจะมอง
ให้ลึกไปถึงก้นบึ้งหัวใจ

ครู่หนึ่ง นางพลันเอียงหน้าเล็กน้อย ป้องปากหัวเราะ
เบาๆ “ชื่อเกอเอ๋อร์ช่างกตัญญูเสียจริง ไม่เสียแรงที่อื
เหนียงหารักถนอมเจ้า”

รอยยิ้มของนางคล้ายบุปผางามเบ่งบานกลางหมันต์
ขับเน้นใบหน้าของนางจนผุดผาดไม่เหมือนสตรีออก

เรือนวัยสามสิบเศษ กลับคล้ายตรูนี้แแรกุ่นไว้ได้ยงสา
ราวกับว่าความกดดันที่เปี่ยมไปด้วยไอสังหารเมื่อครู่ บท
สนทนาที่จู่โจมทั้งที่ลับและที่แจ้งล้วนไม่เคยเกิดขึ้นมา
ก่อน

จากนั้นนางก็ยื่นมือให้ชีวเยี่ยไป

สายตาของชีวเยี่ยไปหยุดอยู่ที่ปลายนิ้วที่เคลือบสีเล็บ
แดงฉูดฉาดของนางครู่หนึ่ง ก่อนจะยื่นมือไปพยุງตู้เงิน
หลานอย่างเป็นธรรมชาติ ให้นางยันกายขึ้นนั่งตัวตรง
บนตั่งนุ่ม ท่ามกลางสายตาของเงินต้ากุกู

ตู้เงินหลานมองผู้เฝ้าห่อเหลาที่นั่งเคียงข้างนาง ดวง

ตาเรียวยาวของนางคล้ายฉาบจับด้วยไธหมอกหน้า
หลงใหล “ชื่อเกอเออร์เป็นคนฉลาด ข้ามองคนไม่ผิด
เพียงแต่คนที่ฉลาดจนเกินไปมักไม่เป็นที่ชมชอบของผู้
คน”

ชีวเย่ไปเอ๋อเสียงเนิบ “ขอบคุณมารดาที่สอนสั่ง เย่ไป
น้อมรับไว้แล้ว”

เห็นสีหน้าของเขาเรียบเฉย ไม่โอนอ่อนทว่าไม่แข็งขึ้น ตู
จินหลานก็มีสีหน้าเย็นเยียบเล็กน้อย หลุบตาเอ๋อเสียง
เนือย “เอาเถอะ เจ้าออกไปได้ ข้าเหนื่อยแล้ว”

ชีวเย่ไปได้ยินแล้วก็พยักหน้า รวบแขนเสื้อลุกขึ้น มิได้

ลำบากใจต่ออารมณ์แปรปรวนของนางแม่แต่น้อย

ตู้เงินหลานเห็นเขาออกไปแล้ว หวนคิดถึงเรื่องวุ่นวายที่
บุตรชายในจวนตนก่อขึ้นพลันรู้สึกปวดศีรษะ นางมุ่นคิด
เตรียมจะเรียกคนเข้ามารับใช้

ตอนที่ 15 หน้าเนื้อใจเสือ

นี่ไม่ถึงว่าพลันปรากฏเงาดำวูบหนึ่งต่อสายตา ปลาย
นิ้วยาวขาวผ่องปัดผ่านปอยผมข้างหูนางอย่างนุ่มนวล
แล้วกดนิ้วที่ข้างหูเบาๆ ก่อนจะคลายมือ ขณะเดียวกัน
เสียงเย็นนุ่มนวลก็ดังขึ้น “กดจุดเทียนกง[1]บ่อยๆ ช่วย
บรรเทาอาการปวดศีรษะ มารดาต้องถนอมสุขภาพให้ดี
เป็นมิ่งขวัญให้สกุลชีว”

ตู้เงินหลานอิงจัน รู้สีกว่านิ้วของอีกฝ่ายเรียวยาวอ่อน

โยน ท้องนี้จะมีหนังด้านหนา ยามที่ปิดผ่านข้างหู แขนเสื้อ
หลวมกว้างไซยกลืนปั้วเฮอเฉ่า[2]จางๆ หอมชื่นใจ

กระทั่งนางรวบรวมสติได้ ร่างสูงโปร่งนั้นก็ก้าวไปถึงข้าง
ประตูแล้ว แสงสายัณห์ที่สาดส่องเข้ามาจับใบหน้าให้ดู
เป็นประกายเลือนราง

ตู้เงินหลานหรีตาเล็กน้อย พลันเอ่ยว่า “นับแต่นี้ไป ชื่อเก
อเออร์ไม่ต้องเรียกข้าว่ามารดาแล้ว เรียกข้าว่าองค์หญิง
ก็แล้วกัน”

ชีวเยี่ยไปที่ก้าวเท้าออกจากประตูก้าวหนึ่งหยุดชะงัก
จากนั้นก็หลุบตาลง สีหน้ามิเปลี่ยนแปลง เพียงรับคำ

เบาๆ ว่า “ขอรับ”

บรรดาบ่าวไพร่นอกประตูล้วนได้ยืนถ้อยคำเหล่านี้เต็มหู
สายตามองตามหลังขีวเย็บไปที่เดินจากไป พากันดีด
ลูกคิดรางแก้วในใจ เหอะ นายน้อยสี่ผู้นี้ แม้แต่
คุณสมบัติที่จะเรียกฐะหิณใหญ่ว่า ‘มารดา’ ก็ยังไม่เหลือ
ดูที่คงไม่มีค่าให้พึงพึงประจบประแจงจริงๆ

มีเพียงฉันท้ากุกุที่มองตามแผ่นหลังที่ห่างออกไป แล้ว
เหลียวมองตู้เงินหลานซึ่งนั่งอยู่บนตั่งห่อด้วยสีหน้ายาก
คาดเดาไม่รู้ว่าจะคิดสิ่งใดอยู่ จากนั้นก็หลุบตาลง

เห็นทีนางคงต้องประเมินนายน้อยสี่ผู้นี้ใหม่เสียแล้ว

“ฉันท้ากุกู” คุรู่หนึ่ง จู่ๆ ตู่เงินหลานก็ร้องเรียก

ฉันท้ากุกูรีบเข้าไป กล่าวอย่างนอบน้อม “เพคะ องค์
หญิง”

ตุ้เงินหลานหลับตาอย่างเหยื่อยอ่อน เอ่ยเบาๆ ว่า “คนที่
รู้เรื่องวันนี้ นอกจากพวกที่เป็นคนของเราแล้ว ที่เหลือ
จัดการให้หมด ข้าไม่ต้องการฟังข่าวลือใดๆ เกี่ยวกับ
เรื่องนี้อีก”

ชีวิตคนมากมาย วาจาที่ออกจากปากนางราวกับพูดถึง
แมลงหวี่แมลงวันก็มีปาน แต่ฉันท้ากุกูชินชาเสียแล้ว จึง

ค้อมกายด้วยสีหน้าเรียบเฉย “เพคะ”

ราวกับนึกขึ้นได้ ฉันท้ากุกุกดูเอยขึ้นอย่างล่งเลว่า “ทาง
นายน้อยรอง...”

ถึงอย่างไรนายน้อยรองชีวเฟิงฉูก็เป็นบุตรของฮุหยินคน
ก่อน เป็นนายน้อยที่ได้รับการจารึกชื่ออย่างเป็นทางการ
ในสาแหรกตระกูล จะกำจัดทิ้งมิใช่เรื่องง่าย

ตู้เจินหลานพลันยิ้มเย็นชาที่มุมปากทั้งที่หลับตาอยู่ “ให้
คนของชื่อหลี่เจี้ยนเผ้าดูคนข้างตัวเขาให้ดี อย่าให้เรื่อง
รั่วไหลเป็นพอ ที่เหลือปล่อยให้ชื่อเกอเออร์จัดการเถิด”

นางหยุดไปครู่หนึ่งแล้วกล่าวต่อว่า “อยากจะเป็นสุนัข
ข้างกายข้า นอกจากกรรมคมคายแล้ว ยังต้องมีเขี้ยว
เล็บด้วย”

ฉินต้ากุกุมองตู้เงินหลานยกมือลูบผมตนเอง ประทับนิ้ว
ลงเบาๆ บริเวณที่шивเย็บไปนวดคลึงเมื่อครู่ กิริยาค่อย
ไร้เจตนา ดวงตาของฉินต้ากุกูสอดประกายวูบหนึ่ง

สุนัขหรือ?

คนที่วาจาไม่ก็คำก็ส่งผลต่อความเจ้าอารมณ์ขององค์
หญิงเซียงกั้วตู้เงินหลานผู้เยอหยิ่งแต่ฉลาดปราดเปรื่อง
ได้โดยไม่รู้ตัวเช่นนี้ จะเป็นสุนัขรับใช้ให้ผู้อื่นหรือ

นางดูแล้วนายน้อยสีหน้านั้น กลับคล้ายนักฝึกสัตว์ผู้เยียม
ยุทธ์มากกว่า

ทว่าฉินต้ากุกุมิได้กล่าวเตือนสติผู้เงินหลาน เพียงถอย
ออกไปอย่างเงียบเชียบ

...

หนึ่งซุนเห็นชายหนุ่มเดินทอดน่องออกจากป่าเหมยแต่
ไกล ชายเสื้อพลิ้วไสว สีหน้าผ่องนวลฉายไม่ริบร้อน แม้เสื้อ
ผ้าที่สวมใส่จะธรรมดาสามัญ ทว่ากลับดูเหมือนหลุด
ออกมาจากภาพวาด ท่วงท่าตั้งสายลมเมฆาพลิ้ว ทำให้

ไม่อาจจะสายตาได้ ดูไม่เหมือนคนที่เพิ่งพ้นเคราะห์ภัย
เลยแม้แต่້น้อย นางอดมุ่นคิ้วไม่ได้

ชีวเยี้ยไปมองสาวใช้น้อยที่กำลังจ้องตนอย่างเอาจริงเอา
จัง จึงยื่นมือไปติดแก้มนางเบาๆ ด้วยสีหน้าคล้ายยิ้ม
คล้ายไม่ยิ้ม “เด็กน้อย หลงรักนายน้อยเจ้าแล้วหรือไร จึง
ได้จ้องราวกับลุ่มหลงเสียขนาดนี้”

หนึ่งซุนเอ๋ยด้วยสีหน้าเรียบเฉย “นายน้อยสี หนึ่งชีวกับ
หนึ่งตงเคยกำชับว่า อย่ายั่วอารมณ์สัตว์เพศเมีย โดย
เฉพาะกับสัตว์เพศเมียที่เกินวัยจะกระตุ้นอารมณ์แล้ว
นับเป็นเรื่องไร้คุณธรรม”

ชีวเยี่ยไปฟังแล้วทำลิ้น หน้าแทบคะมำลงไปกินมูลสุนัข

...

ราตรีกรายมาอย่างรวดเร็ว

หิมะโปรยปราย ท่ามกลางรัตติกาลหนาวเหน็บ ขบวนรถ
ขนาดมหึมาราวกับสัตว์ประหลาดหยุดอยู่กลางหิมะ
อย่างเงียบงันในความมืด รวากับไร้กลิ่นอายมนุษย์ มี
เพียงโคมแดงประหลาดดวงหนึ่งแกว่งไกวกลางลมหนาว
เย็นเยือกสามส่วน คล้ายภูตผีเจ็ดส่วน

แสงสีแดงหม่นตลกกระทบบนเสื้อคลุมหรรษาสีแดงปาน

โลหิต ยิ่งขับแน่นให้มือที่ถือแผ่นกระดาษดูขาวผ่องยิ่ง
กว่าหิมะภายนอกหน้าต่างรถม้าสามส่วน เพียงแต่ความ
ขาวเช่นนี้ ไม่มีสีสันของความมีชีวิตแม้แต่น้อย

“อา...ที่แท่นนอนที่รอดตายก็น่าสนใจถึงเพียงนี้ นาง
หน้าโง่ตุ๋นเงินหลานก็ถูกเขาบีบไว้ในกำมือ” เสียงเย็น
เยียบวังเวงดังแหวกความมืดราวกับออกมาจากห้วง
อนธการ

คนชุดดำที่คุกเข่าอยู่กล่าวอย่างนอบน้อมว่า “นายท่าน
คืบนี้จะจุใจมเป้าหมายหรือไม่ องค์รักษ์โลหิตพร้อม
แล้ว!”

“หยุดไว้ก่อน ในเมื่อตู้เงินหลานห้วนไหวแล้ว...ข้าจะรอ
ชมละคร” ผู้เป็นนายหัวรอเสียงเย็นเยือกแผ่วเบา

...

ก่อนขึ้นเตียง ชิวเย่ไปซึ่งกำลังผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าพลัน
เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้ายามราตรีอันมืดมิดหนาวเหน็บ
คือขมวดมุ่นเล็กน้อย แววดาทอประกายคมกริบ

ท้องฟ้าราตรีมืดหม่นหนาวเย็น ยังพอเห็นหิมะโปรย
ปรายราวๆ ทุกแห่งหนเงียบสงัด

ทว่า...

ชีวเย้ยไปหยุดมือที่กำลังถอดเสื้อผ้า ก้าวช้าๆ ไปที่ข้าง
หน้าต่าง มือที่ไพล่หลังอยู่กำเข้าหากันช้าๆ หรือตามองไป
ยังความมืดมืดดูจ่น้ำหมึกอย่างเย็นชา

ไม่รู้เพราะเหตุใด ทั้งๆ ที่บรรยากาศเงียบสงบ แต่
นางกลับรู้สึกถึงรังสีสังหารอันรุนแรงที่คล้ายจะมี..หรือ..
คล้ายจะไม่มี

หญิงชุนยกกระปุกน้ำร้อน[3]เข้าประตูมาก็หนาวจนตัว
สั่น เงยหน้าเห็นนายของตนยืนข้างหน้าต่างที่เปิดกว้าง
คล้ายไม่รู้ถึงความหนาว ปล่อยให้ลมหนาวพัดพา
เกล็ดหิมะเข้ามาในห้อง

“นายน้อย ทำอะไรนะเจ้าคะ” หญิงชุกชุกกระปุกน้ำร้อน
ไว้บนเตียงของชีวเยื่อไป คลุมทับด้วยผ้าคลุมแล้วรีบเดิน
ไปที่ข้างกายของชีวเยื่อไป เตรียมจะปิดหน้าต่าง

นางกดมมือหญิงชุกไว้ กล่าวเสียงเรียบว่า “รอสัก
ประเดี๋ยว”

หญิงงงงัน เห็นสีหน้าเย็นเยียบราวน้ำแข็ง แหวตาเป็น
ประกายคมกริบของชีวเยื่อไป พลันเข้าใจอะไรบางอย่าง
แต่ไรมานายน้อยตนเป็นคนสงบนิ่งผ่องคลาย สีหน้าเช่น
นี้แสดงว่ามีศัตรูแข็งแกร่งมาจู่โจม

หญิงชุนล้วงมือเข้าไปกำมีดสั้นในแขนเสื้อแน่น สีนํ้าไว้
ความรู้สึก

หิมะตกไร้เสียง

ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเพียงใด ชิวเฮียไปพลันคลายมือแล้ว
ดึงบานหน้าต่างปิดดังปัง

“ไปแล้วหรือเจ้าคะ”

นางพยักหน้า เอ่ยเสียงเบา “อืม ไปแล้ว”

หญิงชุนวิตก มุ่นคิดว่าถามว่า “นายน้อย ไซ่คนของฮุยอิน

ใหญ่หรือไม่...”

ชีวเยี่ยไปสิ้นศักระ กล่าวอย่างครุ่นคิด “ไม่ มิใช่สุหยิน
ใหญ่ คนข้างกายสุหยินใหญ่ไม่มีรังสีสังหารเช่นนั้น”

ทั้งอีกฝ่ายยังมีมากกว่าหนึ่งคน เหยียบหิมะไร้ร่องรอย
ปราณสังหารแผ่ซ่าน หากมิใช่เพราะนางได้รับการฝึก
จากอาจารย์ให้หุไวตาไวเป็นพิเศษตั้งแต่เล็ก ทั้งตัวนางก็
มีวิทยุยุทธ์แล้ว เกรงว่าคงไม่มีทางรู้ว่ามียอดฝีมือแฝง
กายอยู่เป็นแน่ ตู๋เงินหลานเป็นสตรีเรือนหลังเท่านั้น
พระพันปีกับซือหลี่เจี้ยนไม่มีทางส่งคนฝีมือดีมากมาย
เช่นนี้มาให้สตรีในหอห้องคนหนึ่งแน่นอน

ยิ่งกว่านั้นวันนี้นางยังใช้วิชาสะกดจิต แม้ออกจะนอกกลุ่ม
นอกทางอยู่บ้าง แต่ก็ทำให้ตู้เงินหลานส่งบลงเป็นการชั่วคราว

[1] จุดลมปราณบริเวณข้างโอบุ

[2] สระแห่น เปปเปอรมินต์

[3] ‘ทั้งผัวจื่อ’ อุปกรณ์ให้ความอบอุ่นในบ้านในสมัย

โบราณ ลักษณะเป็นกระปุกโลหะทรงกลมแบน ด้านบน
มีฝาจุกหัวเกลียวสำหรับเปิดเติมน้ำร้อนลงไป

ตอนที่ 16 เบญจมาศโรยรา (1)

“หรือว่าเป็นคนในยุทธภพ” หนึ่งซุนคิดดูพลางกล่าว

ชีวเยี่ยไปนั่งลงหน้าคั่นช่อง ปล່อยให้หนึ่งซุนคลายมวย
ผมออก เอ่ยเสียงเนิบว่า “ฐานะของข้าไม่เคยมีผู้ใดสงสัย
กลับมาเมืองหลวงคราวนี้ก็เป็นความลับ ไม่มีทางที่ใครจะ
ล่วงรู้ อีกอย่างฝ่ายตรงข้ามล้วนผ่านการฝึกปรือเป็น
อย่างดี รุกถอยมีจังหวะ จะว่าเป็นมือสังหารในยุทธภพก็
ไม่น่าจะใช่...”

นายหยุดไปครู่หนึ่ง แกวตาเป็นไปประกาย “มิสู้บอกว่า
เป็นกองทหารจะดีกว่า หรืออย่างน้อยก็ต้องเป็นคนใน

ราชสำนักที่ผ่านการฝึกฝนเป็นพิเศษ”

เห็นทีที่รอดตัวในบ่ายวันนี้มิได้ราบรื่นดังที่คิดเสียแล้ว
แม้องค์หญิงผู้นั้นจะยังไม่รู้ฐานะของนาง แต่ก็เริ่มสงสัย
สกุลชีวิตแล้ว

หญิงงั้นไม่เข้าใจสาเหตุนัก

ชีวิตเสียไปคลี่อ้อม “บางทีเราคงต้องเปลี่ยนแผนเสียแล้ว”

เดิมคิดจะให้มารดาตีจากตระกูลชีวิตอย่างช้าๆ แต่ดูแล้ว
คงต้องเร่งขั้นตอนให้เร็วขึ้น โดยเฉพาะงานแต่งงานของ
น้องสาวช่างเลือกคนนั้น

แม้จะมีได้มีความรู้สึกอะไรเป็นพิเศษต่อชีวิตชั้นหนึ่งผู้ถูก
เอาใจจนเสียคน ทว่าเฟิงซื่อผู้เป็นมารดาปกป้องทะนุ
ถนอมนางเป็นที่สุด ยอมเสี่ยงภัยใหญ่หลวงปกปิดเบื้อง
สูงให้นางปลอมเป็นชาย ก็เพื่อให้นางรักษาชีวิตและ
ความบริสุทธิ์เอาไว้ได้

ฐานะของบุตรวีคนที่สี่ของสกุลชีวรากับต้องคำสาปร้าย
บุตรคนที่สี่ของสกุลชีวกี่รุ่นต่อกี่รุ่นแล้วที่พอเกิดมาพบว่า
เป็นทารกหญิงก็จะถูกกดน้ำตาย หรือไม่ก็ถูกส่งเข้าไป
อยู่ในสถานที่อัปปริยที่น่าอัปยศอดสู

บัดนี้นางมีกำลังความสามารถที่จะหลุดพ้นจากสกุลชี
วแล้ว จึงตัดสินใจที่จะพามารดาผู้ต้องใช้ชีวิตอย่างสงบ

เสียงมระแวดระวังมาโดยตลอดไปด้วย เพื่อจะได้
ปรนนิบัติดูแลนางในช่วงชีวิตที่เหลือ มิต้องอยู่อย่างอก
สันขวัญแขวนและต่ำต้อยถูกหยามเหยียดในบ้านสกุลช
วเช่นนี้ต่อไป

หญิงชุมมองใบหน้างดงามเป็นหนึ่งในผู้เป็นนาย เรือน
ร่างงามระหง แวดตาปราศจากความอ่อนไหวเปราะบาง
ของสตรี มีเพียงกลิ่นอายเย็นเยียบที่มีอาจแยกกว่าเป็น
ชายหรือหญิง ทว่ากลับมีเสน่ห์เ้ายวนเป็นพิเศษ นาง
ลอบถอนใจ ช่วงวัยที่งดงามเช่นนี้ หากเป็นดรุณีในครอบ
ครัวทั่วไป คงอยู่แต่ในหอห้องง่วนกับการเย็บปักถักร้อย
แต่นายน้อยสี่ตั้งแต่เด็กก็ต้องร่อนเร่พเนจรในยุทธภพ
ผ่านลมผ่านฝนมากมาย บางที่ชั่วชีวิตนี้อาจไม่มีวัน
แสดงตนเป็นหญิงต่อผู้ใด ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องการออก

เรือนเลย

ทว่านางก็มีอิสระเสรีที่สตรีในหอห้องทั่วไปไม่มี รวากับบุ
ปผาเกล็ดหิมะที่ปลิวว่อนสูงละลิวเย้ยหิมะ มีโลกที่เป็น
ของตนเองกระนั้น

ก็มิรู้ว่าเป็นเคราะห์หรือเป็นโชคกันแน่

ชีวิเย่ยไปเป็นคนช่างสังเกต นางเอื้อมมือไปตบมือหนึ่ง
ซุนเบาๆ เผยรอยยิ้มอบอุ่นที่ปรากฏน้อยครั้ง เอ่ยว่า “ซุน
เออร์ ข้าสบายดีนะ”

ใช่แล้ว นางสบายดีมาก เพราะนางมาจากโลกที่ต่างจาก

หนึ่งซุน สถานะที่เป็นอยู่ทำให้นางมีอิสระ แม้บางครั้งจะ
ต้องเสี่ยงอันตรายถึงชีวิต แต่ก็ยังดีกว่าสิ้นเปลืองเวลาชั่ว
ชีวิตไปกับการแก่งแย่งชิงดีกับสตรีพวกนั้นในบ้านใหญ่
และกลายเป็นเครื่องมือในการสมรสเชื่อมสัมพันธ์ ตก
เป็นหนึ่งในสามภรรยาสี่คนของสามี นางรับได้กับสภาพ
ที่เป็นอยู่ขณะนี้

ดังนั้นนางจึงสบายดียิ่ง

...

หอไผ่เขียวในตรอกไผ่เขียว ทิวท้งหอเห็นเสื้อผ้าเครื่อง
แต่งกายสีเขียวเต็มไปหมด

ในตรอกไผ่เขียวใกล้ถนนไปหู่เป็นแหล่งรวมของหอเรียง
รมย์อันลือชื่อ ในบรรดาเหล่านั้น หอไผ่เขียวเป็นที่รู้จัก
ของผู้หาความสำราญมากที่สุด เพราะบรรดาคุณชายใน
หอไผ่เขียวไม่เพียงหน้าตาหล่อเหลา แต่ยังรอบรู้เจนจบ
ทุกแขนง แยกที่มาเยือนหากมิใช่คบหาดีรำรวยก็เป็นชน
ชั้นสูงศักดิ์

ในจำนวนนี้ สีคุณชายฉิน ฉี ชู ฮว่า[1] ไม่เพียงมีรูปโฉม
หล่อเหลางดงาม แม้แต่การพูดจาหรืออักษรศิลป์และ
ภาพวาดก็เก่งกาจเป็นเอกเช่นกัน ทั้งหมดล้วนเป็นบุตร
หลานของขุนนางต้องโทษ เจ้าของหอมีหัวการค้า ทำให้
ศาสตรศิลป์แขนงกลายเป็นสิ่งสูงค่าราคาแพง

ด้วยเหตุนี้หอไผ่เขียวจึงเป็นสถานที่เรีงรมย์ชั้นสูง ผู้คน
จำนวนไม่น้อยมาที่นี่เพียงเพื่อประลองหมากล้อม จีบ
สุรา แข่งวาดภาพกับบรรดาคุณชายในหอ แน่่อนว่า
บางครั้งประลองกันไปประลองกันมาก็พากันไปที่อื่นแล้ว

ดังเช่นเวลานี้...

“นายน้อยรองชีว ท่านเป็นอะไรไป” ชายหนุ่มใบหน้า
หล่อเหลาคิ้วตาคมจดมองชายที่พับหลับอย่างมีนง
กับโต๊ะ แวดตาทอประกายเยียบเย็นวูบหนึ่ง พยุงเขาลุก
ขึ้น

“เทียนฉี เจ้าว่ามา นายน้อยเช่นข้ามีอะไรสู้ไอ้สื่อนั้นไม่ได้

เป็นแค่ลูกอนุที่โตในบ้านนอก ไม่รู้อักษรตำรา ตอนนี
กลับมาที่จวน มารดาเลี้ยงของข้าก็เอ็นดูมัน ถึงกับเสนอ
ให้มันไปเรียนหนังสือที่กั้วจื่อเจียน[2] ข้าเอาใจนางมา
นานขนาดนี้ ตอนกั้วจื่อเจียนคัดเลือกคน แม้แต่ลมก็ยัง
ไม่ผายออกมา[3]...บัดจบ...ไม่ใช่เพราะไอ้สีมันหน้าตา
หล่อเหลาหรือกรี้...” ชิวเฟิ่งฉูทั้งเนื้อทั้งตัวมีแต่กลิ่นสุรา
คั่ง กอดขวดสุราโงนเงนลุกขึ้น ใบหน้าเหมือนเด็กฉาย
แววดุร้าย

“นายน้อยเช่นข้า...ไม่เชื่อหรอกว่า ไอ้สีนั้นจะรอดไปได้
ทุกครั้ง ข้าต้องเอามันให้ตาย...”

เทียนฉีได้ฟัง แววดาฉายแววเย้ยหยัน มือที่พุงชิวเฟิ่งฉู
พล้นออกแรงเล็กน้อย หุ่มเขาลงบนเตียง ชิวเฟิ่งฉูเจ็บจน

ร้องโอดโอยขึ้นมาทันใด “โธ้ย...ทำอะไรของมารดาเจ้า
อะ...เจ็บไว้ย...เจ็บ!”

สารเลว ใครว่าคุณชายห่อไข่เขียวล้วนเป็นสุภาพชน มือ
หนักเช่นนี้สุภาพที่ใดกัน ยังคงเป็นพวกแม่นางที่หงษ์
เจาหนุ่มนวลกว่า ครึ่งหน้าเขาไม่มาประลองหมากล้อมบ้ำ
บอที่นี้ตามอย่างคนอื่นอีกแล้ว

เขาไม่ได้ชอบหลับนอนกับผู้ชายเสียหน่อย!

เทียนฉีหลุบตาลงมองชีพี้งูที่พยายามจะลุดจากเตี๋ยง
มุมปากเขิดขึ้นอย่างหยามหยั่น เริ่มถอดเสื้อผ้าพลา
กล่าวเสียงเย็นว่า “บอกนายน้อยสี่ ครานี้ข้าต้องขึ้นทับ

สินค้าที่ไม่ชอบ เสียสละไม่น้อย เบี้ยรายเดือนต้องขึ้นเท่าตัว”

คนรับใช้ชุดฟ้าที่อยู่ด้านหลังเขาเอ่ยด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก “นายท่านฉี ท่านมีเวลาครึ่งชั่วโมงในการทำกิจ อีกอย่าง อย่าให้หนักมีอนัก”

เทียนฉีโบกมืออย่างไม่สบอารมณ์ “รู้ंना ข้าย่อมรู้เหมาะจะควร!”

จนกระทั่งคนรับใช้ชุดฟ้าจากไป ประตูลงดาลแล้ว เทียนฉีจึงยื่นมือบีบคางของชีวเฟิงดูอย่างหยาบคาย พิศมองใบหน้าเหมือนเด็กน้อยของเขาอย่างไม่มีกระดาก “เฮอะ

ไ้ใจตัวเองหนึ่ง แต่หน้าตากลับใช้ได้”

ต่อให้ชีวเฟิงฉูเมามากว่านี้ก็ยังสัมผัสถึงกลิ่นอาย
อันตราย เขามั่นคิ่ว “บังอาจ เจ้าทำอะไร!” ว่าแล้วก็ยื่น
มือผลักอีกฝ่าย คิดจะจากไป

ทว่าชั่วขณะต่อมา เขาก็ถูกเหวี่ยงด้วยศอก ทั้งร่างถูก
เทียนฉีจับทุ่มลงบนเตียงอีกครั้ง จากนั้นเทียนฉีก็กดเขา
ด้วยเข่าอย่างไม่เกรงใจ เขาช้างหนึ่งกดอยู่บนหน้าท้อง
ของชีวเฟิงฉู

เขามองเหยียดชีวเฟิงฉูที่ถูกทุ่มจนสลบไป พิมพ์ด้วย
ถ้อยคำถากถาง “สมน้ำหน้าเจ้า ล่วงเกินใครไม่ว่า ดัน

ไปล่วงเกินหญิงหน้าเนื้อใจเสือไว้คุณธรรม หึ โง่!”

ครูเดียว จู่ๆ เสียงกรีดร้องของผู้ชายก็ดังมาจากในห้อง

“อ้าก...”

จากนั้นดูเหมือนจะถูกอะไรอุดปาก เสียงจึงเงียบไป

...

เวลานี้ สตรีหน้าเนื้อใจเสือบางคนกำลังเอนกายอย่าง

เกียจคร้านบนตั่งอุ่นหรรษาในห้องรับรองของหอไผ่

เขียว...ใช้ส้อมยาวเขี่ยในกระถางไฟทองแดงลายเทา

เทีย[4]งามประณีต...กำลังย่างมันหวาน

ได้กลิ่นหอมของหัวมันในกระถางไฟ ชิวเย่ไปหรีตา
อย่างพึงพอใจ กลิ่นเช่นนี้ช่างชวนให้คิดถึงบ้านเสียจริง

“นายน้อยสี่ขอรับ โปรดสำรวจหน่อเถิด นี่เป็นห้องของ
คุณชายเทียนฮว่า ท่านทำเช่นนี้พวกภาพเขียนจะ
ติดกลิ่นหัวมันอย่าง เขาต้องฆ่าช้าน้อยแน่!” เด็กรับใช้
หนุ่มน้อยได้กลิ่นหัวมันอย่างพุ่งตกลงไปทั้งห้อง อดเลียริม
ฝีปากไม่ได้ แต่ยังคงพูดอย่างเป็นงานเป็นการ

ทว่าครูต่อมา...

“เจ้าบอกเองว่าอาฮว่าไม่มีทางรู้แน่ เสียชีวิต!” ชิวเย่ไป

โยนหัวมันอย่างหัวหนึ่งให้เด็กรับใช้เพื่อปิดปากเขา

[1] หมายถึงพิน หมากล่อม พู่กัน และภาพวาด ตามลำดับ ถูกนำมาตั้งเป็นสมญานามของคุณชายทั้งสี่ ตามความสามารถของแต่ละคน

[2] วิทยาลัยหลวงในสมัยโบราณ ถือเป็นการศึกษาชั้นสูงสุดของราชสำนักจีน

[3] มาจากสำนวน ‘มีลมแต่ไม่ผาย’ หมายถึง ไม่ยอมพูดอะไรออกมา

[4] สัตว์ในเทพปกรณัมจีน เป็นโอรสองค์ที่ห้าในบรรดาโอรสมังกรทั้งเก้า มีลักษณะนิสัยดุร้าย ตะกละตะกลาม มักพบเห็นเป็นลวดลายสลักบนกระถางหรือภาชนะทองเหลืองของจีน และมักใช้อุปมาถึงคนที่ละโมภโลบมาก

ตอนที่ 17 เบญจมาศโรยรา (2)

จะว่าไป นางเป็นเจ้าของหอไผ่เขียวแท้ๆ แม้แต่เจ้าเสียว
ชีหน้าโง่ก็เป็นเด็กของนางที่ให้ดูแลที่ทำการใหญ่ของตน
ในเมืองหลวง!

“โอ๊ย!” เสียวชีกระโดดเหยิงเพราะหัวมันร้อนลวกมือ
น้ำตาไหลพราก กำลังจะสบถออกมากลับพลันจุปาก ตา
เป็นประกายคว้าวามันอย่างหอมฉุยใส่ปากทะทะกินทันที

อืม ฝีมือนายน้อยสี่เยี่ยมจริงๆ!

เห็นเจ้าหนูที่มถึงกับลืมความตั้งใจเดิมของตนเองไป
สนิท ชิวเย่ย์ไปก็พอใจและเริ่มลอกเปลือกหัวมันอย่างต่อเนื่อง
ไป

จนกระทั่งกินหัวมันอย่างหมดไปสามหัว กำลังจะจิบชา
ด้วยความพึงพอใจ พลันเสียงเคาะประตูดังขึ้น “นาย
น้อยสี่ คุณชายเทียนฉีขอเชิญขอรับ”

ชิวเย่ย์ไปได้ยินก็เหวี่ยงเล็กน้อย ส่งจานใส่หัวมันอย่างใส่มือ
เสี่ยวซี “ช่วยเข้าไปใช้ถ่านในกระถางอุ่นไว้ ของนี้เย็นแล้วไม่

อรวัย”

เสียวซีรับผงกศีรษะ รับจานหุ้มมันย่างมาไว้ข้างหน้าตน

โดยไม่เงยหน้าเงยตา

...

ภายในห้องอบอวลชวนฝัน ไอลุ่นชวนวาบหวาม คลื่นได้

ผ้าห่มยวนยาง[1] คุณชายมากรัก ดรุณีเอียงอาย

ชีวเยี่ยไปเพ่งก้าวเข้าไปในห้องของเทียนฉี ก็ได้กลิ่นคาว

เลือดเคล้ากลิ่นคาวสวาท ในหัวปล้นนึกถึงท่อนี้ในบท

กวีกามวิสัย

นางถอยออกไปก้าวหนึ่ง ไต่เต้กรับใช้ที่ตามหลัง ริม
ฝีปากโค้งขึ้นอย่างพิกล

อืม ดูเหมือนจะเป็นศึกหนักทีเดียว

“ขึ้นยังไม่เข้ามาอีก คุณชายเช่นข้าอาจทำให้นายน้อย
รองบ้านเจ้าตายได้นะ!” เสียงของบุรุษในห้องเจือแววดุ
ตันเล็กน้อย เพียงแต่น้ำเสียงนั้นระคนด้วยความอ่อน
เพลียจากอารมณ์สวาทที่เพิ่งจบไป จึงขาดความยโสอยู่
บ้าง ทว่าฟังแล้วกลับเย้ายวนใจ

ชีวเยี่ยไปไม่โกรธ สั่งให้เต้กรับใช้ชุดฟ้าไปยกน้ำมาแล้ว

ก้าวเข้าไปในห้อง เห็นเทียนฉี่สวมเสื้อคลุมตัวในสีขาวนึ่ง
ข้างโต๊ะไม้สลัก กำลังดื่มสุราด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก เสื้อ
คลุมมิได้ผูกไว้อย่างเรียบร้อย เผยให้เห็นกล้ามเนื้อ
ท้องนั้นแน่นเร้าอารมณ์ ซ้ำดูเหมือนยังมี...บางส่วนของ
ไม่ควรมอง

ชีวิเย่ไปกระแอมที่หนึ่ง เงยหน้ามองเทียนฉี่ “อากาศ
หนาว เจ้าไม่สวมเสื้อรี”

สายตานางเหลือบไปยังร่างบนเตียงที่อยู่ไม่ไกล เห็น
เพียงท่อนบนเปลือยเปล่า ท่อนล่างมีผ้าห่มคลุมไว้ นิ่ง
สนิทเหมือนซากศพ

นางเล็กคือน้อยๆ อย่างอดไม่ได้ อืม ดูเด็ดจริง ๆ ด้วย

เทียนฉีกวาดตามองนางแวบหนึ่งอย่างเย็นชา แวตาคี
มครีมี พลังเอ๋ยเยาะ “เจ้าจะทำเป็นอายอะไร หรือว่า
ปลอมเป็นชายทั้งวันจนลืมไปแล้วว่าตัวเป็นหญิง”

เขาเคยถูกเจ้าสารเลวนี่เห็นหมดทุกซอกทุกมุมแล้ว ยัง
จะเสแสร้งหาอะไร!

มุมปากขีวเย้ยไปกระตุกเล็กน้อย นั่งลงข้างเทียนฉี ริน
สุราให้ตนเอง “ข้าเคยฟังมาว่าบางคนโมโहर้ายตอนตื่น
นอน นี่ไม่ถึงว่าเทียนฉีของเราจะโมโहर้ายหลัง ‘ปลด
ปล่อย’ ”

ฟังคำหยอกเย้าของชีวเยี้ยไปแล้ว โบกหน้าคมคายของ
เทียนฉีกี๋แดงกำ กลอกตากล่าวว่า “ไปตายซะไป! ว่าแล้ว
ว่าเจ้าไม่เหมือนผู้หญิง ไม่ต้องมาปะเหลาะ ข้าทำเรื่องนี้
ให้เจ้าแล้ว ที่เจ้ารับปากข้าว่าจะให้ไปเยี่ยมญาติที่ด่าน
ชายแดน อย่าทำเป็นลืมเสียเล่า ไม่เช่นนั้นครั้งหน้าข้าจะ
หนีไปกับคนอื่นให้รู้แล้วรู้รอด ปล่อยให้เจ้ารับความผิด
ฐานปล่อยนักโทษหลบหนีไปเต็มๆ อย่างนี้กว่าเป็นนาย
จ้างแล้วข้าจะทำอะไรเจ้าไม่ได้!”

ชีวเยี้ยไปอมยิ้มพลาบพ้ยักหน้า มิได้ถือสาคำข่มขู่หยาบ
คายนี้แม้แต่หน่อย

ตอนที่นางเพิ่งติดตามท่านอาจารย์ใหม่ๆ ในมือมีเงิน

ออมไม่มากนัก แต่ครั้นคิดสะระตะอย่างถี่ถ้วนก็สะสม
เงินด้วยความยากลำบากจนซื้อหอไผ่เขียวในตรอกนัก
เทียวของเมืองหลวงจนได้ ทั้งนี้เพราะในโลกนี้สถานที่ที่
จะสืบหาข่าวสารได้ดีที่สุด นอกจากหอสุรา โรงน้ำชา
แล้วก็คือช่อง ทั้งหอไผ่เขียวของนางยังได้รับใบอนุญาต
จากทางการด้วย นับเป็นหนึ่งในช่องของทางการ ซึ่งมี
เพียงไม่กี่แห่งที่จะมีคุณสมบัติเช่นนี้

ในเทียนจี ขุนนางหรือชนชั้นสูงที่ทำความผิดและมีโทษ
สถานหนักจะต้องถูกยึดทรัพย์ เด็กเล็กชายหญิงที่อายุ
ไม่ถึงสิบห้าปีในตระกูลจะถูกส่งไปรับใช้ในช่องของทาง
การทั้งสิ้น ทุกเดือนจะมีผู้รับผิดชอบท้องที่และข้า
ราชการมาตรวจภาษีและจดทะเบียน บรรดาเด็กบ่าว
ตัวน้อยเหล่านี้ไม่อาจไถ่ถอนตัว เว้นเสียแต่จะมีราช

โองการอภัยโทษทั่วแผ่นดินจากจักรพรรดิ

บุตรหลานของตระกูลขุนนางนั้นแม้จะถูกบังคับให้มา
เป็นเด็กบำเรอ แต่ชนชั้นที่พวกเขาข้องแวะด้วยย่อมมิใช่
นักเที่ยวทั่วไป ข่าวสารที่ได้รับจึงมักเป็นข้อมูลระดับสูง

ดังเช่นเทียนฉีผู้หล่อเหลาราวหยาดฟ้ามาสู่ดินตรงหน้าซิ
วเย่ไปคนนี้ อารมณ์ร้อนราวกับไฟ แต่กลับฝีมือ
หมากล้อมเป็นเยี่ยมที่ต้องใช้สมาธิอย่างมาก จึงกลายเป็น
หนึ่งในสี่ขุนชายฉินฉีฮูว่าประจำหอไผ่เขียวของ
นาง

ซิวเย่ไปมองสีหน้าบูดบึ้งของเทียนฉีแล้วหัวเราะ “ลำบาก

เจ้าแล้ว อีกประเดี๋ยวจ้าวคอยดูละครก็พอ ไม่ต้องพูด
อะไร”

เทียนฉีกลอกตาไฝนาง ไม่พูดไม่จา

...

“เทียนฉีล่ะ เทียนฉีอยู่ที่ใด!”

“นายท่าน ท่านบุกเข้าไปไม่ได้นะขอรับ คุณชายเทียนฉีมี
แขก!”

“ใส่หัวไป เทียนฉีเป็นคนของข้า ใครกล้าแตะต้องเขา!”

เสียงอะอะปึงปึงดังเข้ามาในห้องที่วอลกลืนอายสวาท
เข้มข้น ทำเอาคนที่สลบไสลอยู่ฟื้นขึ้นมา ชิวเพ็งดูรู้สึก
เหนียวเหนอะหนะไปทั้งตัว บางส่วนของร่างกายรู้สึก
ทรมานเป็นที่สุด เขาลืมตาขึ้นช้าๆ ขณะจ๋วเจียจะลุกขึ้น
พลันรู้สึกว่ามีเงาดำเบื้องหน้าโถมทับลงมา เขาตกใจสุด
ขีด กรีดร้องเสียงแหลมโดยไม่รู้ตัว “อย่า เจ็บ...โธ้ย
ปล่อยข้าเถิด...ท่าน...”

“ฟิรอง ทางที่ดีท่านรีบลุกออกจากเตียงของคุณชาย
เทียนฉีเถิด หากไม่จะเจ็บตัวยิ่งกว่านี้” เสียงอ่อนนุ่มดังขึ้น
ข้างหู น้ำเสียงแปลกหูแต่กลับคล้ายคุ้นเคย

คุ้นเคย...

เขาพลันสะดุ้ง เริ่มตื่นสติ เปิดตากว้างสบกับดวงตาที่
คล้ายแฝงแววยิ้มหัว

“ชีวเยี่ยไป เจ้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร!” ชิวเฟิงฉูตะลึงมอง
ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างเตียง

“หากข้าบอกว่ามาหาคุณชายฉีเพื่อเดินหมาก แต่เผอิญ
เจอพี่รองกำลังบังคับขืนใจคุณชายเทียนฉี ตอนนี้ข้า
กำลังช่วยท่านไถ่ถอนปัญหา ท่านจะเชื่อหรือไม่” ชิว
เยี่ยมองเขายิ้มๆ

ชีวเฟิ่งฉูสะดุ้งสุดตัว สีหน้าแตกตื่นรีบก้มลงดู เห็นท่อน
บนของตนเองเปลือยเปล่า แม้กระทั่งที่อยู่ใต้ผ้าห่ม...ก็
เปลือยเปล่าเช่นกัน

เขาพลันนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้น สีหน้ายิ่งขาวซีดราวกับ
กระดาษ พริบตานั่นตกใจจนไม่สมประดี นายน้อยรองผู้
สูงส่งแห่งสกุลชีวเช่นเขา ถึงกับถูกคนเล่นงานเข้าให้
แล้ว!

เขาถึงกับถูก...ถึงกับถูกชายคนหนึ่ง...

ชีวเฟิ่งฉูรู้สึกฟ้าหมุนดินตลบแทบสิ้นสติ ตวาดก้องด้วย

ความเดือดดาล “ไอ้สารเลวนั้นข่มเหงนายน้อยเช่นข้า
ชัดๆ ข้าไม่ได้...”

เห็นริมฝีปากของชีวเย้ยไปยิ้มน้อยๆ เสียงคำรามก็ขาด
ห้วงไป ความคิดหนึ่งพลันวาบขึ้นในหัว เขายื่นมือไปคว้า
สาบเสือของชีวเย้ยไป เบิกตาแทบถลนจ้องชีวเย้ยไป
เขม็ง ตวาดอย่างดุร้ายว่า “เจ้าใช่หรือไม่ ทั้งหมดเป็น
แผนของเจ้า ชวเย้ยไป เจ้ามันอำมหิตนัก!”

ชีวเย้ยไปไวกว่า คว่าหมับเข้าที่จุดชีพจรบนข้อมือที่คว้า
สาบเสือของนาง มิให้อีกฝ่ายคว้าโดนจุดที่ไม่ควรเข้า
จากนั้นเอ่ยเสียงเนิบว่า “ไม่ผิด เป็นข้าเอง พี่รอง ปีนี
ท่านพยายามเอาชีวิตรื้อข้าหลายครั้งหลายครา เคยนึกบ้าง
หรือไม่ว่าตนเองอำมหิต แม้ท่านกับข้าจะมีได้เกิดจาก

มารดาคนเดียวกัน แต่ถึงอย่างไรก็เป็นพี่น้องบิดาเดียว
กัน อย่าลืมว่าใช้คุณธรรมดับความแค้น[2] แล้ว
คุณธรรมเล่าจะตอบแทนอย่างไร”

คนเราจะรู้สึกเจ็บก็ต่อเมื่อเข็มทิ่มตนเอง หากทิ่มผู้อื่นก็มี
แต่จะรู้สึกสนุกสนาน

ชีวเฟิงฉุนิกไม่ถึงว่าทั้งที่ตนสูงกว่าอีกฝ่ายหนึ่งช่วงสี่ระยะ
แต่กลับเสียท่าหนุ่มน้อยที่ดูสภาพพวกเปี้ยกเสียได้ บัดนี้
ข้อมือถูกอีกฝ่ายยึดไว้ ไร้เรียวแรงต่อสู้อย่างน่า
ประหลาด

[1] นกยวนยาง คือเปิดแมนดารินจีน เป็นนกที่อยู่ด้วยกันเป็นคู่ตลอดชีวิต จึงเป็นสัญลักษณ์ของคู่รัก และมักนำมาใช้เป็นลวดลายของสิ่งของเครื่องใช้ของคู่รัก

[2] คำสอนจากคัมภีร์หลุนอวี่ (ปกิณกะคดี) ของสำนักปรัชญาขงจื้อ

ตอนที่ 18 ตักแตนจับจักจั่น

ครั้นเขาขยับตัว ส่วนนั้นก็เจ็บจนสุดพรรณนา เขาจึง
เขม็งไปยังเทียนฉีที่ยืนกอดอกเหมือนกำลังลมละครอยู่
ด้วยความเคียดแค้น

เทียนฉีปรายตามองเขาอย่างเหยียดหยาม ขยับริมฝีปาก
“มองอะไร.. ไก่อ่อนผอมกะหร่องเช่นเจ้า ข้าไม่ได้อยาก

เลยสักนิด!”

ชีวเฟื่องดูทั้งอับอายทั้งโกรธเกรี้ยว สิ้นเติมไปทั้งร่าง ทว่า
เสียงปึงป้างที่ประตู่ทำเอาเขากลั้วลนลาน

ชีวเย้ยไปเห็นอาการของเขาจึงเอ่ยเสียงนิบ “พี่รอง ท่าน
โหวผู้นั้นอยู่กรมกลาโหม แต่ไหนแต่ไรไม่เคยยอมให้มีผ
งระคายตา ระยะนี้จงตัวคุณชายเทียนฉีไว้แล้ว เห็น
ท่านอยู่ในห้องคุณชายเทียนฉีเช่นนี้ เกรงว่าท่านคงไม่
พินลวงเกินเขาจนเอาตัวไม่รอดแล้ว พรุ่งนี้บิดากับ
มารดาต้องรู้ข่าวเรื่องท่านกับท่านโหวผู้บัญชาการกรม
กลาโหมซึ่งรักหักสวาทกันเป็นแน่”

ได้ยืนดั่งนั้น ชิวเฟิงฉู่ก็ตัวแข็งค้าง มองไปหน้าคม
กายของเด็กหนุ่มตรงหน้า กลับรู้สึกว่่าไปหน้าเรียบเฉย
ของอีกฝ่ายดูชั่วร้ายหาใดปาน

เขาตัวสั้นอยู่พักใหญ่ สายตาอาฆาตมาร้ายจับจ้องชิว
เยี่ยไป “แล้วเจ้าจะเอาอย่างไร!”

มุมปากชิวเยี่ยไปโค้งเป็นรอยยิ้ม “สองเรื่อง เรื่องแรก ข้า
แปลกใจนักที่พี่รองหมายหัวข้าที่เป็นบุตรอนุคนหนึ่งไม่
เลิกรา จึงอยากให้พี่รองแถลงไขให้หายข้องใจ เรื่องที่
สอง...ไว้ข้าคิดออกแล้วจะบอก”

เดิมนางไม่คิดจะใส่ใจมดปลวกบางตัวในตระกูลชิวที่

คอยรั้งความทน มิใช่เพราะนางอ่อนแอ เพียงแต่ชินชา
เสียแล้ว ถ้าไม่ขยับก็แล้วไป ถ้าขยับก็ต้องตบให้แบน ไม่
ให้อีกฝ่ายได้ผุดได้เกิดอีกเลย

ชีวเฟื่องจ้องชีวเยี่ยวไปอย่างเอาเป็นเอาตายครู่หนึ่ง กัด
ฟันกรอดจนตาแดงฉาน รับคำว่า “ได้”

...

ดวงตะวันคล้อยไปทางทิศตะวันตก ประตูป่างาม
ประณีตถูกผลักเปิดออกดัง แอ๊ด

ชีวเยี่ยวไปออกจากห้องของเทียนฉี สั่งให้คนรับใช้เก็บ

กวาดข้าวของที่แตกกระจัดกระจายเกลื่อนพื้นแล้วค่อย
เชิญเทียนฉีกกลับมา จากนั้นเหลียวซ้ายแลขวา เมื่อเห็น
ว่าไม่มีอะไรแล้วจึงหันกายจากไป

แต่นางไม่ทันสังเกตว่าเมื่อนางคล้อยหลังไปแล้ว ประตู
ห้องข้างๆ ก็เปิดออก ร่างอันอ่อนแออันสวมหมวกม่านก้าว
ออกออกมา มองตามแผ่นหลังที่จากไปของนาง

ได้รับใช้ที่กวาดพื้นอยู่หน้าประตูมองนางอย่างแปลกใจ
“ลูกค้ำท่านนี้ ต้องการอะไรหรือขอรับ”

สตรีนางนั้นส่ายศีรษะ มองตามทิศทางที่ชีวเยี่ยงไปจาก
ไป แววตาครุ่นคิดน่าประหลาด

คิดไม่ถึงว่า คนที่เดิมเห็นว่าอ่อนแอที่สุด กลับแตกต่าง
จากที่นางเคยคิดไว้

สายตาของนางเลื่อนไปจับที่ประตูห้องของเทียนฉี ฉวย
โอกาสขณะที่ได้กรับใช้สองคนกำลังรื้อนวยอู่กับการ
เก็บกวาด แทรกตัวหายเข้าไปในห้องของเทียนฉี

ได้ยินเสียงคนเข้ามาใกล้ ชิวเฟิงฉู่งย่นซ่อนสายตาที่ลึกลับ
ลुकฝนและเคียดแค้นขึ้นมองผู้มาใหม่ ครั้นเห็นเข้าก็
ตะลึง

“เป็นเจ้า!”

“ข้าเอง นี่ก็ไม่ถึงว่าจะพบกันในสภาพเช่นนี้” สตรีชุดดำ
ปลดผ้าโปร่งที่ติดกับปีกหมวกลง แล้วค่อยๆ กลัดกระดุม
ไข่มุกบนผ้าโปร่งอย่างพิถีพิถัน ปิดบังใบหน้าทั้งหมดไม่
เหลือช่องว่างใดๆ

“เจ้าเป็นหญิงแท้ๆ มาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร” ชิวเฟิงฉูสีหน้า
เดี๋ยวแดงเดี๋ยวเขียว เวลานี้เขายังมิได้สวมเสื้อผ้าให้เรียบ
ร้อย ใบหน้ายังมีบาดแผล สภาพทุเรศทุรังเช่นนี้กลับถูก
คนพบเห็นเข้าเสียได้

หญิงสาวหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า “พี่รองมาที่นี่ได้ ข้าก็ยอม
มาได้เช่นกัน อีกอย่างเหตุการณ์เมื่อครู่จะไม่ให้ผู้อื่น

สนใจพี่รองเลยคงมิได้กระมัง”

เมื่อครู่ท่านโหวมาอาละวาดไปยกหนึ่ง ถึงกับชักดาบฟัน
ประตู่จะบุกเข้าไป หากมิใช่ผู้คุ้มกันของหอไผ่เขียวต่าง
เฝ้าประตูห้องลูกค้ำอย่างแข็งขัน ตะเพิดคนที่มามุ่งดู
แล้ว คาดว่าคงมีคนดูเหตุการณ์เต็มไปหมด อย่าว่าแต่
นางที่อยู่ข้างห้อง แม้หอไผ่เขียวจะทำผนังเก็บเสียงเป็น
อย่างดีเพื่อรักษาความเป็นส่วนตัวของลูกค้ำ แต่เสียง
เอะอะโวยวายถึงขนาดนั้น ต่อบังนางอยากทำเป็นไม่ได้
ยินก็คงเป็นไปมิได้

ทว่าหากมิได้เป็นเช่นนี้ นางก็คงไม่ได้พบเรื่องที่น่าสนใจ

น้ำเสียงของสตรีนุ่มนวลยิ่งนัก ซ้ำหางเสียงยังอ่อนหวาน
อีกด้วย บุรุษใดได้ฟังเป็นต้องหัวใจอ่อนระทวย ทว่าเมื่อ
ได้ยินเสียงของนางในเวลานี้ ชิวเฟิงฉุกกลับถึงอารมณ์
เยาะหยัน รวากับคมมีดปักเข้าชั่วหัวใจ เขารู้สึกทั้งแค้น
ทั้งอายจนสั่นทิมไปทั้งร่าง

ไอ้สารเลวชิวเย่ไป ทั้งที่เขาขับปากมันไปแล้ว แต่มัน
กลับไม่รักษาคำพูด ปล่อยท่านโหวผู้นั้นเข้ามา ให้ท่าน
โหวผู้นั้นระเบิดโทสะขัดตนเต็มเหนี่ยวไปหนึ่งหมัด

เพียงแต่ไม่รู้ว่าชิวเย่ไปใช้วิธีใดจึงทำให้ท่านโหวเลิกคิด
ราวיתน ทว่าสภาพทุเรศทุรังของเขาก็เผยออกไปหมดสิ้น
แล้ว ถูกผู้คนเห็นสภาพอัปยศของตนเองยังพอทำเนา
เวลานี้ยังทำให้เขากลายเป็นคู่แค้นของท่านโหวด้วย

เรื่องน่าสมเพชเช่นนี้เป็นเพราะไอ้สารเลวนั่นเป็นตัวการ
เขาไม่มีวันละเว้นไอ้สารเลวชีวเยียวไปเด็ดขาด!

เส้นเลือดเขียวปูดโปนบนหน้าผาก ชิวเฟิงฉูกัดฟันแน่น
หัวเราะ สองตาแดงฉานกล่าวว่า “ทำไม เจ้าคิดจะซุ่มซ่า
เหมือนไอ้สารเลวนั่นหรือ เฮอะ!”

หญิงสาวมองใบหน้าที่เดิมนับว่างามน่ารักกว่าบัดนี้บิด
เบี้ยวอำมหิตจนน่าสะพรึง ซ้ำกำลังจ้องนางเหม็ง รวากับ
ว่าหากนางกล้าพูดอะไรออกมา ก็จะพุ่งเข้ามาขย้านางให้
ตายคาที่ ในใจผวาวูบหนึ่ง กลอกตาแล้วเอ่ยเสียงเบาว่า
“พี่รอง ท่านกังวลมากไปแล้ว ซ้ำมาที่นี่เพียงเพื่อบอกพี่
ว่าข้าอยู่ข้างเดียวกับพี่รองนะ ชิวเยียวไปทำเช่นนี้เกินไป

แล้วจริงๆ”

ชีวเฟื่องชุมองสตรีตรงหน้า กล่าวอย่างเย็นชาว่า “นาย
น้อยเช่นข้ารู้ดีว่าเหตุใดเจ้าจึงอยากยืนอยู่ข้างข้า แต่ว่า
เจ้ามีปัญญาอะไรไปจัดการชีวเยี่ยงไป เจ้าไปตามทาง
ของเจ้าเถอะ ตอนนี้ไอ้ชีวเยี่ยงไปกุมจุดอ่อนของข้าอยู่ใน
มือ เจ้าอย่าได้คิดใช้ประโยชน์ขณะที่ข้ากับชีวเยี่ยงไป
กำลังฟาดฟันกัน”

แม้เขาจะแค้นชีวเยี่ยงไปเข้ากระดูก แต่ยังรู้ว่าเวลานี้ไม่
ควรวุ่นวาย

หญิงชุดดำอิงไป ก่อนจะหัวเราะกล่าวว่า “พี่รองวางใจ

เถิด ข้าเพียงหวังว่าในยามจำเป็น พี่จะช่วยน้องสาวคนนี้
สักแรง ไม่ทำให้ท่านเดือดร้อนแน่”

นางยอมรู้ดีว่าชีวิตเสียไปมิใช่คนที่ต่อแถมด้วยได้ง่าย
ทว่า...ต่อให้ต่อแถมด้วยยากเพียงใดก็จะต้องมีจุดอ่อน

ริมฝีปากของหญิงชุดดำโค้งเป็นรอยยิ้มเย็นเยียบ

...

“...หากมิใช่เพราะอ⁺เหินยงห้า มารดาข้าจะตายได้อย่าง
ไร นางบำเรอคนหนึ่งทำร้ายนายหญิงจนตาย ครานั้น
มารดาข้ายังดีกับมันไม่พอหรือ แต่นางกลับทำให้มารดา

ข้าต้องตายอย่างอนาถ บัดนี้ข้ากับพี่ใหญ่ซึ่งล้วนเป็น
บุตรภรรยาเอกแท้ๆ กลับต้องใช้ชีวิตอย่างคอยดูสีหน้า
ของนางแม่เลี้ยงตุ๋เงินหลาน ข้าจะปล่อยให้มันสุขสบาย
ได้อย่างไร ถ้าบุตรชายนางไม่อยู่แล้ว นางก็จะมีวันได้
อยู่เป็นสุขตลอดกาล!”

ใบหน้าบิดเบี้ยวและเสียงคำรามแหลมของชีวเฟิงฉูวาบ
ขึ้นในสมองนางครั้งแล้วครั้งเล่า ชิวเยี่ยไปมองทะเลสาบ
สีมรกตเบื้องหน้าเจียบๆ ทว่าในใจมิได้สงบเช่นผิวน้ำ

ดูแล้วชีวเฟิงฉูคล้ายมิได้โกหก ทว่าในความทรงจำของ
นาง เฟิงซือเป็นคนสงบเสงี่ยมเจียมตนเป็นที่สุด หรือจะ
บอกว่าอ่อนแอและนุ่มนวลก็ได้ หากตนเกิดมาเป็นชาย
จริง แล้วเฟิงซือจะถือดีที่มีบุตรชาย คิดลงมือต่อหลินซือ

สูญสิ้นคนก่อนเพื่อปูทางอนาคตก็น่าจะเป็นไปได้

แต่ตนเองเกิดมาเป็นหญิงชัดๆ เพิ่งซื้อyingปวารณาให้ทั้ง
โลกไม่มีใครสนใจว่าสกุลชิวยังมีนายน้อยสี่เสียด้วยซ้ำ
จะเสี่ยงปิ่นฝาค่กลิ่นลมโหดร้ายไปทำไมกัน

ชิวเยี่ยไปกำลังจมอยู่ในภวังค์ พลันได้ยินเสียงนุ่มนวล
สดไธดังขึ้นข้างหลัง “นี่ คนข้างหน้านั้น หยุดก่อน!”

ตอนที่ 19 เทียบเชิญงานเลี้ยงวสันต์

นางงงัน ครู่หนึ่งจึงได้สติว่าอีกฝ่ายกำลังเรียกนาง เมื่อ
หันไปก็เห็นดรุณีน้อยสวมเสื้อปีจ๋า[1]สีม่วงปักลาย
ผีเสื้อแซมบุปผาร่วง กำลังจ้องมองตน เค้านั่งดงาม
เหมือนดอกอวิหาลานเดือนสามนี้ หากมิใช่ชีวิตหนึ่งน้อง

สาวร่วมมารดาแล้วจะเป็นใครไปได้

ชีวเย้ยไปมองนางแล้วเอ่ยเสียงเนิบ “น้องชั้นมีธุระอะไร
หรือ”

แม่นางจะมีได้อินั่งข้างขอบต่อน้องสาวที่ถูกตามใจจนเคย
ตัวผู้นี้ แต่เห็นแก่หน้าเฟิงซื่อ จึงทำมองข้ามการยั่วยุและ
ดูถูกเหยียดหยามของชีวชั้นหนึ่ง

ชีวชั้นหนึ่งมองชายหนุ่มตรงหน้า ใบหน้าคมคายได้แสง
ตะวันจางๆ ของฤดูเหมันต์เปล่งประกายราวกับหยก ผิว
พรรณยังผุดผ่องนวลเนียนยิ่งกว่าตนเสียอีก ความริษยา
พลันพลุ่งพล่านขึ้นมาในใจอย่างน่าพิศวง แต่นางพลัน

รีบชมอารมณ์เหลวไหลนี้ไว้

นางตีสีหน้าเฉยชา กล่าวว่า “อีกสองเดือนจะมืงานฉลอง
วันคล้ายวันประสูติขององค์หญิงเซ่อกั้ว ฝ่าบาททรงมี
พระบัญชาให้องค์ชายสามเป็นผู้รับผิดชอบจัดการ เพื่อ
ให้ทันกับงานเลี้ยงรับวสันตปีนี้ จึงทรงส่งเทียบเชิญให้
บุตรธิดาของตระกูลใหญ่ในเมืองหลวงไปร่วมงานด้วย
ข้าพฟิ่งว่ามารดา ก็มอบเทียบเชิญให้เจ้าด้วย”

ชีวเยี่ยไปอึ้งไปแล้วคิดเล็กน้อย พลันนึกขึ้นได้ว่าวันก่อน
จินต้ากุญส่งเทียบเชิญมาฉบับหนึ่ง ดูเหมือนจะพูดถึง
เรื่องนี้ ‘งานเลี้ยงรับวสันต’ คืองานเลี้ยงสังสรรค์สำหรับ
บรรดาบุตรหลานชนชั้นสูงซึ่งจัดขึ้นเป็นประจำเพณีมา
ตั้งแต่รัชสมัยก่อน

ต่อให้เป็นบุตรหลานตระกูลสูงก็ไซ้ว่าจะได้รับเกียรติเข้าร่วมงานทุกคน ทุกๆ ปีเพื่อให้ได้เทียบเชิญงานเลี้ยงนี้ มีคนไม่น้อยแย่งกันอยากเอาเป็นเอาตาย ไม่รู้ว่าตู้เงินหลานคิดอย่างไรจึงส่งเทียบที่มีค่าปานทองคำนี้ให้แก่นาง

ชีวเย็บไปพยักหน้า “ไซ้”

ดวงตาของชีวชั้นหนึ่งฉายแววสับสน ไม่รู้ว่าเป็นความริษยาหรือจนใจ นางบิดผ้าเช็ดหน้าในมือ เอ่ยอย่างลังเลว่า “เทียบนั้นให้เข้าได้หรือไม่”

ชีวเยี้ยไปเห็นแวววิงวอนในตานาง ลังเลครู่หนึ่ง จะว่าไป
แล้วสิ่งที่ตุ้เงินหลานส่งมาย่อมต้องมีสาเหตุแน่ แต่ครั้น
คิดอีกทีนี่เป็นงานเลี้ยงวันคล้ายวันประสูติขององค์หญิง
ผู้นั้น ตนเองหนีหน้าองค์หญิงปีศาจคนนี้ก็แทบไม่ทันอยู่
แล้ว ย่อมไม่ยากไปร่วมครีกครื้นพาดัวไปแสหาความ
ตาย

ในเมื่อเป็นยาพิษสำหรับตนแต่เป็นน้ำผึ้งสำหรับอีกฝ่าย
นางจึงพยักหน้าให้ชีวชั้นหนึ่ง “ได้ดี!”

ชีวชั้นหนึ่งมองชีวเยี้ยไปอย่างไม่อยากเชื่อ ดวงตาฉาย
แววยินดี ใบหน้างามในที่สุดก็ระบายยิ้มจริงใจ เอ่ยเสียง
หวานว่า “ขอบคุณเจ้าค่ะ พี่ชาย”

นี่เป็นครั้งแรกที่ชีวชั้นหนึ่งเรียกชีวเยี่ยไปว่าพี่ชาย ชวเยี่ย
ไปเห็นนางยิ้มแย้มปานบุปผา ทั้งบริสุทธิ์ทั้งเจิดจ้า ในใจ
รู้สึกสับสนทว่ายังคงเอ่ยยิ้มๆ ว่า “สายหน่อยเจ้ามาเอา
เทียบเชิญที่ช้าก็แล้วกัน”

“เจ้าคะ” ชวชั้นหนึ่งยิ้มพรางผงกศีรษะ ดีใจจนออกนอก
หน้า ที่ผ่านมามีเพียงชีวชั้นหยวนได้ไป ในที่สุดปีนี้นางก็
มีโอกาสไปด้วย เมื่อนางไปได้ ก็จะได้...

ดวงตาของนางสาดประกายประหลาดวูบหนึ่ง จากนั้นก็
ค้อมกายคารวะชีวเยี่ยไปแล้วเดินจากไปอย่างเบิกบาน

ชีวเยี้ยไปมองตามแผ่นหลังของนาง ลูบจุมูกตนเองด้วย
ความรู้สึกขบขัน ความฟุ้งเฟ้อที่แท้ก็เป็นพลังอย่างหนึ่ง
สามารถทำให้น้องสาวที่แสนชิงชัง ‘พี่ชาย’ คนนี้ถึง
กับยอมก้มหัวให้ตน

นางหันกายกำลังจะกลับเรือน พลันได้ยินเสียงนุ่มนวล
ดังขึ้นเบาๆ ด้านหลัง “น้องสี่”

น้ำเสียงนั้นนุ่มนวลราวปุยหิมะชนห่าน ฟังแล้วชวนให้
รู้สึกตัวอ่อนระทวย

ชีวเยี้ยไปหันไปมอง ก็เห็นร่างในชุดสีเหลืองชนห่าน ไม่รู้
ว่ามายืนข้างหลังตนตั้งแต่เมื่อใด กำลังจ้องมองตนด้วย

สีหน้ายิ้มแย้ม

ครูฉื่อน้อยอ่อนแอในอรรชร ผมสรวยดำขลับเกล้ามวยทรง
กระเรียนเหิน บนมวยปักปิ่นเงินประดับหยกแดงสลัก
เป็นดอกให้ถึงสามดอก ดวงตาของนางไม่นับว่ากลมโต
แต่ที่พิเศษคือขนตาอนยาวยิ่งนัก จึงทำให้ยามนาง
ชม้อยชม้ายชายตาดูอ่อนโยนราวกับสายหมอกบน
ผิวนวลเสาบ ทั้งใบหน้าที่ค่อนข้างกลมมน สองแก้มอม
ชมพูนุ่มนวล ปากนิดจมูกหน้อย ทั้งกายแผ่กลิ่นอายดังผู้
มีการศึกษา ดูแล้วรื่นตายิ่งนัก

ชีวเย้ยโป่งงัน นึกออกแล้วว่าเป็นผู้ใด จึงผงกศีรษะ
น้อยๆ กล่าวว่า “พี่สามเพิ่งกลับจากศาลสกุลชีวหรือ”

หากนางจำไม่ผิด นี่คือชีวิตชั้นจึงที่ ‘แย่ง’ คู่หมั้นหมายของ
ชีวิตชั้นหนึ่งจนชีวิตชั้นหนึ่งแค่นแทบตาย

ชีวิตชั้นหนึ่งเพิ่งจากไป คนผู้นี้ก็ปรากฏตัว ช่างบังเอิญเสีย
จริง

“อืม กลับมาได้สองสามวันแล้ว” ชีวิตชั้นจึงก้มหน้ายิ้ม
น้อยๆ มุมปากคลี่ยิ้มส่งางาม

ชีวิตเยี่ยไปมองนาง แววดตาเป็นประกาย สตรีผู้นี้แม้รูปโฉม
จะไม่ทำให้ผู้คนตรึงใจเช่นชีวิตชั้นหนึ่ง และแม้จะเป็นบุตร
ของอนุ ทว่ากลิ่นอายของดรุณีสูงศักดิ์กลับเหนือกว่าชี

วชั้นหนึ่งมากนัก หากเข้าวังรับการคัดเลือกก็ใช่ว่าจะไม่
ได้

นางยิ้มพลาถถามว่า “ไม่ทราบว่ามีหญิงสามเรียกข้ามี
อะไรหรือ หรือว่าเป็นเรื่องเทียบเชิญงานเลี้ยงรับวสันต์
เช่นกัน”

ในมือนางไม่มีเทียบเชิญอีกแล้ว เมื่อครูชีวชั้นจึงก็น่าจะ
เห็นแล้วว่านางตกลงยกเทียบเชิญให้ผู้ใด

ชีวชั้นจึงลั้งเลครูหนึ่ง ไม่รู้วกำลังคิดอะไร สีหน้าดู
พิพัทพิพวระคนกระสับกระส่าย บิดผ้าเช็ดหน้าในมือ
ไปมาครูหนึ่ง ในที่สุดก็เอ่ยทั้งไปหน้าแดงเรื่อ “ข้า...มิ

ได้...ข้าเพียงคิดว่า...อยากให้น้องสี่ช่วยพูดกับน้องหก
เรื่องงานสมรสกับคุณชายตระกูลเงิน มิใช่ข้าอยาก
แย่ง...แต่เพราะ...อย่างไรนางก็อายุน้อยกว่าข้า...หาก
ไม่อยากแต่งงานกับสี่จื่อของถึงกั้วกงก็ยังมีโอกาส...”

ชีวเยี่ยไปมองนางพูดจาอีกอัก สุดท้ายใบหน้าก็ยิ่งแดง
ด้วยความกระอักกระอ่วน ยิ่งพูดเสียงยิ่งเบา ศีรษะยิ่ง
ก้มต่ำ

ชีวเยี่ยไปคิดว่าการที่นางกล้าเผยความปรารถนาในใจ
ของตนเองออกมาตรงๆ เช่นนี้ นับว่ากล้าหาญมากแล้ว

พี่สาวคนที่สามผู้นี้ เพราะอี่เหนียงรองสิ้นไปก่อนวัยอัน

ควร จึงไม่มีใครคอยดูแลอยู่ข้างกายและถูกละเลยอย่าง
สิ้นเชิง อยู่มาจนอายุสิบเก้าก็ยังไม่ได้ออกเรือน ดังนั้นชี
วเยี่ยไปจึงเข้าใจสภาพจิตใจของชีวิตชั้นจึงที่เหมือนคนจม
น้ำว่าได้খনไม้ ทั้งยังเป็นখনไม้ที่ไม่เลวเสียด้วย

ทว่า...

ชีวเยี่ยไปยิ้มให้อย่างอบอุ่นกล่าวว่า “พี่หญิงสาม น้องสี่
เข้าใจในความลำบากใจของท่าน แต่จิตใจที่คงก้าวกาย
จิตใจผู้อื่นมิได้ อย่างไรเสียท้ายที่สุดคนที่ได้คู่ครองที่ดี
คือท่านมิใช่ชั้นหนึ่ง”

เรื่องราวมากมายมองเพียงผลลัพธ์ ไม่จำเป็นต้องถามไถ่

ชั้นตอน

“อีกอย่าง...” ชิวเยี่ยไปหยุดครุ่นหนึ่งแล้วเอ่ยเสียงเรียบ

“อีกอย่าง ชั้นหนึ่งไม่ชอบพี่ชายอย่างข้าคนนี้ จะยอมฟัง
คำข้าได้อย่างไร พี่สามไม่รู้หรือ”

ชิวชั้นหนึ่งเห็นนางผู้เป็น ‘พี่ชาย’ คนนี้คือตัวการทำลาย
บุพเพสันนิวาสของตน คนในสกุลชิวใครบ้างที่ไม่รู้ เรื่อง
นี้กลายเป็นขี้ปากของพวกบ่าวไปแล้ว ต่อให้ชิงชั้นจึงเพิ่ง
กลับมาไม่นาน ก็เป็นไปมิได้ที่จะไม่รู้ เจตนาของชิวชั้น
จึงที่ถามเช่นนั้นน่าจะมีความนัย

ใบหน้านางของชิวชั้นจึงฉายแววกระดากและสนใจ ก่อน

จะเอ่ยอย่างร้อนใจว่า “ไม่ น้องสี่...ข้าเพียงคิดจะบอก
ว่า...บอกว่า...น้องสี่โปรดอย่าช่วยน้องหกทำลายงาน
วิวาร์ของข้า...”

สิ้นคำ นางก็หน้าซีดเผือด ยกมือปิดปากราวกับคิดไม่ถึง
ว่าตนจะหลุดปากออกไปเช่นนี้

ชีวเยี่ยไปมองนางด้วยสีหน้าเรียบเฉย เลิกคิ้วน้อยๆ หัว
รอกกล่าวว่า “พี่สาม ท่านมีความคิดอย่างไรกันแน่จึงได้
กล่าวเช่นนี้ หากใครมาได้ยินเข้า คงคิดว่าน้องชายคนนี้
ไม่เคารพพี่สาว ผู้น้อยรังแกผู้ใหญ่แล้ว”

ชายหนุ่มเบื่องหน้ายิ้มแยมอยู่แท้ๆ แต่ไม่รู้ว่าเพราะเหตุ

ได้อิฉันจึ้กลับรู้สึกว่แววตาเขาทอประกาศเย็นเยียบ
ทำให้งนางหนาวสะท้านไปทั้งหัวใจ

[1] เสื้อก็ก มีควมยาวมีตั้งแต่ระดับสะโพก ระดับเข่า
หรืออาจยาวกว่านั้นโดยชายเสื้ออยู่สูงจากพื้นไม่เกิน
หนึ่งฟุต

ตอนที่ 20 ประหลาดพิกล (1)

ชีวชั้นจึงกำดริมฝีปากพูดไม่ออกไปชั่วขณะ จากนั้นจึงยิ้ม
ขึ้นกล่าวว่า “ข้า...ข้ามิได้หมายความว่าเช่นนั้น เพียงแต่
งานเลี้ยงรับวสันต์คุณชายเงินจะไปด้วย น้องหกเป็นคน
งามและตรงไปตรงมา ข้าเกรงว่าคุณชาย...ช่างเถิดๆ
เมื่อครู่นี้ได้ยินที่น้องสี่กับน้องหกคุยกัน น้องสี่คิดเสียว่า
ข้าเป็นคนไม่มีหัวใจ จึงได้พูดจาไม่เหมาะสม

ข้า...ข้าไม่พูดอีกก็แล้วกัน”

ชีวเย้ยไปเห็นชีวชั้นจึงก้มหน้าบิดผ้าเช็ดหน้าด้วยท่าที่คับ
ข้องอย่างคนคิดเล็กคิदन้อย แววตาทอประกายหยาม
หยัน เดิมคิดว่าชีวชั้นจึงมีใจคอกว้างขวาง นึกไม่ถึงว่าดู
คนผิดไป เพียงแต่ท่าทีของนางดูวิตกเรื่องงานวิวาท์ครั้ง
นี้นัก หากเกิดเหตุไม่คาดคิดกลางคัน เกรงว่าคงลุกลาม
ถึงชีวชั้นหนึ่งและเฟิงซื่อเป็นแน่ ข้าร้ายอาจกระทบถึง
แผนของนางที่จะพาเฟิงซื่อออกจากจวนด้วย

ชีวเย้ยไปครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง แล้วจึงมองนางพลางเอ่ยเสียง
เรียบว่า “พี่สามวางใจเถิด เรื่องใหญ่เช่นการแต่งงาน
ต้องฟังคำสั่งบิดามารดาและคำชักนำของแม่สื่อ ในเมื่อ
มารดาเห็นชอบยกท่านให้ผู้ชายตระกูลเงินแล้ว ข้า

ยอมไม่ทำอะไรที่ไม่เหมาะสมออกไป ทั้งไม่ให้ชั้นหนึ่งทำ
อะไรที่ไม่เหมาะสมด้วย”

คำมั่นของชีวเย็บไปทำให้ชีวชั้นจึงตกใจ จากนั้นนัยน์ตา
ก็สอแววยินดี “จริงหรือ”

ชีวเย็บไปเห็นนางดีใจจนออกนอกหน้า จึงตอบอย่างนุ่ม
นวลด้วยน้ำเสียงนิ่งเย็น “เย็บไปมิเคยตกปากรับคำผู้ใด
โดยง่าย เมื่อพูดแล้วย่อมต้องทำได้ แต่ข้าก็หวังว่าคน
ฉลาดเช่นพี่สามจะไม่ทำอะไรที่ไม่เหมาะสมไม่ควรก่อนออก
เรือนเช่นกัน”

นี่เป็นคำเตือนที่ไม่อ้อมค้อม ชิวชั้นจึงฟังแล้วสีหน้า

อิหลักอิเหลื่อ จากนั้นก็ผงกศีรษะรับคำอย่างหนักแน่น
“น้องสีwangใจเถิด”

ว่าแล้วนางก็ก้มหน้าหันกายจากไปอย่างรีบร้อน

ชีวเยี้ยวไปมองตามหลังนางที่หายลับตรงหัวเลี้ยวทางเดิน
เล็ก นัยน์ตาฉายแววพิกล แค้นหัวเราะแล้วหันกายจาก
ไป

นางเพิ่งจากไปได้ไม่นานนัก ในพุ่มไม้ดอกพลันมีคนผู้
หนึ่งมุดออกมา เป็นชีวชั้นหนึ่งทีควรจะจากไปนานแล้ว
ใบหน้างามฉายแววอิมครีมี เข้ม้มมองตามหลังของชีว
เยี้ยวไปที่ค่อยๆ ห่างออกไปอย่างมาดร้าย นางแค้นหัว

ร่อพื้มพำ “นี่หรือพี่ชายผู้แสนดีของข้า เมื่อครู่ข้าอุตส่าห์
เรียกเจ้าว่าพี่ ทำลายงานแต่งของข้าแล้วก็ช่างเถิด บัดนี้
ยังถึงกับสมคบคิดกับนางแพศยาชีวิตชั้นจริง ร่วมกัน
จัดการกับน้องสาวของตนเอง!”

หากมิใช่เมื่อครู่มีหญิงรับใช้เฒ่าบอกว่านางทำถุงผ้าปัก
ตกหาย นางคงไม่ย้อนกลับมา แม้จะหาถุงผ้าปักไม่พบ
แต่ก็ทำให้ได้ชมละครฉากหนึ่ง

ชีวิตชั้นหนึ่งก็ดริมฝีปาก ดวงตาฉายแววเคียดแค้นเย็น
เยียบ ในเมื่อเจ้ากับนางแพศยาชีวิตชั้นหนึ่งคิดว่าข้าจะทำ
เรื่องไม่เหมาะไม่ควร หากว่าข้าไม่ทำอะไรในงานเลี้ยง
รับวสันต์บ้าง ก็คงทำให้พวกเจ้าผิดหวังแล้ว!

นางกลอกตาหลบหนึ่ง เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วรีบจากไป

บนทางเดินเล็กของสวนดอกไม้ที่เงียบสงบ ลิ่นเสียงสาว
เท้าที่จากไปอย่างเร่งรีบของหญิงสาว ทุกสิ่งก็กลับคืนสู่
ความเงียบดังเดิม

ผ่านไปไม่นาน ร่างอ่อนแอ้นบอบบางก็เดินช้าๆ ออกมา
จากห้วงมมทางเลี้ยว มองทางเดินในสวนดอกไม้สงบ
เงียบไร้ผู้คนแล้วยิ้มน้อยๆ ดวงตาที่เหมือนผิวน้ำปกคลุม
ด้วยม่านหมอกฉายแววเย็นชาวูบหนึ่ง ใบหน้างามลึกล้ำ
สุดหยั่งคะเน

“คุณหนูสามเจ้าคะ บ่าวทำตามคำสั่งท่าน บอกคุณหนู
หกว่านางทำถุงผ้าปักกล่นหาย...” เสียงแหบแห้งสั่นเทา
ด้วยความหวั่นเกรงดังขึ้นข้างกายนาง

ชีวิตจริงกลับมา มีสีหน้านุ่มนวลระบายนัยเช่นยามปกติ
หันมาพลาบหีบเหรียญเงินกำหนึ่งยัดใส่มือหญิงรับใช้
เฒ่า ยิ้มพลาบกล่าวว่า “แม่เฒ่าหวัง เจ้าเห็นอะไรบ้าง”

ยายเฒ่ามองกิริยานุ่มนวลของชีวิตจริง ในใจกลับ
หนาวสะท้านอย่างน่าประหลาด สันตึระษะทันที “บ่าวไม่
เห็นไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้นเจ้าคะ”

...

หิมะตกหนัก ทั้งภูเขากลายเป็นสีเงินยวง ดอกเหมยแดง
ฉานบานสะพรั่งน่าหลงใหลทั้งเขาในยามนี้ เดิมควรจะดู
เจดีย์สงดงาม ทว่าไม่รู้ด้วยเหตุใดดอกเหมยที่บ้านมาก
เกินไปบนภูเขาแห่งนี้แผ่กระจายกลืนอายเข้ายวนอย่าง
พิกล ทั้งแดงฉานปานโลหิต

ร่างสีแดงเข้มฟูบตัวอย่างเกียจคร้านบนตั่งนอนที่สลัก
จากไม้หนานมู่วิวทองล้ำค่างามวิจิตรไต้ต้นไม้ใหญ่ ชาย
เสื้อคลุมสีแดงยาวระพื่นดูราวกับธารเหมยแดงไหลริน
แล้วผนึกตัวจับแข็ง คนงามในชุดแดงหรรษาแม่ไบบนน้ำ
จะถูกบดบังด้วยเส้นผมยาวดำขลับ ทว่าลำแขนที่โผล่
พ้นแขนเสื้อขาวผุดผาดยิ่งกว่าหิมะ ปลายนิ้วมือขาวจน
แทบจะโปร่งใสถือกระบอกลูกสูบยาทองคำกะลายมังกร

ดูราวกับปีศาจที่ผนึกรวมเป็นหนึ่งเดียวกับขุนเขา

ข้างกายมีชั้นที่ชุดแดงคนหนึ่งกำลังเคาะหินเหล็กไฟจุด
ยาสูบให้ พลังกล่าวอย่างนอบน้อมว่า “ฝ่าบาท งาน
เลี้ยงรับวสันต์ขององค์ชายสาม พระองค์จะไม่เสด็จจริงๆ
หรือพะย่ะค่ะ ฟังว่าปีนี้มีพวกคุณชายตระกูลใหญ่มา
ร่วมไม่น้อย องค์ชายสามทรงส่งเทียบเชิญออกไปมาก
มาย บรรดาบุตรอนุที่พอจะดูดีก็มาร่วมได้ ไม่แน่ว่าอาจ
มีใครต้องพระเนตรบ้าง”

เขารู้สึกไม่สู้ดีอยู่บ้าง ถึงอย่างไรองค์จักรพรรดิก็เป็นผู้รับ
สั่งให้องค์ชายสามเตรียมการอย่างพิถีพิถัน ทว่าปีที่แล้ว
องค์หญิงเซ่อแก้ว⁺มิได้เสด็จ ปีนี้ก็คงทำให้จักรพรรดิทรงผิด
หวังอีกแล้ว

เงินกงกเงเห็นร่างที่ฟูบบนตั่งไม่ขยับตัวแม้แต่น้อย จึงไม่
กล้าพูดอะไรอีก และลุ่มเลิกความคิดที่จะโน้มน้าวเจ้า
นาย

ทว่าจู่ๆ ร่างสีแดงที่ฟูบบนตั่งอย่างเกี่ยจคร้านพลัน
เคลื่อนไหว เสียงวังเวงเย็นเยือกดังขึ้น “บุตรอนุ...อา ไป
หลี่หลิงอวี้อุตสาห์มีแก๊ใจเลือกชายบำเรอให้ข้าทั้งที่
ข้า...ก็ยอมต้องให้หน้าเขบบ้าง”

บุตรอนุ...เขาจำได้ มีหนอนน้อยตัวหนึ่งมีชีวิตรอดอยู่รอดมา
นานแล้ว ก็เป็นบุตรอนุเช่นกัน

...

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เหมันต์ผ่านวสันต์กราย หิมะ
และน้ำแข็งละลายสิ้น วิหคไผ่บิน ต้นไม้ใบหญ้าระเบิดใบ

เวลานี้ผู้คนในเมืองหลวงเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่มเป็นชุด
สำหรับฤดูวสันต์แล้ว ฝนวสันต์ตกพรำ ทำให้สรรพสิ่ง
เขียวชอุ่มสดใสช้วนหลงใหล

เช้าตรู่วันนี้ พ้าเพิงจะสาาง หน้าคฤหาสน์ของตระกูลใหญ่
และชนชั้นสูงต่างก็จัดรถม้ารอท่าไว้แต่เนิ่นๆ แล้ว ทุก
บ้านมีแต่เสียงจ๊อกแจ๊กจอแจ เตรียมเดินทางไปร่วมงาน
เลี้ยงรับวสันต์ที่พระตำหนักแปรพระราชฐานบนเขาชี

วชาน

ชีวเยี่ยไปสวมชุดเรียบง่ายลายไผ่เขียวนั่งสัปหงกมาใน
รถม้าเล็กๆ ธรรมดาไร้การตกแต่ง รังทำยชบวณรถม้า
สามคันหน้าจวนสกุลชีว

“พี่ชายเก่งจังเจ้าคะ ถึงกับทำให้พี่รองยกเทียบเชิญของ
เขาให้” น้ำเสียงราบเรียบของสตรีนางหนึ่งดังขึ้น

ชีวเยี่ยไปลิ้มตาขึ้นอย่างซึมกะทือ มองชีวชั้นหนึ่งที่กำลัง
ให้หม่อมม้วนคนสนิทพยุ่งขึ้นรถม้า เห็นใบหน้านวลที่ผัด
แป้งแต้มชาดบางๆ ศีรษะเกล้าเป็นมวยสองห่วง ประดับ
เตียนชู้ย[1]สีเขียวอมฟ้าโครงไหมเงิน ท่อนบนสวมเสื้อ

เปี้ยจื่อสี่ม่วงดอกตึงเซียง[2] ปักลายผีเสื้อเคล้าดอกเส้า
เย้า[3] ท่อนล่างสวมกระโปรงหน้าม้าสีฟ้ากระจ่าง
เหมือนฟ้าหลังฝน การแต่งกายไม่นับว่าหรูหรามากนัก
ทว่าดูสวยงามอย่างยิ่ง ชับแน่นความงามของนางให้โดดเด่น
สะดุดตาราวกับบุปผาตูมปลายกิ่งที่กำลังจะแย้ม
กลีบในเดือนสาม ดูนางอ่อนช้อย ทว่าน่าเสียดายที่
แววตาเยาะหยันของนางลดทอนความงามไปถึงสาม
ส่วน

ชีวเยี้ยไปส่งเสียง “อืม” เบาๆ แล้วหันกลับต้อนเหมือน
นักบวชเฒ่าที่กำลังเข้าฌาน

นางไม่มีแก้มใจจะต่อปากต่อคำกับสาวน้อย มิสู้เอาเวลา
มาจิบให้มากสักหน่อยดีกว่า ต้องตื่นแต่เช้ามืดทั้งที่

อากาศเย็นเช่นนี้ ช่างเสียเวลานอนจริงๆ

ชีวิตหนึ่งเห็นว่าชีวิตเสียไปไม่สนใจตน ดวงตาฉายแวว
โกรธซึ่ง เบ้าปากเตรียมจะถากถางชีวิตเสียไป ทว่าถูกลู
หม่อมมั่วกระตักชายเสื้อห้ามไว้ นางหันไปถลึงตาใส่ลูหม่อม
มั่ว เห็นสีหน้าเชิงขอร้องของหม่อมมั่ว จึงทำปากยื่นอย่าง
กะบิงกะบอนแล้วนั่งลงข้างๆ

ลูหม่อมมั่วมองสองพี่น้องในรถที่ทำเหมือนคนแปลกหน้า
ต่อกัน ยิ้มขึ้นในใจ อีเหนียงหน่ออีเหนียง แรกเริ่มที่ท่าน
ส่งนายน้อยสื้อออกไป คงนึกไม่ถึงว่าจะมีวันนี้กระมัง

[1] เครื่องประดับสตรีชนิดหนึ่ง มีกรรมวิธีการทำด้วย
การนำขนนกกระเต็นสีฟ้ามาประดับโครงไหมเงินชุบทอง
และประดับอัญมณี เป็นงานฝีมือที่ประณีตมาก

[2] ดอกไผ่แลค

[3] ดอกไม้ในวงศ์เดียวกับดอกหม่[†]ตาน (โบตั๋น)

ตอนที่ 21 ประหลาดพิกล (2)

นั่งเฝ้านกันมาตลอดทาง ขบวนรถมุ่งหน้าสู่เขาชีวิฐาน

บนถนนนอกจากขบวนรถของตระกูลชีวิแล้ว ยังมีขบวน

รถของตระกูลชั้นสูงและคบดีอีกหลายขบวน
บรรยากาศครีกครืนไม่น้อย

เดินทางมาหนึ่งชั่วยามก็ถึงเชิงเขาชีวซาน ขบวนรถหยุด
ลง สารทิศะโงกหน้าเข้ามาแจ้งว่าต้องรอจัดระเบียบขึ้น
เขา เขาชีวซานมีเส้นทางใหญ่เพียงสายเดียว เมื่อคน
มากก็ต้องเรียงตามลำดับก่อนหลัง ไหนจะยังต้องจัด
ลำดับตามยศศักดิ์ในราชสำนัก โดยมีองครักษ์อวี
หลิน[1]เป็นผู้รับผิดชอบจัดระเบียบและรักษาความ
ปลอดภัย

หลังจากรอกันมาครึ่งชั่วยาม ลู่หม่วหม่วก็รู้สึกผิดสังเกต
แม้นายผู้เฒ่าสกุลชีวจะเป็นเพียงขุนนางชั้นสามในราช
สำนัก แต่ก็สืบทอดบรรดาศักดิ์ปั่วชั้นหนึ่ง ทั้งนายหญิง

ยังมีศักดิ์เป็นพระนัดดาขององค์พระพันปีฐานะไม
ธรรมดา ตามหลักแล้วไม่ควรต้องรอนานถึงเพียงนี้

ลู่มัวมัวลงจากรถไปดูแล้วก็ต้องตกใจ เพราะรถคัน
หน้าที่เข้าแถวรออยู่แม้จะดูคล้ายรถของคุณหนูเจ็ดสี
วชั่นหยวน ซึ่งเป็นบุตรที่เกิดจากตู้เงินหลาน แต่ความ
จริงกลับมิใช่ รถม้าตระกูลชีวสองคันที่อยู่ข้างหน้าหาย
ไปแล้ว นางรีบถามไถ่จากผู้รับผิดชอบลงทะเลเบียน จึงรู้
ว่ารถสองคันแรกของสกุลชีวขึ้นเขาไปนานแล้ว

ลู่มัวมัวจนใจ รีบกลับเข้ารถเพื่อหารือกับนายของตน

“องครักษ์ที่รับผิดชอบการลงทะเลเบียนบอกว่าลำดับของ

รถจัดไว้แล้วแต่แรกแล้ว รถม้าตระกูลชีวิตขึ้นเขาไปนาน
แล้วเจ้าคะ ที่เหลืออยู่เวลานี้ล้วนเป็นตระกูลที่นายทหาร
ผู้นั้นไม่กล้าล่วงเกิน รถของเราที่ตกค้างต้องลงทะเลเบียน
ใหม่

ครั้นลู่มัวมัวกล่าวจบ ใบหน้าของชีวิตชั้นหนึ่งก็เย็น
กระด้างทันที ดวงตาทอแววเคียดแค้น “เฮอะ คลาด
ขบวนอะไรกัน พวกลูกๆ ภรรยาเอกเหล่านี้นิสัยเป็นเช่น
ไรมีหรือข้าจะไม่รู้ มิใช่เพราะไม่อยากขึ้นเขาพร้อมกับเรา
หรือกริ ส่วนพวกองครักษ์ที่บอกว่าไม่กล้าล่วงเกินเจ้า
นายอะไรนั้น มิใช่เห็นเราเป็นลูกอนุหรอกริ จึงได้ไม่มี
ความเคารพยำเกรง หากพื้ห้ำกับน้องเจ็ดของข้าอยู่ที่นี้ ข้า
ข้าพวกนี้มีหรือจะกล้าหยาบคายถึงเพียงนี้!”

ลู่มัวมัวเจี๋ยบงัน แม้ในใจจะรู้ว่าเป็นเรื่องจริงแต่ก็ไม
กล้าพูดออกมา จึงได้แต่มองชีวเยี่ยไปที่เอาแต่นั่งหลับ
ตา

ชีวชั้นหนึ่งเห็นสายตาของลู่มัวมัวจับจ้องที่ชีวเยี่ยไปก็
แค้นหัวเราะเยินชา “หมัวมัว อย่าไปหวังพึ่งนายน้อยสี
ของเราเลย กว่าเขาจะคิดวิธีออกเกรงว่างานเลี้ยงคงเล็ก
แล้ว!”

ในที่สุดชีวเยี่ยไปก็เปิดปาก น้ำเสียงสบายๆ กล่าวว่า
“หากน้องหญิงรอไม่ไหว เช่นนั้นเรากลับกันเลยก็ได้”

ชีวชั้นหนึ่งหงุดหงิดเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว พลันระเบิดโทสะ

“ชีวเยี้ยไป อย่าคิดว่าข้าไม่รู้ว่าคุณคิดอะไรอยู่ ไม่อยาก
ให้ข้าเข้าร่วมงานเลี้ยงละสิ เสียหายที่ข้าหลงคิดว่าเจ้า
เป็นคนดี!”

ชีวเยี้ยไปไม่ได้ลืมตา เพียงกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า
“น้องหญิงพูดตกแล้ว” นางไม่เคยบอกเสียหน่อยว่าตน
เป็นคนดี

เห็นชีวเยี้ยไปทำตัวเป็นทองไม่รู้ร้อน ชิวชั้นหนึ่งยิ่งขัดใจ
มองออกไปนอกหน้าต่างรถ บิดผ้าเช็ดหน้าในมือ เอ่ย
ด้วยน้ำเสียงเคียดแค้น “ข้าไม่เชื่อว่าวันนี้มีเทียบเชิญ
แล้วจะขึ้นเขาไม่ได้”

กล่าวจบนางก็เลิกม่านลงจากรถ ลู่มัวมัวตกใจ
รีบกระโดดตามลงไป “คุณหนูหกเจ้าคะ ท่านจะไปไหน”

ชีวเยี่ยไปมองม่านรถที่พลิวสะบัด หัวเราะเบาๆ แล้ว
หลับต่อ

...

ครึ่งชั่วโมงต่อมา

กุกกัก กุกัก! เสียงล้อรถบดถนนกรวด ค่อยๆ เคลื่อนไป
ตามทางขึ้นเขาที่ขรุขระ

ชีวเย้ยไปมองชีวชั้นหนึ่งที่ยกมือปิดปากสีหน้าเขี้ยวคล้ำ
“นี่คือเส้นทางที่เจ้าคิดได้ เจ้าแน่ใจนะว่าจะขึ้นไปถึงบน
เขาได้ก่อนงานเลี้ยงเล็ก”

ชีวชั้นหนึ่งถลึงตาใส่ชีวเย้ยไป กำลังจะเอ่ยปาก พลันสี
หน้าเขี้ยวคล้ำลงอีก เลิกมานหน้าต่างชะงักออกไป แล้ว
อาเจียนออกมา “แหะ!”

ลู่มัวมัวตกใจรีบลูบหลังชีวชั้นหนึ่งเบาๆ “คุณหนู เป็น
อย่างไรบ้างเจ้าคะ”

ชีวเย้ยไปมองชีวชั้นหนึ่งที่อาเจียนจนสิ้นสภาพ สาย
ศีรษะนึกในใจ เฮอะ คนเราหนอ ไม่รันทดที่ย่อมไม่ตาย

ยายหนูนี่คิดเอาเองว่าติดสินบนองค์กรก็จะได้ใช้เส้น
ทางเล็กๆ ทางอื่นขึ้นเขาอย่างราบรื่น กลับนึกไม่ถึงว่า
เส้นทางขรุขระ รถม้าโยกคลอนกระด้างกระดอนจนคุณ
หนูที่เย่อหยิ่งถือดีอยู่แต่ในหอห้องไม่เคยเดินทาง
อาเจียนจนสนุกไปเลย

ลู่มัวมัวเห็นคุณหนูที่ตนเองประคองไว้อาเจียนจนพูด
ไม่ออกก็ร้อนใจเหงื่อตก ได้แต่มองชีวเยี่ยไปด้วยสายตา
วิงวอน “นายน้อยสี ท่านว่าเราหยุดพักข้างหน้ากันสักครู่
ดีหรือไม่เจ้าคะ คุณหนูหกคงไม่ไหวแล้วเจ้าคะ”

ชีวเยี่ยไปกล่าวเสียงเนิบ “อย่าให้เสียเวลาร่วมงานเลี้ยง
ของน้องหกละเลย”

ลู่มัวมัวกล่าวล่ำลือลั้กว่า “ไม่หрок ไม่หрокเจ้าคะ”

ชีวชั้นหนึ่งตัวอ่อนปวกเปียก ถลิ่งตาใสชีวเยี่ยไปปราคา
หนึ่ง แต่ตนเองก็หมดเรี่ยวแรงแล้วจริงๆ แม้จะพูดยังพูด
ไม่ไหว รู้ตัวว่าขึ้นขึ้นเขาในสภาพเช่นนี้ต้องไม่น่าดูแน่ จึง
ได้แต่พยักหน้า

ครู่เดียวก็มาถึงหน้าผาเล็กๆ สูงชันกลางเขา ชิวเยี่ยไปสั่ง
ให้สารถีหยุดรถ หลังจากพยุ่งชีวชั้นหนึ่งลงจากรถแล้วก็
คร้านจะสนใจนาง เดินตรงไปยังทางลาดข้างทางที่เต็ม
ไปด้วยต้นไม้เขียวชอุ่มและดอกไม้บานสะพรั่งเพื่อไปฝึก
ลมปราณตามลำพัง

เห็นทิวทัศน์งดงามทั่วภูเขา นางจึงค่อยผ่อนคลาญลง สูด
อากาศที่สดชื่นบนเขาลึกๆ รู้สึกสบายใจขึ้น เทียบกับ
ดอกอิงฮวา[2]ในฤดูวสันต์ของอุทยานหลวงแล้ว
นางกลับรักชอบดอกไม้ป่าที่เร่ร่อนอย่างอิสระตามสาย
ลมบนภูเขาเสียมากกว่า

ชีวิเย่ย์ไปมองดอกไม้ใบไม้ที่แตกดอกผลิใบรับฤดูกาล
นึกถึงยายเด็กชื่อหนึ่งซุนที่ไม่ค่อยพูดจาที่บ้าน แล้วก็
หัวเราะเบาๆ ดอกไม้ที่บานรับวสันต์นี้ช่างเหมาะกับยาย
หนูนั่นเสียจริง

ขณะจะยื่นมือไปเด็ดดอกไม้มาบางส่วน พลันได้กลิ่น
คาวของสนิมเหล็กเบาบางลอยมาตามลม ด้วยประสาท

อันจับไวจากการท่องเที่ยวพมามานานปีทำให้ชิวเยื่อไปรับ
หุดมือกลับ หันกายแนบกับต้นไม้แล้วมองลงไป

ไม่ไกลนักมีขบวนองครักษ์อวี๋หลินนับร้อยนายคุ้มกัน
เกี้ยวหามสี่ดำหลังหนึ่ง ทันใดนั้นมีเสียงผิวปากดังแหวก
อากาศสงบเงียบขึ้นมา ตามมาด้วยเสียงดังแหลมใน
อากาศนับไม่ถ้วน จากนั้นวัตถุสีดำกลุ่มใหญ่พลันพุ่ง
พาดผ่านท้องฟ้า กลิ่นอายสังหารเข้มข้นแน่นที่บราวกับ
ฝูงตั๊กแตนพุ่งจู่โจมขบวนทหารองครักษ์

ฉีกฉีกฉีกฉีก...!

ทหารองครักษ์เหล่านั้นนึกไม่ถึงว่าบนเขาชีวซานซึ่งเป็น

ถิ่นของพวกตนจะมีคนลอบจู่โจมด้วยการซัดอาวุธลับ
รุนแรงปานห่าฝนในระยะประชิดเช่นนี้ พวกเขาได้แต่ตก
ตะลึง

“ฮึก...!”

“มีมือสังหาร...!”

“ฮึก ฮึก ฮึก...!”

พริบตาเดียวเสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดก็ดัง
ก้องทั่วหุบเขาเจียบสงบเคล้ากลิ่นคาวโลหิต

พวกเขาแทบตั้งรับไม่ทัน อาวุธลับเหล่านี้ล้วนเป็น
ลูกดอกสั้นที่พุ่งเข้ามาอย่างแรง พริบตาเดียวก็ปักจุด
สำคัญบนร่างกายอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง

เห็นได้ชัดว่าเป็นอาวุธลับอาบยาพิษ เพราะแม้แต่ทหาร
องครักษ์ที่ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยก็ล้มลงกับพื้น
ร่างกระตุก หดเหวี่ยงแรงต่อสู้อย่างที่ กลายเป็นวิญญาณ
ใต้คมดาบของบรรดามือสังหารชุดดำที่พุ่งออกมาจากที่
ซ่อน

“ฆ่า!” ซายชุดดำทุกคนที่พุ่งออกมามีต้องเคลื่อนไหว
มากมายอะไร ดาบใหญ่ก็ฟันใส่ทหารองครักษ์ที่ยังมี
ชีวิตอยู่

นี่เป็นการสังหารหมู่ของเลือดอันน่าอเนจอนาถ โลहित
สาครกระเซ็นทุกทิศทาง

ชีวิเย่ย์ไปซ่อนตัวตรงเนินลาด มุ่นคิ้วเล็กน้อย ชายชุดดำ
เหล่านี้มีจำนวนกว่าสองร้อยคน ไม่เพียงมีจำนวน
มากกว่ากองทหารองครักษ์ ยังฝีมือสูงส่ง ลงดาบแม่นยำ
ทุกกระบวนท่า ดูท่าผู้บงการครั้งนี้มีเจตนาเช่นฆ่าเป้า
หมายให้ได้ จึงได้ใช้มือสังหารชั้นยอดมากมายเช่นนี้

[1] หนึ่งในกองทหารรักษาพระองค์ เริ่มมีตั้งแต่สมัย
ราชวงศ์อู่ จนถึงราชวงศ์หมิง

[2] ดอกซากุระ

ตอนที่ 22 ค่งเฮ่อเจียน

แต่เมื่อนางมองไปยังเกี้ยวสีดำหลังนั้น สายตาก็หยุด
ชะงัก รู้สึกลมหายใจติดขัด ความเย็นแผ่ลามไปทั่ว
สันหลัง

ไม่รู้เพราะสาเหตุใด นางรู้สึกว่เกี้ยวและคนที่ห้ามเกี้ยว
ล้วนพิกลยิ่งนัก ทุกคนสวมชุดดำเหมือนกัน และคล้ายมี
นำพาต่อการสังหารหมู่โหด*ั้ยมที่คลั่งไปด้วยคาว

เลือดเปื้อนหน้า คนเหล่านี้ยืนสงบนิ่งอยู่เช่นนั้น หรือพูด
ได้ว่าเกี่ยวและคนที่อยู่รอบเกี่ยวราวกับอยู่ในอีกมิติ
เจียบส่งจดจ้องไถ่กลืนอายของชีวิต ราวกับถูกปกคลุมด้วย
กลุ่มหมอกดำมืด

โลหิตสดแดงฉานกระเซ็นใส่ใบหน้าพวกเขา ทว่ากลับมิ
ได้ทำให้พวกเขาขยับเคลื่อนไหวใดๆ ปล่อยให้เลือดไหล
หยดลงพื้นราวกับตนเป็นหุ่นมนุษย์อย่างไรอย่างนั้น

โลหิตแดงฉานสาดกระจายไปทั่ว บรรดาทหารองครักษ์
พากันต้านทานและร้องขอความช่วยเหลือ การฆ่าฟัน
ของเหล่ามือสังหารชุดดำคล้ายมิได้อยู่ในสายตาของคน
ที่ห้ามเกี่ยว ไม่มีความเป็นมิตรหรืออริ ไร้รักไร้ถอย แต่สิ่ง
ที่พิกลก็คือ ขอเพียงมีคนเข้ามาใกล้พวกเขา ไม่ว่าจะเป็น

ทหารองครักษ์หรือมือสังหารล้วนล้มลงอย่างไร้ผู้มั่งเสียง

ชีวเยี่ยไปสังเกตการณ์อยู่ไกลๆ คนเหล่านั้นคือระชะสม
กวน[1]สีดำขอบทอง ใบหน้าขาวซีด ริมฝีปากแดงสด ทั้ง
หมดล้วนเป็นชายหนุ่มรูปงาม เพียงแต่พวกเขาไม่มีสีหน้า
ไร้ความรู้สึก ทุกคนสวมชุดผ้าไหมอวีนจิน[2]สีขาวและ
เสื้อคลุมสีดำสูงค่า หากไม่ดูให้ดีอาจคิดว่าพวกเขาเป็น
ขบวนส่งศพ เกี้ยวงามประณีตที่แบกบนบ่าก็ยิ่งดู
เหมือน**บศพ ทั้งบรรดาชายรูปงามเหล่านี้ดูราวกับหุ่น
กระดาษาหน้าหลุมศพที่สร้างขึ้นโดยช่างฝีมือดี ไร้กลิ่นอาย
ของมนุษย์โดยสิ้นเชิง

แม้แต่ชีวเยี่ยไปที่เคียวกรำในยุทธภพมานานปี พบเห็น
เรื่องประหลาดมามากจนเคยชิน ก็ยังรู้สึกชอบกลบอก

ไม่ถูก

บรรดามือสังหารชุดดำกวาดล้างทหารองครักษ์อย่าง
รวดเร็วหมดจด และล้อมคนที่เหลือเหล่านี้ไว้ คนที่เป็น
หัวหน้าดูเหมือนจะสังเกตถึงความแปลกประหลาดของ
‘คนสังศพ’ ตรงหน้า ทว่ามีได้สั่งให้ลูกน้องเข้าโจมตี
สังหาร เพียงยืนอยู่ที่เดิม เอ่ยเสียงดุดัน “ส่งคนในแถว
ออกมา จะละเว้นพวกเจ้า”

ทว่าคนแบกเกี้ยวยังคงสีหน้าไร้ความรู้สึก รวากับไม่เห็น
กลิ่นอายสังหารที่อยู่เบื้องหน้า แม้แต่ดวงตาก็ไม่กะพริบ
ความเจ็บปวดประหลาดนี้ทำเอาสิ่งมีชีวิตในบริเวณนั้น
พลอยเจ็บเสียงไปด้วย

เจียบสัจได้สำเนียง รวากับหมอกหนาวเย็นที่กระจาย
ตัวอย่างเจียบงัน ทำเอาผู้คนขนลุกชู

ไม่รู้ว่หัวหน้ามือสังหารไม่รู้สึกถึงอันตรายของ
สถานการณ์ประหลาดตรงหน้า หรือเป็นเพราะเห็นอีก
ฝ่ายไม่สนใจใยดีจึงได้โกรธจัด ตวาดเสียงแหลมว่า “หุ
หนวกกันหรือไร ส่งคนในเกี้ยวมา ไม่เช่นนั้นพวกเจ้าก็จะ
เป็นเช่นทหารองครักษ์ของพวกเจ้าที่ตายไว้ดินฝัง!”

พริบตาเดียวมือสังหารชุดดำทุกคนก็เข้าประชิดกลุ่มคน
ชุดขาวเสื้อคลุมดำ ประกายดาบเปื้อนเลือดในมือแผ่รังสี
อำมหิต รวากับจะฟาดฟันอีกฝ่ายให้แหลกลาญคามือใน

ชั่วขณะถัดมา

ในที่สุด บุรุษชุดขาวเสื้อคลุมดำขลิบทองผู้หนึ่งก็ชักม้า
เหยาะย่างออกมาช้าๆ ท่ามกลางฝ้ายตรงข้าม ชายหนุ่ม
บนหลังม้ามีใบหน้าหล่อเหลายิ่งนัก คิ้วคางงดงามชวน
มอง ชุดขาวและเสื้อคลุมดำยิ่งขับเน้นให้รูปโฉมดูหมด
จดอ่อนโยนราวกับห่อหุ้มด้วยไฉยเย็น เขากะตุกมุ่ปาก
น้อยๆ “พวกเจ้าขวางขบวนเสด็จฝ่าบาทแล้ว”

น้ำเสียงสุภาพสูงส่ง ราวกับคนที่เขาเผชิญหน้าด้วยมิใช่
เหล่ามือสังหารนับร้อยที่เพิ่งจะฆ่าฟันจนนัยน์ตาแดงกำ
หากเป็นเพียงมดปลวกฝูงหนึ่งที่กำลังคุกเข่าวิงวอนขอ
ชีวิต

หัวหน้ามือสังหารมองเขาพลันหัวเราะก๊อง “ฮ่าๆๆ...พวก
กระเรียนน้อยคงเฮ่อเจี้ยนถึงกับกล้าสามหาต่อหน้าข้า
ไม่รู้...”

ฟิ้ว!

ไม่ทันสิ้นเสียง ปรกระกายสีทองก็วาบขึ้น ทันทีที่เสียงแหวก
อากาศดังขึ้น เสียงของเขาก็ขาดห้วง รอยเจาะทะลุ
ปรากฏตรงกลางหน้าผากพอดีบพอดี ไชสมองสีขาวและ
แดงค่อยๆ ไหลออกมา ดวงตาเขาเบิกโพลงด้วยความ
ตกใจสุดขีด แม้ตายก็ตาไม่หลับ

ชายรูปงามบนหลังม้ากระซกเส้ายาวบางที่เปื้อนโลหิต
และมันสมองของอีกฝ่ายกลับมา ยิ้มจางๆ กล่าวว่
“ขอบอกอีกครั้ง พวกเจ้ากำลังขวางขบวนเสด็จของฝ่า
บาท โปรดหลีกทาง”

น้ำเสียงสุภาพ มีเพียงคำว่า ‘โปรด’ ที่แฝงด้วยกลิ่นอาย
ลึกลับประสงคร้าย ชวนให้รู้สึกหนาวสะท้าน

เหล่ามือสังหารชุดดำมองเขาด้วยความตื่นตะลึง แทบไม่
มีใครมองได้ทันเลยว่าเขาลงมืออย่างไร พริบตาเดียวก็
ปลิดชีพหัวหน้าตนไปเสียแล้ว

เห็นชายผู้นั้นกระตุ่ม้าเหาะอย่างเข้ามาใกล้ มือสังหาร

ชุดดำทั้งหมดถึงกับถอยหลังก้าวหนึ่งโดยไม่รู้ตัว ทว่าครู่
ต่อมาก็หันไปสบตากันแวบหนึ่ง ต่างเห็นแววตื่น
ตระหนกและเคียดแค้นของกันและกัน จากนั้นก็ตะโกน
ดังก้องพร้อมกันว่า “ฆ่า!”

ดาบในมือจู่โจมเข้าใส่ราวกับสายฟ้า

กลุ่มคนเบื้องหน้าต่อให้รับมือยากอย่างมากก็มีไม่เกิน
ยี่สิบคน พวกเขาฟันคนละดาบก็สับอีกฝ่ายจนจะได้
แล้ว!

ชายรูปงามบนหลังม้าพลันหัวเราะเบาๆ เสียงหัวเราะนี้
แหลมสูงขัดแย้งกับโครงหน้าอ่อนโยนของเขา คล้าย

เสียงคมดาบกรีดโลหะ พังเสียดหู “ฮึๆ...หน่วยคงเฮ่อ
เจียนสิบแปดพังคำสั่ง ปูทาง!”

ฟิ้ว...ฟิ้ว...ฟิ้ว...! เสียงหวีดแหลมแหวกอากาศในพริบตา
ราวกับเสียงเพรียกขอเทพเจ้าแห่งความตาย มือของ
ชายชุดขาวเสื้อคลุมดำทั้งหมดพลันปรากฏดาบวงเดือน
ปทุมเพลิงที่เกาะจากกระดูกดำแปลกตา จากนั้นก็เขวี้ยง
ขึ้นสู่อากาศพร้อมเพรียงกัน ดาบวงเดือนลักษณะแปลก
ตานี้พลันคลี่ตัวออกเป็นทรงวงกลมกลางอากาศ พุ่ง
เข้าไปบรรดามือสังหารชุดดำ

มือสังหารชุดดำตะลึงงัน เดิมเห็นการจัดกำลังแปลกตา
ของฝ่ายตรงข้าม ก็รู้สึกครั่นคร้าม จึงพากันชะงักฝีเท้า
หยุดการจู่โจม รวมตัวกันเพื่อตั้งรับ แต่กลับเห็นอีกฝ่าย

เพียงขว้างดาบวงเดือนธรรมดาเข้าใส่เท่านั้น

บรรดามือสังหารชุดดำพากันแค้นหัวเราะหยัน เพียง
ขว้างดาบออกมาอย่างไร้กระบวนการ ก็คิดว่าจะสกัด
พวกเขาที่เป็นมือสังหารกล้าศึกมาไซกโซนได้กระนั้นหรือ

แม้แต่ชีวเยี่ยไปซึ่งหลบอยู่ข้างๆ ก็ยังมุ่นคิ้วเล็กน้อย รู้สึก
ว่าดาบที่ขว้างออกไปนี้ออกจะพิกลอยู่บ้าง แต่นางก็บอก
ไม่ถูกว่าเพราะเหตุใด

บรรดามือสังหารชุดดำพากันดาหน้าเข้าไปโดยไม่หวั่น
เกรง เพียงจะสะบัดดาบฟันลงไป ไม่นึกว่าทันใดนั้นจะมี
เสียงอาวุธกระทบกัน ครั้นเงยหน้าขึ้นมองตาม

สัญชาตญาณ จึงพบว่าดาบวงเดือนเหล่านี้นั้นกระทบกัน
เองกลางอากาศ บัง! เสียงดังสนั่นหวั่นไหว พริบตานี้ก็
ระเบิดเป็นแสงเงาจับไม่ถ่วง หนาที่บรากับกลุ่มพายุสี
แดงดำปกคลุมกลางอากาศ ทั้งดูราวกับกลุ่มตัวต่อกิน
คนที่น่าสะพรึงกลัว เสียง หึ่งๆ ดังก้องหูกไม่หยุดพร้อมกับ
จิตสังหารอันบ้าคลั่งกลืนกินไปทั่วทุกพื้นที่

“อ้าก...!”

“อ้ากอ้ากอ้าก...!”

ชั่วพริบตาเดียว เสียงกรีดร้องโหยหวนดังระงมไปทั่วหุบ
เขาอันเงียบสงบ คาวโลหิตคละคลุ้ง

และครั้งนี้ ผู้ส่งเสียงโหยหวนกลับเป็นฝ่ายมือสังหาร

กลุ่มมือสังหารชุดดำที่บุกมาด้านหน้าสุดหยุดชะงักทันที
ราวกับถูกสะกดจุด พริบตาเดียวก็ล้มลงกับพื้นราวกับ
หุ่นมนุษย์ที่แตกเป็นเสียง...แขนขาหลุด ฟันนองด้วยสี
แดงฉาน ฝนโลหิตเต็มท้องฟ้า

มือสังหารชุดดำที่อยู่รอบนอกมองดูพรรคพวกของตนที่
ถูกแสงเงาแยกร่างจนแหลกเหลวกระจัดกระจายอย่าง
ไม่เชื่อสายตา แสงเงาเหล่านั้นอาศัยแรงเหวี่ยงจากการ
ตัดแยกชิ้นส่วนหมุนคว้างกลางอากาศดัง พื้วๆ แล้ว
รวมตัวเป็นดาบวงเดือนสีบแปดเล่ม ตวัดวงโค้งงอตาม

กลับสู่มือของกลุ่มบุรุษชุดขาวเสื้อดำ

ความหวาดกลัวแผ่กระจายไปทั่วอากาศคลุ้งขาวเลือด
ในชั่วพริบตา มือสังหารที่เหวี่ยงขึ้นเต็มไปด้วยร่างอย่างไม่
อาจควบคุม

ฉากนองเลือดอันโหด*^{*}ี่ยมทำเอาชีวเยียวไปอดมุ่นคิ้วมิ
ได้ ดาบวงเดือนนั้นน่ากลัวนัก มิใช่ศาสตรา หากแต่เป็น
อาวุธสังหารที่มีขึ้นเพื่อฟันกระดูกเขื่อนเนื่อมนุษย์ให้
แหลกลาญเท่านั้น

[1] เครื่องประดับศีรษะชนิดหนึ่ง ใช้สวมครอบบนศีรษะ ทำหน้าที่เหมือนกับเกี้ยวครอบมวยผม มีลักษณะรูปทรง หลากหลายแบบ ใช้บอกสถานะ ยศถาบรรดาศักดิ์ และ ลำดับชั้นทางสังคมของผู้สวมใส่ได้

[2] ผ้าไหมทอของมณฑลเจียงซู ใช้เทคนิคการทอเส้นพุ่ง มีการใช้ด้ายเงินและด้ายทองผสมรวมอยู่ในผ้าไหมหลาก สี

ตอนที่ 23 เสน่ห์มนตรา

ที่น่าสยดสยองที่สุด คงเป็นเพราะหลังจากที่กลุ่มคนที่
ยืนอยู่ข้างแถวได้สร้างนรกเลือดในแดนดินแล้ว ใบหน้า
หล่อเหลาของพวกเขา กลับยังคงเรียบเฉยเฉกเช่นเดิม
ราวกับหุ่นกระบอกไร้ความรู้สึก

ส่วนบุรุษรูปงามที่เป็นหัวหน้ายังคงยิ้มน้อยๆ เอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลว่า “พวกท่านขวางทางเสด็จฝ่าบาทแล้ว”

อเวจีไร้สำเนียง ภูตผีหัวร่อ คงเป็นเช่นนี้กระมัง

บรรดามือสังหารชุดดำตัวสั้นราวกับร้อนตะแกรง ได้แต่จับจ้องดาบวงเดือนสีบแปดเล่มที่ชูขึ้นอีกครั้งเบื้องหลังบุรุษรูปงาม

ขณะที่มือสังหารกำลังถอยร่นด้วยความหวาดหวั่นนี้เอง ในเกี้ยวหามสี่ดำหรรหรานั้นพลันมีเสียงเย็นเยียบราวกับดังมาจากที่ไกล “โอ้ไป เจ้าทำเกี้ยวของข้าสกปรกแล้ว”

น้ำเสียงเยือกเย็นบางเบาระคนแหบพร่าและเกียจคร้าน
ฟังไม่ออกกว่าเป็นชายหรือหญิง กลับทำให้ผู้คนสติเลือน
ลอย คล้ายกับว่าทันทีที่เสียงนี้ดังขึ้น ท้องฟ้าก็มีดหม่น
มองเห็นปทุมเพลิงแห่งหกภพภูมิที่เวียนว่ายด้วยแรง
กิเลสกำลังแย้มบาน กลิ่นหอมเ้ายวนชวนให้จิตใจ
ฟุ้งซ่าน กลิ่นหอมชั่วร้ายนั้นทำลายสำนึกให้สูญสิ้น ทำ
ให้สรรพสิ่งในฐลีแดง[1]ตกอยู่ในความลุ่มหลง

สีหน้าของมือสังหารตกอยู่ในความลุ่มหลงโดยไม่รู้ตัว
แม้แต่ดาบในมือก็ค่อยๆ คลายลง

บุรุษผู้นุ่มนวลดังสตรีเพศที่ถูกเรียกว่าอัสไปพลันหน้าเหือด
สี กุมมือค้อมกายคารวะไปทางเกี้ยวสีดำอย่างนอบน้อม

เอ่ยด้วยน้ำเสียงนบนอบอย่างที่สุดว่า “อีไปรู้ผิดแล้ว ขอ
ฝ่าบาทโปรดลงพระอาญา”

ชีวเยี่ยไปซ่อนตัวอยู่ข้างราวป่า รู้สึกเพียงเบื่องหน้าสาย
ตาพว้าเลือนวูบหนึ่ง หัวใจเต้นระส่ำ นางรีบกັดปลายลิ้น
อย่างแรงเรียกสติกลับคืนมา ความรู้สึกถึงอันตราย
แปลกประหลาดคืบคลานไปตามสันหลังในพริบตา

คนที่อาศัยเพียงน้ำเสียงก็สามารถมอมเมาจิตใจผู้คนได้
เช่นนี้ หากมิใช่ฝึกปรือจนสำเร็จวิชาमार ก็ต้องเป็นคนที่
น่าสะพรึงกลัวมาก

น้ำเสียงนุ่มแหบพว้าในเกี้ยวดำดั่งขึ้นอีก บางเบา

ราวสายลมต้องกลีบปทุมแดง “กลับไปรับโทษที่คังเฮ่อ
เจียน หน่วยคังเฮ่อเจียนสิบแปด ชื่น”

สิ้นเสียงนี้ หมอกสีแดงคล้ำกลุ่มหนึ่งพลันกระจายตัว
ออกจากเกี้ยวหามอย่างรวดเร็ว พริบตาเดียวก็แผ่คลุม
ไปทั่ว

ชายชุดดำเหล่านั้ล้วนเป็นมือสังหารที่ฝึกปรือมาเป็น
อย่างดี จึงสัมผัสได้ทันทีว่าหมอกกลุ่มนี้มีอันตราย ทุก
คนหน้าถอดสี รีบถอยร่นด้วยความตระหนก ทว่าแม้จะ
รวดเร็วเพียงใด ก็ยังช้ากว่ากลุ่มหมอกประหลาดที่เข้า
กลืนกินพวกเขาทันที

ทุกคนที่สัมผัสกลุ่มหมอกล้นตัวแข็งในพริบตา หยดหนึ่ง
อยู่กับที่ทันที บ้างตัวแข็งที่ออกมาในท่าที่กำลังวิ่งหนี ราว
กับถูกสะกดไว้โดยฉับพลัน

ชีวิเย่ย์ไปมองดูเหตุการณ์น่าพิศวงจากต่อไป คนของ
หน่วยคงเฮ่อเจี้ยนสะกิดปลายเท้าพร้อมกัน ยกเกี้ยวหาม
หนักอึ้งบนบ่าลอยตัวขึ้นอย่างงดงาม จากนั้นก็พลี๊วกาย
ย่ำไปบนศิระหมีอสังหารชุดดำเหล่านั้้นทะยานไปข้าง
หน้า

สะอาดหมดจด ไม่แปดเปื้อนโลหิตแม้เพียงหยดเดียว

มองเห็นขบวนหุ่นมนุษย์น่ากลัวที่เคลื่อนไหวอย่างด

งามกำลังทะยานกายมายังใต้เงื้อมเขาที่ตนซ่อนตัวอยู่ ชีว
เยี่ยไปถึงกับพรุฬมหายใจเย็นเยียบ เมื่อพบว่าความ
จริงแล้วหมอกประหลาดที่ลอยเหนือร่างมือสังหารเหล่า
นั้นมิใช่หมอก หากแต่เป็นใยไหมที่เหมือนใยแมงมุมสี
แดงเล็กละเอียด และใยไหมเหล่านี้ทะลุทะลวงศีรษะ
แขนขา และร่างกายของมือสังหารชุดดำอย่างเจียบงัน
‘ถักทอ’ พวกเขาจนกลายเป็นกำแพงมนุษย์ หรือจะเรียก
ว่าเป็น ‘หินรอนบาทที่ทำด้วยเนื้อมนุษย์’ ก็คงไม่ผิดนัก

ไม่เหลือรอดแม้ชีวิตเดียว ยืนตายโดยไม่ล้ม

ชีวเยี่ยไปพลันหนาวสะท้าน ฝ่ามือชุ่มด้วยเหงื่อเย็น การ
สังหารคนด้วยวิธีเช่นนี้ ช่าง...สยดสยองเหนือ
จินตนาการ มนุษย์คนใดจะทำได้ เป็นฝีมือภูตผีกระมัง

ชีวเยื่อไผ่ยังไม่ทันได้คิดอะไร ก็ได้ยินเสียงชีวชั้นหนึ่งกรีด
ร้องดังมาจากด้านหลัง “กรีด...กรีด...กรีด...ผี...ผี...!”

หุ่นมนุษย์รูปงามที่กำลังหาบเกี่ยวพลั่วกายอยู่เบื้องล่าง
พากันเงยหน้าขึ้นมอง ใบหน้าซีดขาวไร้ความรู้สึกเหล่า
นั้นจึงมายังใบหน้าตกตะลึงพริ้งเพริดของชีวเยื่อไผ่

ชีวเยื่อไผ่ขนลุกชูไปทั้งตัว

...

ตาใหญ่สบประสานกับตาเล็ก

ชีวเยี่ยไปหัวเราะเสียงแห้ง “แหะๆ วันนี้ช่างโชคดียิ่ง ได้
มีโอกาสเห็นการเก็บวิญญาณของทูตนรกทุกท่าน เชิญ
ตามสบาย เชิญตามสบาย”

แต่เห็นชัดว่านางมิได้ ‘โชคดียิ่ง’ ดังที่พูด อึดใจต่อมานางก็
ถูกคนที่กลิ้งลงมาระแทกเข้าใส่ พริบตานี้ชีวเยี่ยไป
เบิกตากว้าง ร่างซวนเซไปข้างหน้า ก่อนจะคะมำตกลง
ไปบนเกี้ยวสีดำพอดิบพอดี

หลังจากนั้น...

โครม! ดังสนั่น

ชีวเยี้ยไปตกลงไปอย่างแรงจนหน้ามืด ไม่รู้ว่ากระแทก
ถูกอะไรเข้า ได้ยินเสียงโครมทีหนึ่ง จากนั้นก็ฟ้าพลิกดิน
ตลบ หินถล่ม ฝุ่นคละคลุ้ง

นางถูกกระแทกจนกระเด็นกระดอน คล้ายกับชนถูกใคร
สักคน พลันเห็นสีแดง ได้กลิ่นหอม ผิวพรรณเปล่ง
ประกายราวกับหยก นางสบถออกมาคำหนึ่งอย่างเคียด
แค้นก่อนหมดสติไป

โอ๊ย เวรเอ๊ย!

ร่างของสตรีคนหนึ่งโยนทิ้งแข็งเช่นนี้ กระแทกจนเข้าเจ็บจะ

ตายอยู่แล้ว!

สมัยนี้ เรื่องที่คาดไม่ถึงนั้นมีไม่มาก

ทว่าบัดนี้ คนสามกลุ่มบนพื้นและเบื้องล่างล้วนเป็นเรื่อง
ที่คาดไม่ถึงจริงๆ...

กลุ่มแรกคือชีวิตชั้นหนึ่ง

นางหน้าซีดเผือดเหมือนคนตาย หน้าตาห้วนมุมอมนม
ถูกกลุ่มหมัวหมัวลากขึ้นรถ สารก็กระเด็นรถอย่างบ้าคลั่ง
ตลอดทางด้วยสีหน้าเหมือนคนตาย

“แม่นม...ข้า...ข้าไม่ได้ตั้งใจชนพี่สี่นะ...ข้าแค่จะวิ่งหนี...
ผีพวกนั้น...กลัว” ชิวชั้นหนึ่งขดตัวอยู่ในรถ สั่นเต็มไปด้วยทั้ง
ร่าง พุดจาไม่ปะติดปะต่อ แม้นางจะมีนิสัยเอาแต่ใจ แต่
ก็ไม่มีทางคิดร้ายใครให้ถึงตาย อย่าว่าแต่พี่ชายแท้ๆ
ของนางเลย

ลู่มัวมัวสีหน้าเขียวคล้ำ กอดชิวชั้นหนึ่งแนบอก นางเอง
ก็ตกใจกลัวจนพุดไม่ออก แต่ว่า...พวกนางก็จนปัญญา
ยังไม่ต้องพุดถึงเรื่องที่ว่านายน้อยสืบทอดจากที่สูงขนาดนั้น
จะเป็นหรือตาย พวกที่อยู่ข้างล่างนั้นแม้มิใช่ญาติ แต่
ร้ายกาจยิ่งกว่าญาติเสียอีก เกรงว่าคงไม่ละเว้นชีวิต ดัง
นั้นพวกนางหาได้ทอดทิ้งนายน้อยสี่ไม่ หากแต่สตรี
อ่อนแอเช่นพวกนาง สิ่งที่ได้ทำได้เพียงอย่างเดียวก็คือหนี

คนกลุ่มที่สองคือพวก ‘ภูตผี’ ที่ลุกขึ้นอย่างทุลักทุเลท่ามกลางกองหินฝุ่นควันคลุ้งตลบ

บรรดา ‘ภูตผี’ ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ เพียงแต่เสื้อผ้า
หรุหราเประอะเปื้อนฝุ่นอยู่บ้าง พวกเขาพากันก้มลงมอง
หลุมดำขนาดใหญ่เบื้องหน้า ใบหน้าที่เดิมซีดขาวอยู่
แล้วยามนี้ยิ่งไม่มีกลิ่นอายของชีวิต จึงยิ่งทำให้ดูเหมือน
มิใช่มนุษย์

ร่างหนึ่งสะกิดเท้าในหลุมไม่กี่ครั้งก็ลอยตัวขึ้นมาจาก
หลุม ฝุ่นคละคลุ้งกลุ่มหนึ่งถูกหอบขึ้นมาด้วยและร่าง
กราวบนพื้นดิน

“เป็นเช่นไรบ้าง” อีไปกำเสี้ยวในมือ สีหน้าอึมครึมจ้อง
มองอีกฝ่าย

“รายงานหัวหน้า บริเวณนี้ดูแล้วเหมือนสุสานโบราณ
ของราชวงศ์ก่อนที่ถูกขุดปล้นไป ช่วงฤดูวันสันต์ฝนตกต่อ
เนื่องสืบทอดวัน พื้นดินจึงอ่อนตัว มือสังหารเมื่อครู่ตก
กระแทกลงไปอย่างแรง จึงร่วงลงไปพร้อมกับฝ่าบาท
เมื่อครู่ชำนาญสำรวจดูแล้ว พบว่าเนินดินหลุดตัวลงอีก
ไม่พบร่องรอยของฝ่าบาทแม้แต่รอยขอรับ” องค์รักษ์ผู้
นั้นสายศีรษะสีหน้าเขียวคล้ำ

ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าพวกเขาหน่วยสืบแปดซึ่งนับว่า
มีฝีมือล้ำเลิศที่สุดของหน่วยคงเฮ่อเจียน กลับปล่อยให้
มือสังหารคนหนึ่งทำร้ายถึงตัวเจ้านายด้วยวิธีเช่นนี้

อีไปหลับตาลง ใบหน้างามอ่อนโยนดังจันทร์ฉายแวว
กังวล “บอกทุกคนให้ค้นหาทันที ค้นหา หากไม่พบ...”

เขาหยุดชะงัก กัดฟันกรอดด้วยสีหน้าอึดอัด “เราก็อ่วม
ฝั่่งทั้งเป็นที่นี่พร้อมกับฝ่าบาท”

[1] หมายถึง โลกมนุษย์

ตอนที่ 24 พราภขวัณสะกตวิญญาณ (1)

กลุ่มสุดท้ายที่เหลือที่ไม่มีใครคาดคิดเลยก็คือ...

“โอ๊ย...เจ็บจะตายแล้ว!” ในความมืด กองดินที่กระจาย
ออกซ้าๆ ท่ามกลางเศษหินเศษทรายมีคนตะเกียก
ตะกายจนโผล่ออกมาสบถหายาบคาย

ชีวิเย่ไปลูบหน้าผาก และพบว่าที่ศีรษะมีแผลถลอก ช้ำ
เท้ายังปวดแปลบจนกระตุก เท้าแพลงแล้ว!

ชั่วชีวิตนี้ของนางนอกจากขณะฝึกวิชายุทธ์แล้ว ต่อให้
ประมือกับคนในยุทธภพมานับไม่ถ้วนก็ไม่เคยบาดเจ็บ
คิดไม่ถึงว่าวันนี้ ‘เจอดี’ เข้า จึงอัปโชคสุดขีด

นางหลับตาลง กระทั่งปรับสายตาเข้ากับความมืดได้

แล้ว จึงพบว่าที่แท่นตกลงมาในหลุมลึกมาก ในหลุมไม่ถึงกับมืดจนยื่นมือไม่เห็นห้านิ้ว แต่มีแสงสลัวที่ไม่รู้ว่ามาจากที่ใด มองเห็นทางเดินคดเคี้ยวในหลุมซึ่งไม่รู้ว่าทอดตัวไปถึงที่ใด ในหลุมอับชื้นมาก

ชีวเยี่ยไปกวาดตามองสถานที่ที่ตกลงมา ตอนนางหล่นลงมา เพราะมัวแต่ตกใจจึงลืมโคจรพลังคุ้มครองร่างป้องกันมิให้ไหลและศีรษะกระแทกจนได้รับบาดเจ็บ กลับเกร็งพลังฝ่ามือสืบสวนฟาดใส่เกี่ยวหาม เพื่ออาศัยแรงสะท้อนพาตัวให้พ้นอันตราย คิดไม่ถึงว่าคนคำนวณมิสุ่ฟ้าลิขิต พื้นดินใต้เกี่ยวหามกลับกลายเป็นความว่างเปล่า

กระทั่งพบว่าซากเกี่ยวและกองดินทับถมแทบจะปิดปาก

หลุมจมนมิต จึ่งละทิ้งความคิดที่จะกลับออกไปทางเดิม

ท่องอยู่ในยุทธภพมานานปี ชิวเย่เย่ไปจึ่งรีบสำรวจ

สภาพรอบข้างตามความเคยชิน เพื่อวิเคราะห์

สถานการณ์ของตนเอง ขณะวางแผนว่าจะเดินไปตาม

ทางอุโมงค์นั้นดูว่าจะมีทางออกอื่นหรือไม่

ทว่าเดินไปได้สองก้าว นางรู้สึกว่าเท้าเตะถูกอะไร

บางอย่าง ในความนุ่มมีความแข็ง

ด้วยความที่เคยใช้ชีวิตอยู่ในยุทธภพ มือเปื้อนเลือดมา

ไม่น้อย จึ่งตัดสินใจได้ในฉับพลันว่าเป็นร่างมนุษย์

นางก้มลงมองรูปร่างมนุษย์ที่ปกคลุมด้วยเศษหินดิน
ทรายและฝุ่นผ้าไหมสีแดง พลันนึกขึ้นได้ว่าตอนที่ตน
ถลาลงมา ดูเหมือนว่า...ผู้ที่คนเหล่านั้นเรียกว่า ‘ฝ่าบาท’
จะอยู่ในเงี้ยวหาม นางเห็นคนเหล่านั้นล้วนเป็นยอด
ฝีมือที่เห็นกายปลิดบุปผาเหยียบหิมะไร้รอย ทว่าฝ่าบาท
ที่ไม่รู้ที่มาที่ไปผู้นั้นกลับหนีออกไปไม่ทัน..และร่วงลงมา
ในหลุมพร้อมตน?

นางยอบกายลงนั่งยองๆ มองท่อนแขนที่โผล่พ้นผ้าไหม
แดง รู้สึกว่าท่อนแขนขาวนวลนั้นราวกับเปล่งประกายใน
ความมืด

คิดดูแล้วน่าจะเป็นสตรีกระมัง ไม่รู้ว่าเป็นอย่างไรบ้าง

นางยื่นมือไปแตะท่อนแขนนั้น พริบตานั่นมือพลันลั่น
เทา...เย็นเฉียบ!

ชีวเยี่ยไปมุ่นคิ้ว นี่เป็นอุณภูมิของคนที่ตายแล้วชัดๆ
เพิ่งตกลงมาเมื่อครู่นี้เอง หญิงผู้นี้ก็ตายคาที่ทันทีเลย
หรือ

หรือว่าตนกระแทกใส่นางจนตายไป

ชีวเยี่ยไปคิดเช่นนี้ พลันรู้สึกไม่สบายใจ มือของนางไม่
เคยเปื้อนเลือดผู้บริสุทธิ์ คนผู้นี้ไม่รู้ว่าใคร แม้ฝีมือ
เมื่อครู่จะน่ากลัวพิสดาร แต่ก็มิได้ลงมือกับนาง

ชีวเฝ้าไปคิดไปคิดมา แล้วรีบจัดการย้ายเศษซากและดิน
หินที่ทับถมตัวสตรีชุดแดงออกจนหมด คิดจะลองตรวจ
ชีพจรของนางดูให้ละเอียด เพื่อดูว่ายังมีทางช่วยเหลือ
หรือไม่

จนกระทั่งปลดแพรแดงที่คลุมหน้าอีกฝ่ายออก พลัน
สะดุ้งวูบขึ้นมาในใจ

ท่ามกลางแสงสลัวราง ใบหน้าขาวมธุผาด ผิวเนียนดัง
หยก คล้ายเห็นประกายจางๆ ท่ามกลางความมืดสลัว
คิ้วยาวงามดำลับที่แต่งแต้มไว้เฉียงขึ้น ดวงตาเรียว
หลุบลงครึ่งหนึ่ง ดูราวกับภาพเขียนที่จิตรกรชั้นเยี่ยมใช้
พู่กันที่ละเอียดที่สุดวาดขึ้นด้วยหมึกดำกลั่นกฤษณา

ลายเส้นชัดเจนกว่าอ่อนโยน หางยาวเฉียงขึ้น

ขนยาวราวแพนหางนกยูง ทาบทับบนผิวนวลผ่องจน
เป็นเงาลึกลับ คิ้วตางามดังภาพวาดหมึกดำ ที่หางตามี
ไฟแดงราวกับทับทิมเม็ดน้อย

จมูกงามราวหยกสลัก ไต่กว่าคนทั่วไป ริมฝีปากบางได้
รูปที่เผยน้อยๆ แต้มชาดจางๆ เหมือนสีผลอึงเถา[1]

ชั่วขณะนั้นชีวเยี้ยวไปพลันใจลอย คิดว่าที่ตนเห็นเบื้อง
หน้ามิใช่มนุษย์แต่เป็นรูปสลักหยก งาม...งามจนเปราะ
บางและลึกลับ ระคนด้วยกลิ่นอายประหลาดที่มิใช่ของ
โลกมนุษย์ พาให้รู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง

นางพลันนึกถึงคำกล่าวที่ว่า ใบหน้าของคนบางคนแม้
เวลาจะผ่านไปกี่สิบปี ผู้คนก็ยังคงจดจำได้อย่างชัดเจน
ไม่ว่าอีกฝ่ายจะเคยทำให้เจ้าเจ็บปวดหรือเบิกบาน ไม่ว่า
จะมีได้พบพานกันมานานเพียงใดก็ล้วนมีเคยจีดจาง
เค้าหน้าคิ้วคางของเขาดรตริงอยู่ในก้นบึ้งที่ลึกที่สุด
ครั้นนึกขึ้นมา ประสาทสัมผัสที่ไวและละเอียดอ่อนที่สุด
ก็ยังสะท้อนจนมิอาจลืมเลือน

ขณะกำลังสติล่องลอยนั่นเอง รูปหยกสลักคนงามก็ลืม
ตาขึ้น จ้องมองนางด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

คนทั่วไปเมื่อพ้นจากการหมดสติ มักต้องกะพริบตาถี่ๆ
หากใครได้เห็นร่างที่คิดว่าเป็นซากศพงู้ๆ ก็ลืมตาขึ้น

เหมือนที่ชีวิเย่ย์ไปเห็นอยู่ในขณะนี้ มีแคล้วต้องตกใจจน
หัวใจแทบหยุดเต้น

ทว่าสำหรับชีวิเย่ย์ไปแล้ว กลับมิได้รู้สึกกว่าหัวใจจะหยุด
เต้น หากแต่ชั่วขณะที่เห็นใบหน้าในระยะประชิดนั้นลึม
ตาขึ้น นางรู้สึกราวกับหัวใจถูกมือเย็นเยียบบีบไว้ นั่นคือ
ดวงตาเช่นใดกัน ดำสนิทกลับจนแทบจะกินพื้นที่ดวง
ตาถึงสองในสามส่วน ดำสนิทจนไม่เห็นรูม่านตา ราวกับ
ห้วงอนธการที่ไม่เห็นกันบัง ราวกับห้วงนที่มีดมืดที่ไม่
เห็นฝั่ง

ราวกับมิใช่ดวงตาของสิ่งมีชีวิตใดๆ

ดูเหมือนว่าดวงตาคู่นั้นจะฉายแววยิ้มจางๆ ชั่วขณะนั้น
ราวกับความมืดมนและความเย็นเยียบทั้งปวงในโลก
มนุษย์จะล่าถอยไป กลุ่มสีแดงกำแบ่งบาน...เปี่ยมด้วย
ความปรารถนาอันไร้ขอบเขต รอยยิ้มของพระพุทธรูป
ยับยุม[2] เข้ายวนดั่งมนตร์สะกด งามซึ่งหาใดเทียม

ไฟแดงใต้ตาคู่นั้นแดงฉานดั่งโลหิต เปี่ยมเสน่ห์อย่าง
ร้ายกาจ ชวนให้เกิดจิตกระสันหาอย่างที่สุด

ชีวิเย่ไปพลันรู้สึกว่ลมหายใจราวกับมิใช่ของตนเอง
หรืออาจกล่าวได้ว่าเหมือนถูกกระแสไฟฟ้า ผงะออกโดย
ไม่รู้ตัว...หัวใจพลันชาวูบ สะท้านไปทั้งแผ่นหลัง

นางไม่เคยพบเห็นคนที่ระหว่างลืมตาและหลับตา นิ่ง
หน้าและยิ้มยิ้มจะมีความขัดแย้งกันถึงเพียงนี้มาก่อน
ทั้งความงดงามและความชั่วร้ายคละเคล้ากันอย่างบอก
ไม่ถูก ดึงดูดจิตใจให้ลุ่มหลงสายตาคู่ นั้น ท่ามกลาง
ความปรารถนาอันแสนรุ่มร้อนนี้ เกิดเป็นความ
หฤหรรษ์ถึงวิญญาน

ปรารถนา...

ชีวิเย่ไปตัวแข็งทื่อ สัญชาตญาณอันฉับไวของสตรีเพศ
ในตัวนางซึ่งท่องยุทธภพมานานรำร้องว่าอันตราย ทำให้
นางพลันได้สติ และต้องตกใจแทบไม่เป็นสมประดีเมื่อ
พบว่าตนกำลังขึ้นคร่อมร่างของหญิงงามผู้นี้ และ
กระซอกสาบเสื่อของตนเอง โนมล่ำคอขาวผ่องเข้าใกล้

ริมฝีปากรูปกระจับจางามนั้น

นี่เป็นท่วงท่าที่อันตรายอย่างที่สุด ไม่ว่าจะป็นมุมมอง
ชายหญิง หรือมุมมองแห่งความตาย

“ให้ตาย!” อารามตกใจและหวาดกลัวเพราะพฤติกรรม
พิลึกพิลั่นของตนเองทำให้ชีวิเย่ไปติดตัวออกทันที หลัง
กระแทกแรงหिनแข็ง ความเจ็บปวดจึงทำให้หายใจหอบถี่
และคืนสติกลับมา หลังผ่านหายนะมาอย่างฉิวเฉียด
นางก็ลืมที่จะรักษาท่าที่สง่างามในยามปกติไปโดยสิ้น
เชิง ใบหน้าแดงฉาน สบถคำมรสุวาทออกมา

“หี...เกือบไปแล้ว เจ้าหนอนน้อย นับว่าเจ้ายังไหวตัว

ทัน” น้ำเสียงเย็นเยียบวังเวงดังขึ้น หางเสียงเรื้อยเฉื่อย
แหบพร่าส่ออันตรายราวกับดังมาจากก้อนอเวจี

[1] หมายถึง เซอวี

[2] พระพุทธรูปปางบำยุม คือพระพุทธรูปปางที่มีอิศตรี
นั่งคร่อมอยู่บนตัก เป็นพระพุทธรูปของพุทธศาสนาฝ่าย
วัชรยาน นิกายตันตระ โดยเชื่อว่าพระโพธิสัตว์คือ
สัญลักษณ์ของความเมตตา ขณะที่อิศตรีหรือพระชายา

คือสัญลักษณ์แห่งปัญญา

ตอนที่ 25 พราภขวัณสะกตวิญญาณ (2)

ชีวเยี้ยไปตะลึง เงยหน้าขึ้นอย่างทูลักทุเล เห็นหญิงงามผู้
นั้นกำลังแลบลิ้นเลียริมฝีปากแดงราวกับนิกเสียดายพอ
ดี ความชุ่มชื้นเล็กน้อยที่เคลือบริมฝีปากบางชวนให้จิต
ใจปั่นป่วนเป็นที่สุด

จู่ๆ นางก็รู้สึกปากคอแห้งผากอย่างประหลาด จึงรีบหยิก
ต้นขาตนเองแรงๆ หรีตามองอีกฝ่าย พลันเลิกคิ้ว ตาเบิก
กว้างด้วยความตะลึงลาน “ฝ่า...ฝ่าบาทเชือกั๋ว!”

ที่แท้ผู้ที่ถูกผีเหล่านั่นแบกมาเป็นคนผู้นี้เองหรือหรีอ มิ
น่าเล่าเมื่อครู่จากสังหารของพวกค่งเฮ่อเจี้ยนจึงได้วิปริต
ถึงเพียงนั้น!

พบศัตรูบนทางแคบจริงๆ[1]

ในใจนางรากับมีอาชานับหมื่นกำลังห้อยตะปิง ไปตอแย
กับฝ่าบาทผู้นี้คงไม่มีเรื่องดีแน่!

คนงามหัวร่อเบาๆ “ดูท่าเจ้ายังจำข้าได้ นับว่าไม่ค่อยดี
นัก”

ชีวเยี่ยไปเห็นมุมปากอีกฝ่ายยกยิ้ม รอยยิ้มเกียจคร้านที่
เจือเสน่ห์เฝ้าชวนช่างชวนให้จิตใจคลุ้มคั่ง ดวงตา
ประหลาดคู่นั้นจ้องมาที่นาง นัยน์ตาดำขลับราวกับ
คันฉ่องที่กักขังวิญญาณได้ ดูแล้วขัดแย้งกันอย่าง

ร้ายกาจ ทว่ากลับทำให้ผู้ที่ถูกจับจองหัวใจชาวบา
เลนซาอ่อนแรงอย่างน่าพิศวง

ร่างกายชวนเซอย่างมิอาจควบคุม ช้อเท้าที่แพลงปวด
แปลบ ความเจ็บปวดทำให้หิวเฝ้ายไปมีสติแจ่มชัด นาง
มุ่นคิ้วพลาถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ก้มหน้าลงไม่สบตาอีก
ฝ่าย ก่อนจะแค้นหัวเราะเสียงเย็นกล่าวว่า “นั่นสินะ คง
ไม่ค่อยดีแน่ ต่อให้เฝ้ายไปความจำไม่ดี ฝ่ายบาทก็คงไม่มี
ทางปล่อยเฝ้ายไปไปแน่ ถึงอย่างไร...”

นางหยุดไปครู่หนึ่ง ก่อนจะกล่าวอย่างเย็นชาว่า “ความ
ลับเมื่อถูกบุคคลที่สองรู้เข้า ย่อมมิใช่ความลับอีกต่อไป”

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคนผู้หนึ่งมีอำนาจล้นฟ้าแล้ว
ความลับก็จะกลายเป็นจุดอ่อน ยามเผชิญกับจุดอ่อน
หากไม่อาจกำจัดจุดอ่อนทิ้ง ก็ต้องทำให้ทุกคนที่รู้จุด
อ่อนกลายเป็นคนตาย เพราะมีเพียงคนตายเท่านั้นที่จะ
รักษาความลับไว้ได้ตลอดกาล

และตัวนางเองก็โชคร้ายที่คืนหนึ่งเมื่อสามปีก่อน เป็นผู้
ผ่านทางเคราะห์ร้ายที่เข้าไปพัวพันกับการลอบสังหาร
ได้เห็นฉากปีศาจร้ายกลืนกินผู้ล่า ขณะเดียวกันก็ล่วงรู้
ความลับที่ปีศาจร้ายเพียรปกปิดเข้าโดยบังเอิญ

เห็นชีวิตเยี่ยงไปหลบเลี่ยงการจับจองของตนอย่างกริ่งเกรง
โดยมิได้ส่อแววหวาดหวั่นลุ่มหลงเช่นคนทั่วไป คนงาม
ชุดแดงดูจะเกิดความสนใจ ริมฝีปากแยมยิ้มมากขึ้น น้ำ

เสียงยิ่งแหบพร่านุ่มนวล “อ้อ ข้าเองก็แปลกใจนัก สามปี
มานี้เจ้าเร็นกายด้วยเหตุอันใด บัดนี้สกุลตู่ เอ้อ หรือว่า
จะเป็นสกุลชีวทนต์ไม่ไหวเสียแล้วหรือ”

ชีวเยี่ยไปได้ยินเสียงแหบต่ำ ทั้งรอยยิ้มก็คล้ายทำให้
อากาศอบอ้าวอึดอัดอย่างประหลาด เสียงนี้เดียวไกล
เดียวใกล้ รวากับคนรักกำลังพำพรวดอยู่ข้างหู ชวนให้
จิตใจว้าวุ่น

นางอดมุ่นควมมิได้ ถอยหลังไปอีกก้าวเพื่อเพิ่มระยะห่าง
พลงเอ่ยเสียงเนิบว่า “ฝ่าบาทมิต้องเฝ้าจามาหลอก
ล่อข้า หากข้าบอกว่าคือนั้นเมื่อสามปีก่อนข้าไม่รู้ว่า
เป็นท่าน หรือบอกว่าเดิมไม่รู้ว่าผู้ที่ลงมือจะฆ่าข้าก็คือองค์
หญิงเชือกัวในปัจจุบัน ทั้งยังไม่รู้ว่าองค์หญิงเชือกัวไป

หลี่ชู่ผู้غامลุ่มเมืองแท้แล้วเป็นบุรุษ ข้าเป็นเพียงคนที่เมื่อไม่กี่เดือนก่อนถูกมารดาเรียกตัวกลับเมืองหลวง หลังพบกับฝ่าบาทโดยบังเอิญแล้ว จึงได้ล่วงรู้ความลับของฝ่าบาท ทั้งไม่เคยปริปากบอกผู้ใด ฝ่าบาทจะเชื่อหรือไม่”

นางชอบพูดความจริง ไม่ว่าอีกฝ่ายจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม

บรรยากาศเงียบงันไปครู่หนึ่ง ทั้งสองฝ่ายไร้การโต้ตอบ ชิวเย่ไปรู้สึกวาลมหายใจของตนติดขัด บรรยากาศกดดันอย่างน่าประหลาด

เนิ่นนาน ไปหลี่ชู่จึงหัวเราะเบาๆ “หิ...นายน้อยสี่สกุลชิว บัดนี้ข้าเสียเลือดไม่อาจยับยั้งตัวได้ เจ้าสามารถสังหาร

ข้าแล้วไปรับความชอบจากพวกเขาได้ ไม่จำเป็นต้องเสีย
เวลาปิดความจริงเช่นนี้”

ยามนี้ น้ำเสียงของไป่หลี่ชุนุ่มนวลราวกับกลิ่นหอมของ
สุราหมักชั้นดีที่ทำให้ผู้ที่ได้ยินเมามาย หากมิใช่เพราะชี
วเยี่ยไปเคยลิ้มรสฝีมือของอีกฝ่ายเมื่อสามปีก่อน ทั้งเพ็ง
จะได้เห็นฉากสังหารหมู่ของเลือดของคังเฮ่อเจี้ยนกับตา
ละก็ เกรงว่าเวลานี้คงเคลิบเคลิ้มไปกับน้ำเสียงชวนลุ่ม
หลงนี้ และปล่อยให้เขาเรียกร้องเอาตามใจชอบแล้ว

ความสามารถในการควบคุมผู้อื่นโดยอาศัยเพียงรูปโฉม
และน้ำเสียงนับเป็นฝีมือที่น่ากลัวที่สุด โดยเฉพาะเมื่อมี
อำนาจล้นฟ้าและจิตใจที่ต่างจากคนปกติด้วยแล้ว คน
ประเภทนี้ไร้หัวใจหัวใจ ทั้งเป็นคนชั่วหาตระแวงเป็นที่

สุดด้วย

ดังนั้น...กับคนประเภทนี้ เดิมก็ไม่ควรเป็นศัตรูด้วย แต่
ในเมื่อเป็นศัตรูกันแล้วก็ต้องสู้ให้ถึงที่สุด

ชีวเยี่ยไปยังคงไม่มองใบหน้าเขา เพียงพับแขนเสื้อขึ้น
พลาบเอ๋ยเสียงเย็น “ประการแรก เบื้องหลังข้านอกจาก
เงาของข้าเองแล้ว ไม่มีบุคคลใดทั้งสิ้น เชื่อหรือไม่ก็แล้ว
แต่ท่าน ประการที่สอง ฝ่าบาทไม่จำเป็นต้องใช้วิชา
สะกดวิญญาณกับข้าอีก โดยเฉพาะเมื่อฝ่าบาทตั้งใจจะ
เปิดปากแผลที่ลำคอข้าเมื่อสักครู่ มิสู้เก็บแรงไว้ขายรอย
ยิ้มยั่วสวาทดีกว่า ถึงอย่างไรคนของท่านก็คงไม่อาจลง
มาที่นี้ในระยะเวลาอันสั้น เราอาจสะสางเรื่องที่ยังค้าง
คาเมื่อสามปีก่อนให้เสร็จสิ้นเสีย ไม่ว่าสุดท้ายแล้วใคร

จะมีชีวิตรอดออกไปจากที่นี่ ก็ล้วนนับว่ายุติธรรม”

มีความสามารถในการสะกดวิญญาณในระดับนี้ ฝ่า
บาทผู้นั้นนอกจากจะมีรูปโฉมงดงามแล้ว คาดว่าน่าจะมี
วิชาที่ร้ายกาจอื่นๆ อีก ไม่สบตาด้วยน่าจะดีกว่า

พอคำว่า ‘ชายรอยยิ้ม’ หลุดจากปาก ดูเหมือน
บรรยากาศที่คลุมเครือจะฉีกตัวในพริบตา จากนั้นก็
สลายไป ความเย็นเยียบพลันเข้ามาแทนที่

“ชายรอยยิ้ม...นับว่าเจ้าขวัญถูกล้านัก” ไปหลีกมุมองนาง
ดวงตาโตพลันหรือลงเป็นเส้นโค้งเข้ายวนและชั่วร้าย

ชีวเยี้ยไปหยิบท่อนไม้หนามาเดาะในมือ เดินเข้าไปหา
เขาพลางยิ้มน้อยๆ กล่าวว่า “ดูทีแล้วยามที่ฝาบาทไม่
ขายรอยยิ้ม ก็เหมือนนบรุษอยู่มาก”

อย่างไรก็กระซกโฉมหน้าออกมาแล้ว นางจึงย่ำลงบน
เท้าที่เจ็บของอีกฝ่ายอย่างไม่ใส่ใจ

อากาศพลันเย็นเยียบถึงจุดเยือกแข็ง ไปหลี่ชุนมิได้กล่าว
อะไร นัยน์ตาดำสนิทจ้องชีวเยี้ยไปเขม็ง แววดาหม่นมัว
ราวกับปกคลุมด้วยหมอกดำ ดูน่าหวาดหวั่นจนชวน
สะท้าน

ชีวเยี้ยไปถูกเขาจ้องจนขนลุกชันทั้งตัว ความรู้สึกเหมือน

ถูกจับจองด้วยดวงตาของสิ่งไร้ชีวิตที่น่ากลัวและทรง
อำนาจกลับมาอีกครั้ง นางก้าวเข้าใกล้อีกฝ่ายอย่างตื่น
ตัว เตรียมพร้อมรับมือการโจมตีของอีกฝ่าย

การประมือกันในคืนนั้น เพราะนางตกลงไปบนตัวเขาและ
อิงงันกับดวงหน้าเขา จึงถูกอีกฝ่ายซัดฝ่ามือเข้าใส่
กระหม่อมปานอสันนิบาตโดยที่นางยังคงจ้องมองอีก
ฝ่ายอยู่เช่นนั้น หรือกล่าวให้ถูกต้องคือ มัวแต่จ้องหน้าอก
เปลือยเปล่าของเขา คิดในใจอย่างโง่มว่า ช่างราบเรียบ
เป็นไม้กระดานเสียจริง หากมิใช่เพราะร่างกายนางผ่าน
การฝึกปรือจนมีปฏิกิริยาฉับไวกว่าการสั่งการของสมอง
แล้ว เกรงว่าวันนี้คงไม่ได้มายืนอยู่ตรงนี้

ไปหลีกหนีพลันหลับตาลงอย่างไร้อารมณ์ นอนนิ่งอยู่กับที่

ราวกับไม่เห็นนางที่ชูท่อนไม้เงื่อง่าเข้าไป

ชีวิเย่ย์ไปงงจัน ดวงตาทอประกายเยียบเย็นวูบหนึ่ง
ปลายเท้าพลันเตะออก หินก้อนหนึ่งพุ่งเข้าไปจุดเทียน
ฉือ ซึ่งเป็นจุดสำคัญบริเวณหน้าอกของเขาทันที หากเขา
หลบได้ ท่อนไม้ในมือนางก็จะโจมตีกลางกระหม่อมของ
อีกฝ่ายให้แหลกเหลว ต่อให้ไม่พบในคราวเดียวกันก็ต้อง
บาดเจ็บสาหัส

[1] เป็นสำนวน หมายถึง ความขัดแย้งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง

ตอนที่ 26 ยึดสะท้อนวิญญาณ

คาดไม่ถึงว่าหินก้อนนั้นจะลอยไปกระแทกแผ่นอกของ
ไปหลิษฏ เขาครางต่ำๆ แล้วกระอักโลหิตคำหนึ่ง สีหน้า
พลันเปลี่ยนเป็นขาวซีดหาใดเปรียบ ใบหน้างามบิด
เบี้ยวด้วยความเจ็บปวด จากนั้นก็เงยไป

ชีวเยี่ยไปเห็นเขาเหมือนจะหมดสติไป จึงมุ่นคิ้วเล็กน้อย
ฝีมือของอีกฝ่ายนางเคยเห็นมาแล้ว แม้จะดูออกกว่าเขา
ได้รับบาดเจ็บเพราะตกลงมา แต่ก็ไม่น่าจะต้านรับการ
โจมตีมิได้เช่นนี้ ชิวเยี่ยไปลังเลครู่หนึ่ง ก่อนจะค่อยๆ เข้า
ไปใกล้อย่างระมัดระวัง ใช้ท่อนไม้ในมือลองจิ้มดู ไปหลิษฏ
ไม่ขยับ ทว่าเสียนบนท่อนไม้เกี่ยวเอาผืนผ้าแพรแดงติด
มาขึ้นมาด้วย กลิ่นคาวเลือดเข้มข้นโชยมาปะทะใบหน้า
ทันใด

นางงงงัน อาศัยแสงสลัวจึงมองเห็นกิ่งไม้แหลมสีดำที่
แทงทะลุไหล่ของเขา บนชุดแพรสีแดงเต็มไปด้วยลิ่ม
เลือดที่จับตัวแข็ง ไม่รู้ว่าแผ่นหลังของเขายังมีบาดแผลที่
ถูกกิ่งไม้แทงอีกมากน้อยเพียงใด

เมื่อแน่ใจแล้วว่าอีกฝ่ายบาดเจ็บสาหัส ชิวเย่ไปจึงค่อย
โล่งอก นางเดินไปนั่งยองๆ ข้างตัวไปหลิชู ลังเลเล็กน้อย
ก่อนจะค่อยๆ พลิกหัวไหล่ของเขา มีกิ่งไม้แหลมขนาด
ใหญ่แทงทะลุหัวไหล่จริงๆ เทียบกับกิ่งไม้แหลมยาวเรียว
ด้านหน้าแล้ว กิ่งไม้ที่แทงเข้าด้านหลังไปหลิชูต้องเรียก
ว่าเป็นท่อนไม้จึงจะถูก บาดแผลฉกรรจ์ยิ่งนัก

ชิวเย่ไปนึกในใจว่าโชคดี ยังดีที่นางเป็นคนดี จึงมิได้

เคราะห์ร้ายเหมือนเจ้าคนจิตวิปริตผู้นี้ที่ตกลงมาถูกแทง
ทะลุหัวใจและร่างกาย

นางคิดไปคิดมากก็ก้มหน้าลงคั่นตามตัวเขา

ฝ่าบาทผู้นี้น่าจะมีแผ่นป้ายห้อยเอวหรืออะไรทำนองนี้
บ้าง ข้างนอกเกรงว่าคงมีแต่คนของเขาและพวกทหาร
องครักษ์ที่ออกตามหาเต็มไปหมด นางน่าจะหยิบสิ่งที่จะ
ใช้ประโยชน์ได้เมื่อหนีออกไป

นางควานหาไปทั่ว พลังนึกในใจ ‘เฮอะ เห็นขาวเป็นไก่
ต้ม นึกไม่ถึงว่าคล้ำแล้วจะมีเนื้อมีหนัง’

แนวกล้ำมเนื้อบนแผ่นอกและช่วงท้องเป็นลายเส้น
ชัดเจนปักป็น

ครู่หนึ่งนางก็คลำเจอแผ่นป้ายแข็งๆ อันหนึ่ง เมื่อดึงออก
มาก็พบว่า เป็นป้ายประกาศิตทองสลักอักษร ‘เซ่อแก้ว’
นางซุกไว้ในอกเสื้ออย่างพิ่งพอใจ ทว่าครู่ต่อมา ก็รู้สึกว่
มีบางอย่างไม่ถูกต้อง นางเหลือบมองไปหลิฐวาทหนึ่ง
ตามสัญชาตญาณ พริบตานันก็ตกอยู่ในอำนาจของแว
วตาที่ลึกล้ำไร้ที่สิ้นสุด หมอกประหลาดในดวงตาคู่นั้น
คล้ายจะแผ่กระจายออกมาทันที สมองของชีวเยี้ยไป
ขาวโพลน รู้สึกว่สึ้นรอบข้างหม่นสลัวลง

ในใจร้องว่แย่แล้ว กำลังจะถอยหนี กลับพบว่าตนขยับ
ตัวไม่ได้ อย่างน่าประหลาด

คนที่ไดมนอนอยู่ที่พื้นค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งช้าๆ มองดูนาง
และคลี่ยิ้มงามเยียบเย็น

ยิ้มสะท้อนวิญญาณคงเป็นเช่นนี้กระมัง

ชีวิเย่ไปยังไม่ทันตั้งสติ ก็เห็นปลายนิ้วของเขาขยับเล็ก
น้อย จากนั้นก็สกัดจุดสำคัญบนร่างตนเองหลายจุดด้วย
ฝ่ามือซ้ายของ ก่อนจะยื่นมือจับเศษไม้แตกที่แทงทะลุไหล่
แล้วออกแรงดึง

โลหิตสาดกระเซ็น เขาก็ม้วนน้ำมองกองเลือดที่ทะลักออก
จากหัวไหล่ เผยรอยยิ้มพึงพอใจ “อืม สูญเสียไม่มาก”

ชีวเยี้ยไปมองดูชั้นตอนเหล่านี้ราวกับถูกผีหลอก กิริยา
ท่าทีเช่นนั้นกล่าวได้ว่าชวนมอง กระนั้นก็ยังอดชวนดูไม่
ได้

คนผู้นี้ไม่มีเส้นประสาทหรือ ไม่รู้จักเจ็บปวดเลยหรือไร

สิ่งที่แทงทะลุหัวใจของเขามีใช้มีดดาบ แม้จะดึงออกมา
อย่างหมดจด แต่ก็ยังคงมีเส้นไหมขรุขระแหลมคม หาก
เป็นในยุคหลังอย่างน้อยก็ต้องผ่าตัดจึงจะดึงออกมาได้
เจ้าคนผู้นี้กลับดึงเศษไม้แตกออกมาราวกับถอนหัวผัก
กาด นางแทบจะเห็นเลือดและชิ้นเนื้อที่ติดออกมากับกิ่ง
ไม้นั้นด้วย

แหวะ...!

ชีวเยี่ยไปมิใช่ไม่เคยเห็นเหตุการณ์นองเลือด ทว่าที่นาง
เห็นจนเจนตาคือการกระทำ**ัยมโหดต่อผู้อื่น คนเรา
**ัยมโหดกับผู้อื่นไม่นับว่าแปลก แต่คนที่อยู่เบื้องหน้า
นี้ เห็นได้ชัดว่า**ัยมโหดกับตนเอง

ท่านอาจารย์เคยบอกไว้ว่า ด้วยสายตาของนาง วรยุทธ์
และสติปัญญาล้วนจัดอยู่ในชั้นล้ำเลิศ ท่องไปในยุทธ
ภพรับรองว่าไร้ภัยแผ้วพาน ไม่มีสิ่งใดหนักแรง ย่อมเชิด
ชูสำนักหอซ่อนกระบี่ให้เกรียงไกร หากเกิดมาเป็นบุรุษ
จริงและเข้าสู่ราชสำนักเป็นขุนนาง ย่อมหลบเลี่ยงทวน
ในที่แจ้งธนูในที่ลับ[1]ได้ มีชื่อเสียงบารมีไปจนแก่เฒ่า

คนทั่วไปล้วนมีไข่คู่ต่อสู้ของนาง

แต่มีคนหนึ่ง ที่หากพบเข้าต้องหลีกให้พ้น ไม่คบ
หาเป็นสหาย ทั้งยังต้องไม่เป็นศัตรู

นั่นคือคนประเภทไม่นับว่าตนเป็นมนุษย์ คนเช่นนี้ยาก
คาดเดาและโหด*^๕ยิ่งมที่สุด ทั้งยังจับทางมิได้ เพราะ
พวกเขาลึกล้ำสุดหยั่ง

เห็นได้ชัดว่าคนที่อยู่เบื้องหน้านี้ก็มิได้นับว่าตนเองเป็น
มนุษย์

นางออกจะดวงตกอยู่บ้าง เพราะเห็นอยู่ทนไต่ว่าการจะ

หลักหนีซึ่งเป็นวิธีที่ดีที่สุดนั้นเป็นไปได้เสียแล้ว ทั้งนาง
ก็ไม่คิดว่าหลังจากที่พยายามจะทุบกะโหลกกามพิศ
มนุษย์มนาของเขาแล้ว ฝ่าบาทผู้มีพฤติกรรมโหด
แ่ยมชั่วร้ายนี้จะยังนับนางเป็นสหายอยู่อีก

เห็นได้ชัดว่า การสกัดจุดห้ามเลือดนั้นได้ผล เลือดที่ไหล
จากบาดแผลบนไหล่ของไป่หลี่ชู่หยุดลงอย่างรวดเร็ว แม้
ใบหน้าจะขาวซีดจนแทบโปร่งใส ทว่าสีหน้าท่าที่ยังเป็น
ปกติดี จากนั้นเขาก็มองผิวเยี่ยวไปที่นอนกระดุกกระดิก
ไม่ได้ ไม่รู้ว่กำลังคิดอะไรอยู่

ยามที่เขาสามารถใช้วิชาสะกดวิญญาณ นัยน์ตาดำที่กิน
เนื้อที่สองในสามของดวงตายิ่งกว้างกว่าเดิม เป็นดวงตา
ที่เย็นเยียบชั่วร้ายผิดปกติ แม้จะงดงามแต่กลับให้ความ

รู้ดีกว่ามิใช่ নয়น์ตาของมนุษย์ ทั้งยังคล้ายกับมอญทะลุถึง
กันบึ้งของจิตใจได้

ชีวิเย่ย์ไปถูกจ้องจนหนึ่งศีรษะชาวาบ พยายามควบคุม
ตนเองให้สงบเข้าไว้ สมองหมุนเร็วจื๊หาวิธีเอาตัวรอด
ขณะเดียวกันก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นว่า “วิชาสะกด
วิญญาณของฝ่าบาทช่างร้ายกาจนัก!”

ไปหลี่ชู่คล้ายไม่ได้ยินคำพูดของนาง เพียงชะโงกมาที่
เบื้องหน้านางอย่างไม่มีใส่ใจ สูดดมเบาๆ เล็กน้อยแล้วมุ่น
คิ้ว แลบลิ้นเลียริมฝีปากที่แตกแห้งเพราะเสียเลือดมาก
“อืม กลิ่นกายสะอาด ไม่มีกลิ่นอื่นเจือปน”

ต่อให้ชีวิตเยี่ยงไปมีประสาทแข็งเพียงใด ยามนี้ก็ยังรู้สึก

หวาดผวา

มารดาเถอะ คำพูดที่ฟังดูเหมือน เนื้อชิ้นนี้ดูแล้วก็นับว่า
พอใช้ได้ ถึงจะไม่อร่อย แต่ก็พอจะผืนกระเดือกลงไปได้
นี่มันหมายความว่าอย่างไร

นางคงไม่ได้บังเอิญพบชนชั้นสูงจิตวิปริตที่ชมชอบการ
กินเนื้อมนุษย์กระมัง!

ต่อให้เป็นโลกยุคหลังที่เป็นสังคมที่มีอารยธรรมสูงแล้ว ก็
ยังมีคนที่คลั่งไคล้การกินเนื้อมนุษย์มิใช่น้อย ยิ่งไม่ต้อง
พูดถึงสมัยโบราณที่ยังมี ‘แพะสองขา’ ซึ่งก็คือ ‘มนุษย์ที่

กลายเป็นอาหาร' อยู่ แม่ดินแดนจหงหวอนจะเจริญด้วย
อารยธรรมมากแล้ว แต่กลุ่มชนชั้นสูงที่กินหมูเห็ดเป็ดไก่
อาหารทะเลจนเบื่อแล้วหันมาชื่นชอบ 'เนื้อมนุษย์หนึ่ง'
เชกเช่นเดรัจฉานก็ใช้ว่าจะไม่มี

โดยเฉพาะในหมู่เชื้อพระวงศ์ซึ่งมีจิตวิปริตได้ง่ายที่สุด
การจะพบเจอสักคนสองคนก็มีใช้เรื่องประหลาดอันใด

“เจ้าหนอนน้อย เจ้ายังบริสุทธิ์ผุดผ่อง คงไม่เคยสัมผัส
สตรีกระมัง” สายตาของไป่หลี่ชู่โลมเลียไปทั่วร่าง
นางอย่างหยาบคาย

ชีวเยี่ยไป่ตื่นตัวขึ้นมาทันที ไม่เคยสัมผัสสตรี? หรือว่าพอ

สัมผัสสตรีแล้วร่างกายก็จะไม่สะอาดหรือ

นางยิ้มหยันทันที กล่าวว่า “ฝ่าบาทชูล้อเล่นแล้ว ผู้น้อย
อายุสิบแปดปีเต็ม เปิดบริสุทธิ์ตั้งแต่อายุสิบสี่ จนถึงบัดนี้
ผ่านสตรีมานับไม่ถ้วน หรือว่าฝ่าบาทยังไม่เคย แต่ก็ไม่
แปลก”

ว่าแล้วนางก็กวาดสายตาผ่านกายท่อนล่างของไปหลีก
อย่างคลุมเครือ

[1] หมายถึง การโจมตีทั้งออนไลน์และโจมตี

ตอนที่ 27 เสน่ห์มาร

ไปหลีกกลับมิได้มีโทษะเพราะการเย้ยหยันของนาง
เพียงเลิควมมองนาง หางตาโค้งขึ้นอย่างทรงเสน่ห์ “เช่น
นั้นหรือ ข้าลองทดสอบดูก็รู้เอง”

ชีวิเย่ไปหัวใจชาวูบราวกับถูกกระแสไฟฟ้าเพราะรอย
ยิ้มนั้น ชั่วขณะถัดมาก็เห็นเขายื่นมือมาลูบคลำ
นางอย่างโจ่งแจ้ง นางตกใจแทบสิ้นสติ แม้ไม่อาจขยับ
ตัว แต่ก็รีบชักสีหน้ากล่าวว่า “ข้าโกหกนะ ฝ่าบาทกล่าว
ถูกแล้ว ข้าไม่เคยกอดสตรีเลย ไม่เคยเลย!”

แม้จะไม่รู้ว่าเขาเกิดปีจอหรือไม่ หรือว่าแค่เดาส่งเดช แต่

ในความเป็นจริงนางไม่เคยกอดสตรีเลย แม้จะอยาก
กอดแต่ก็จวนใจ เพราะขณะมารดาคลอดตนออกมามีได้
ให้เครื่องมือสืบทอดเผ่าพันธุ์ของบุรุษเพศติดกายมาด้วย

ไปหลี่ซู่ชู่ก็มือกลับอย่างเฉยเมย จากนั้นเช็ดมือกับเสื้อ
ตนเองอย่างพิถีพิถันราวกับไปจับสิ่งโสโครกมา

ชีวเยี่ยไปเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน “...ท่านไม่ได้สัมผัสถูกสัก
หน่อย”

ไปหลี่ซู่หมองนาง กล่าวอย่างไรเยื่อใย “เจ้าอยากให้ข้า
สัมผัสหรือ คนที่เคยถูกข้าสัมผัสเวลานี้ล้วนเป็นเถาถ่าน
ไปหมดแล้ว”

ชีวเยี่ยไปยิ้มน้อยๆ สงบปากสงบคำ “...”

ไม่เลย นางไม่อยากแม้แต่้อย

ไปหลี่ชู่ยืนนิ้วจิ้มหัวไหล่ของชีวเยี่ยไป ร่างของนางก็เอน
ไปพึ่งผนังถ้ำอย่างควบคุมไม่ได้ จากนั้นนางก็เห็นไปหลี่
ชู่ลุกขึ้นช้าๆ แล้วเดินเข้ามาใกล้นาง ร่างสูงโปร่งค่อยๆ

โน้มลงมา

ชีวเยี่ยไปคิดในใจว่าไม่ได้การแล้ว เขาจะโถมทับลงมา
จะเริ่มเสพสมแล้วหรือ เขาจะรัดเลือดก่อนหรือว่าเฉือน
เนื้อก่อนนะ

“ท่านจะทำอะไร”

มือของไป่หลี่ชู่หยุดที่سابเสื้อนาง ขณะกำลังจะ
แหวกออกกลับชะงักไว้ หันมองแขนซ้ายของตนเองแล้ว
มุ่นคิ้วน้อยๆ

ชีวเยี่ยไป่ลอบถอนใจด้วยความโล่งอก ก่อนจะเบนสาย
ตามองตาม แล้วก็ต้องเบิกตากว้าง บริเวณหัวไหล่ซ้าย
ของไป่หลี่ชู่ยุบลงไป เห็นได้ชัดว่าข้อไหล่เคลื่อน โอ...เจ้า
หมอนี่ถึงกับไม่รู้ตัวเองข้อเคลื่อน ไม่เจ็บหรือไร!

ไป่หลี่ชู่ผินหน้าไปอย่างไม่รู้สึกรู้สา มือขวายื่นไปจับหัว

ไหล่ซ้ายแล้วดัน กร๊อบ! เสียงกระดูกเคลื่อนเข้าที่ชวน
เข็ดพ่นดังขึ้น

จากนั้นจึงหันมามองนาง ยิ้มน้อยๆ กล่าวว่า “ขอโทษที่
ให้รอนานแล้ว” รวากับว่าเมื่อสักครู่นี้เป็นการช่วยคนอื่น
ขยับข้อเคลื่อนให้เข้าที่ มิใช่ข้อต่อของตนเอง

ชีวเยี่ยไปหน้าถอดสี หัวเราะแห้งๆ อย่างไร้เรี่ยวแรง “ฝ่า
บาทฐู ช่างคล่องแคล่วเสียจริง”

เหงื่อเย็นผุดพรายเต็มหลังนาง ทุกฐูชุมนุมร่ำร้องว่า นี่มัน
คนจิตวิปริต เป็นอภิจิตวิปริตอย่างที่สุด!

“ชินแล้วก็ยอมคล่องไปเอง” ไปห้ลืฐยืมน้อยๆ แล้วชักมิด
สันประดับอัญมณีนงามประณีตออกมาจากหลังเอว

“ประเดี๋ยวจะเจีบบ้าง อย่าได้ถือสา”

ชีวเยี่ยไป “...”

เหมือนเจอคนเชือดหมูพุดกับหมูอย่างนุ่มนวลว่า ไม่ต้อง
กลัว เดียวเดี๋ยวกั้ไม่เจีบแล้ว

นางรู้สึ่กว่าตนเองก็คืือหมู ส่วนเขาคืือคนเชือดหมู

หากเขาตีนางฆ่านางด้วยใบหน้าดูร้ายโหด**ั้มมโดย

ไม่มัวมาเล่นอะไรแผลงๆ นางจะไม่กลัวแม้แต่น้อย เวลา
นี้เห็นเขากำลังจะฆ่าคนอย่างทารุณซึ่งไม่เข้ากับคำพูด
สุภาพนุ่มนวลโดยสิ้นเชิง จิตใจวิปริตของเขาทำเอานาง
สั่นเต็มไปทั้งร่าง

นี่หมายความว่า เรื่องราวมิใช่จะจบในมิดเดียว ต้องมี
อย่างอื่นอีกแน่

จนกระทั่งปลายนิ้วเย็นเยียบของโป้หิ้วเปิดسابเสื้อของ
นาง ชั่วขณะนั้นชีวิเย่ย์ไปนึกขึ้นได้ว่า...ความลับที่เป็น
ภัยถึงชีวิตของนางกำลังจะถูกเปิดโปงแล้ว!

นางตื่นตระหนก คิดจะพูดอะไรบางอย่างเพื่อเบนความ

สนใจของไปหฺลืฐ แต่หลังจากไปหฺลืฐเผยลําคอและไ
ปลาร้าของนางแล้วกลับหยุดมือ จากนั้นดวงตางดงาม
น่าสยงก็หริ่งน้อยๆ หยุดอยู่ที่ลําคอของนาง ริมฝีปาก
เผยรอยยิ้มเย็นราวกับผู้ล่าที่กำลังพึงพอใจ

ชีวเยี้ยไ้ยังไม่ทันได้ตอบสนองก็เห็นมิดในมือตัวลดลงมา
นางไม่รู้สึกรีบปวดแม้แต่่น้อย เพียงรู้สึกเย็นที่ลําคอและ
เหมือนมีอะไรบางอย่างอุ่นๆ ทะลักออกมา

ทว่า...

นางรู้สึกอย่างชัดเจนว่าคมมิดที่กรีดลงมาเมื่อครู่มิได้ลึก
ถึงขั้นที่ตัดหลอดเลือดแดงของตนได้ ขณะที่ยังงงันอยู่

ร่างสูงโปร่งก็โถมทับลงมา แล้วนางก็รู้สึกว่าจะถูกโอบกอด
ไว้ กลิ่นกายบุรุษระคนกลิ่นเครื่องหอมและคาวเลือด
กำซาบเต็มจมูก รู้สึกคันและเปียกชื้นบริเวณลำคอ

ชีวิเย่ไปเบิกตากว้าง...

ไปหลีกซุกไปหน้าที่ซอกคอขาวผ่องของนาง...ริมฝีปาก
บางงดงามดูเลือดที่ลำคองนางอย่างหยาบคายดูดัน

ท่อนยาวแข็งเกร่งของบุรุษซุกอยู่ที่หว่างขาของนาง
แผงกลิ่นเ็นฉ่ำของเขาทาบทับทรวงอกของนาง กด
นางไว้กับผนังถ้ำแนบแน่น

อากาศรอบกายพลันคละเคล้าด้วยกลิ่นคาวเลือดและ
กลิ่นหอมรัญจวน ปลายลิ้นขึ้นระคายไล่เลียดูดเม้มที่ลำ
คอ ทำเอานางสั่นสะท้านไปทั้งร่างอย่างควบคุมไม่ได้
โลหิตในกายไหลเวียนอย่างรวดเร็ว

ลมหายใจขึ้นเป่ารดผิวกายเนียนลื่น ปลายลิ้นเรียวอ่อน
นุ่มไล่เลียผ่านปากแผลช่วงลำคอที่ไวต่อสัมผัส ขบเม้ม
ปลุกเร้าปลายประสาท นำมาทั้งความเจ็บแปลบนิดๆ
และความหฤหรรษ์ ซึ่พจรเต้นรัวแรงอย่างบ้าคลั่ง

อากาศคละคลุ้งไปด้วยกลิ่นกายบุรุษเคล้ากลิ่นคาวเลือด
ความเย้ายวนน่าหลงใหลราวกับพิษร้ายที่ทำให้สติพรวา
เลือน

ชีวเยี้ยไปรู้สึกกว่าหัวใจเต้นแรงจนแทบระเบิด หายใจหอบ
เหม่อมองผนังดินดำมืดอย่างงุนงง รู้สึกซาไปทั้งร่าง ได้
แต่ปล่อยให้อีกฝ่ายกระทำตามชอบใจ ความเร้าใจ
อันตรายทำให้สติพว่าเลือนพร้อมกับโลหิตที่ไหลรินออก
มา

“อืม...”

ในพื้นที่คับแคบอัชนมีดสลัwmีเสียงครวญครางเบาๆ

เสียงนุ่มนวลเ้ายวนนี้ราวกับเข็มแหลมแทงเข้าใส่สติอัน
มึนงงของนาง ชับไล่เสน่ห้ล่อลวงไปสิ้น นางพลันเบิก

ตากว่าง เมื่อครู...เสียงครางอย่างสุขสมนั้นเป็นเสียง
ของนางหรือ

นางได้สติทันที สีหน้าเขียวเขียวเขียวขาว สุดท้ายก็
กลายเป็นแดงฉาน

ที่ผ่านมา บรรดาหญิงงามรู้ใจที่ถูกตนหยอกเย้า บางครั้ง
ก็มักทำเสียงเช่นนี้ แต่ดีชั่วอย่างไรมันก็เป็นการเกี่ยวพา
เล่าโลม มิใช่ในยามนี้ที่ถูกคนวิปริตจับกดดูดเลือดเป็น
‘อาหาร’

ชีวเย้ยไปก่ดฟันพยายามจะขยับตัว ผู้ล่าทรงพลังที่กำลัง
เพลิดเพลिनกับ ‘อาหารเลิศรส’ ดูเหมือนจะรู้สึกถึงการ

ดินร่นชัดขึ้นของเหยื่อตัวน้อยใต้กรงเล็บ มือที่โอบเอว
บางของนางพลันกระหวัดรัดเข้ามาอย่างแนบแน่นดุจัน
ด้วยความหงุดหงิด แทบจะทำให้นางหายใจไม่ออก จาก
นั้นกลิ่นคาวเลือดรบกวนก็กลับมาอีกครั้ง ประกอบกับ
ท่าทางอันคลุมเครือและการไล่เลียรูกล้ำบริเวณลำคอ
ของผู้ล่า แม้กระทั่งลมหายใจเย็นเยียบก็ยังกลืนกินสติ
สัมปชัญญะของนางไปด้วย

ฟ้าดินมืดมัว

ไม่รู้ว่าจะผ่านไปนานเท่าใด ในที่สุดผู้ล่าที่อึดเฒ่ากับอาหาร
เลิศจรสแล้วก็ชันกายลุกขึ้น เลียริมฝีปากอย่างพึงพอใจ
พลงกวาดตามองชีวเยื่อไปที่นั่งเอนกายผาดหนึ่ง สบ
นัยน์ตาดำขลับของนางตรงๆ ไปหลิขุขยับกายเล็กน้อย

ดูเหมือนมุมปากจะยกยิ้มด้วยความสนใจ

“เจ้าเป็นคนแรกที่ฟินเร็วขนาดนี้”

จากนั้นเขาค้อมกายลงมองนาง ดวงตาดำสนิทจ้องเขม็ง
ถามว่า “เป็นอะไร ไม่สบายหรือ”

ตอนที่ 28 คุณความ (1)

ชีวเยี่ยไปแค้นหัวเราะเสียงเย็น “ไว้ท่านถูกดูดเลือดบ้าง
ก็จะรู้ว่าข้าสบายหรือไม่สบาย ฝ่าบาท!”

หางตาของไปหลี่ชู่กระตุกขยับหนึ่ง หัวเราะหยันกล่าวว่า
“เช่นนั้นหรือ เมื่อครู่ส่งเสียงครวญครางเสีย... ตอนนี้จำ
อะไรไม่ได้แล้วหรือ”

“เจ้า... ใช้วิชาเสน่ห์ย่าเจ้านะสิ!” ใบหน้างามของนาง

พลันแดงก่ำ ทั้งโกรธทั้งอาย แต่เขาเพียงยิ้มหวานเสน่ห์
จนทำให้อ่อนปวกเปียกไปทั้งสรรพางค์ ภาพเหตุการณ์
คลุมเครือน่าอายเมื่อครู่คืบคลานเข้ามาในความคิด

ฝีมือเจ้าปีศาจนี้สูงส่งเกินไป มองหน้าไม่ได้ ดมตัวก็ไม่ได้
ขอเพียงเขาต้องการก็จะล่อลวงจิตใจคนให้ไหลหลงได้
อย่างง่ายดาย แม้แต่หญิงสาวบริสุทธิ์เช่นนางยังถูกปลุก
เร้าให้เกิดความปรารถนาได้ และเมื่อเกิดอารมณ์กระสัน
เลือดก็จะไหลเร็วยิ่งขึ้น

ชีวเยี้ยไปหลุบตาลง พยายามระงับเกลียดแค้นและ
ความหวาดกลัวในใจ กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า “ไม่ทราบ
ว่าเหตุใดฝ่าบาทจึงไม่เอาชีวิตเข้าไปในทันที”

ไปหลีกชมองใบหน้าคมคายของชายหนุ่มตรงหน้า ที่แม้สี
หน้าแดงก่ำเพราะความกระสันหลังจากถูกเขาลงเส้นห้
จะยังไม่คลาย ทว่ากลับข่มอารมณ์ให้สงบลงได้อย่าง
รวดเร็ว นัยน์ตาลึกล้ำของเขาทอประกายประหลาดวูบ
หนึ่ง ก่อนจะเอนกายพิงผนังดินอย่างเกียจคร้าน สายตา
จับอยู่บนร่างนาง หัวเราะเบาๆ “ไม่ต้องร้อนใจไป ข้า
ต้องทำแน่”

ว่าแล้วก็แลบลิ้นเลียคราบเลือดที่เปื้อนริมฝีปากงามราว
กับยังไม่หายอยาก

แววตาเจ้าเล่ห์เย็นชาของผู้ล่าทำเอาขวัญเยือกไปสยงของพอง
ชน...นัยน์ตาทอประกายเย็นเยียบวูบหนึ่ง หากนาง

ประเมินไม่ผิด ก่อนที่กำลังช่วยเหลือจะมาถึงน่าจะยังมี
เวลาอีกหลายชั่วยาม เขาจะยังไม่ผ่านาง เมื่อเป็นเช่นนั้น
นางก็ยังมีโอกาสเอาตัวรอดได้

สายตาของนางจับจ้องร่างของไป่หลี่ชู่ซึ่งดูเหมือนจะเอน
กายหลับตาพักผ่อน สีหน้าของเขาดูเหมือนจะเป็นปกติขึ้นมา
บ้างแล้ว มิได้ซีดเผือดเช่นคนตายเมื่อครู่ ยิ่งทำให้ดูงด
งามจับตา นางมุ่นคิ้วน้อยๆ นึกถึงก่อนหน้านี้ตอนที่นาง
สัมผัสข้อมือของเขา ตอนที่ร่างของเขาทาบทับบนร่าง
นาง อุณหภูมินั้นประหลาดยิ่งนัก มิใช่อุณหภูมิร่างกายที่
คนปกติจะมีได้

อุณหภูมิร่างกายของคนปกติหากเย็นเช่นนี้ โดยทั่วไปมัก
เป็นช่วงใกล้เสียชีวิตหรือเสียชีวิตไปแล้ว

นั่นหมายความว่าอณูหภูมิร่างกายของไป่หลี่ชู่คือ
อณูหภูมิของศพ

แต่เขายังไม่ตาย!

และคนผู้นี้ฝึกวิชามารแบบใดกันแน่ จึงต้องดื่มโลหิต
มนุษย์

การดื่มเลือดโดยตรงไม่อาจทดแทนเลือดที่สูญเสียไป
หลักการเช่นนี้แม้จะเป็นคนในยุคสมัยนี้ก็ยังรู้ดี

ในยุคทฤษฎีเหมือนจะมีสำนักมารบางสำนักที่ฝึกปรี

พลังฝีมือด้วยการใช้โลหิตมนุษย์ แต่มักใช้เป็นกระสวย
ยา หรือไม่ก็เป็นเพียงอุบายที่ใช้ข่มขู่คนให้หวาดกลัวเท่า
นั้น

สมองของชีวเยี่ยไปหมุนเร็วจี๋ แต่ก็ไม่อาจหาข้อสรุปที่สม
เหตุสมผลได้ และในเวลานี้เอง ปากโพรงซึ่งอยู่ไม่ไกล
จากพวกเขาพลันมีดินร่วงลงมา

ชีวเยี่ยไปตกใจ อีกฝ่ายชุดลงมาถึงที่นี่ได้รวดเร็วปานนี้?
ทว่าครู่ถัดมานางก็พบว่าไม่มีบางสิ่งผิดปกติ เพราะแม้แต่
บริเวณที่ทั้งสองนั่งอยู่ก็ยังมีดินร่วงลงมาด้วย ทั้งยังก้อน
ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ

ความคิดหนึ่งวาบขึ้นในสมอง สีหน้านางเปลี่ยนไป “ແຍ່
ແລ້ວ ອຸໂມງຄໍຢຸ່ມ!”

ຝນຖູວຸສັນຕໍ່ຳຳໃຫ້ດິນອ່ອນຕົ້ວ ແລະທີ່ນີ້ເປັນສຸສານໂບຣາຣນທີ່
ເຄຍຖູກຂຸດປ່ຽນມາກ່ອນ ເມື່ອຖູກແຮງສັນສະເຫຼີອນຣຸນແຮງໃນ
ຄຣິ່ງນີ້ຈິ່ງໄມ່ມ້ຳນຄງອຳຍັງ

ໄປ່ເລີ້ຊູລຸກຂຶ້ນມອງດູປາກໂຟຣງຄູ່ຳນຶ່ງ ແລ້ວກໍ່ມມອງຊີວເຍີຍ
ໄປ່ຟລາງມຸ່ນຄົ້ວນ້ອຍໆ

ຊີວເຍີຍໄປ່ມອງທ່າທີ່ຂອງເຂາ ຈີມຝີປາກກະຕຸກຄຳວ່າ “...
ທ່າໄມ່ຣີ ຝ່າບາທຄິດຈະທຶງອາຫາຣອຳຍັງຂ້າແລ້ວຮື້ອ”

ไอ้สีหน้าแบบหมั่นโถวเน่าจะเอาไปด้วยดีไม่ดีนี่ ทำให้
นางเกิดแรงกระตุ้นอยากเอาเท้าแนบหน้าเจ้าหมอนี่
จริงๆ

ไปหลีกชูกองนางอย่างหยาบหยั่นแวบหนึ่ง แวตานั้นลึกลับ
ล้ำจนชีวเยี่ยไปหนาวสะท้าน ครู่ต่อมา จู่ๆ เขาก็ยื่นมือ
มาคว้าไหล่นางไว้ ปลายนิ้วออกแรงกดเล็กน้อย ไม่รู้ว่า
เขาทำอย่างไร นางพลันรู้สึกหนาวสั่น จากนั้นความ
อบอุ่นก็แผ่ซ่านไปทั้งแขนขา รู้สึกผ่อนคลายไปทั่วร่าง

ไปหลีกชูออกเดินลึกลับเข้าไปในทางเดินใต้ดินโดยไม่เหลียว
กลับมามอง ชิวเยี่ยไปลูบลำคอตนเอง มองคราบเลือด
แห้งกรังที่ติดมือมา นัยน์ตาฉายแววเย็นเยียบวูบหนึ่ง
แล้วเดินตามไปเงียบๆ พร้อมกับชักกระบี่สั้นในแขนเสื้อ

ออกจากฝัก

นางไม่มีทางปล่อยให้ตนเองกลายเป็นเสบียงของผู้อื่น
เด็ดขาด

เดินไปได้ไม่ไกลนักก็ได้ยินเสียงโครมครามดังมาจาก
ด้านหลัง....โพรงถ้ำที่เดิมพอมีสว่างลอดลงมาบัดนี้ถล่ม
ลงแล้ว ถูกปิดตาย กลิ่นฝุ่นดินคลุ้งตลบ แสงในถ้ำยิ่งมืด
สลัว

ดูเหมือนไปหลีกจะรังเกียจกลิ่นเช่นนี้ สาวเท้าเร็วขึ้น
อย่างเห็นได้ชัด ชิวเยี่ยไปเดินกระเผลกกระเผลกตาม
หลังเขาไป เห็นเขาคลองแคล่วเป็นพิเศษ รวกับรู้ว่าจุด

ใดมีแ่งหินหรือสิ่งกีดขวาง เดินไปตามทางขรุขระเป็น
หลุมเป็นบ่อราวกับเดินบนพื้นราบ แทบดูไม่ออกเลยว่า
ได้รับบาดเจ็บ

นางอดพิมพ์ทำในใจไม่ได้ คนผู้นี้เป็นมนุษย์ค่างขาวหรือ
ไร

ไม่รู้ว่าจะเดินมานานเท่าใด อากาศยิ่งอับชื้นและได้กลิ่น
กำมะถันรุนแรงขึ้น ทั้งยังร้อนมากขึ้น ชิวเย่ยไปเดินจน
เหงื่อท่วมตัว ฤดูวสันต์อากาศยังหนาวเย็นอยู่บ้าง ดังนั้น
นางจึงยังสวมเสื้อผ้าที่เนื้อไม่บางนัก มาตอนนี้ความร้อน
แทบจะเทียบเคียงฤดูคิมหันต์แล้ว

นางเริ่มหายใจติดขัด ในที่สุดก็ทนไม่ไหว หยุดเกาะไขด
หินขึ้นและก้อนหนึ่ง ทว่าทันทีที่นางหยุดเท้า ไปหลีก
หยุดลงด้วยเช่นกันราวกับมีดวงตาอยู่ด้านหลังศีรษะ

ชีวเย้ยไปลอบสบถในใจ ใ้จิตวิปริตนี้ความรู้สึกไวผิด
มนุษย์มนาจริง ๆ นางแทบจะไม่มีทางหลุดพ้นจากการ
สอดส่องของเขาเลย

“ข้าเดินไม่ไหวแล้ว ร้อนยิ่งนัก เขาชีวชานมีพลังความ
ร้อนไ้พิภพ ขึ้นเที่ยวเดินสู่มลีสุมห้า มีหวังสุกแน่!”

ไปหลีกหันหน้ามา มองนางด้วยสายตาเรียบเฉย “เดิน”

ชีวเฝ้าไปยังไม่ทันพูดอะไร ดวงตาพร่าลายวูบหนึ่ง
กระทั่งเมื่อได้สติก็พบว่าตนถูกคนหนีบไว้ได้วงแขนแล้ว

“ปล่อยคุณชายเช่นข้า ท่านมิใช่รังเกียจความสกปรก
หรือกรี้!” ชั่วขณะนั้นนางทั้งโกรธทั้งอับจนหนทาง

ร่างสูงโปร่งของนางสำหรับสตรีด้วยกันแล้วนับว่าค่อนข้างสูง ไกล่เคียงกับชายหนุ่มทั่วๆ ไป ทว่า ‘องค์หญิง’ ผู้นี้กลับสูงกว่านางหนึ่งช่วงศีรษะเต็มๆ เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นคนรูปร่างเพรียวบาง แต่เมื่อได้ใกล้ชิดจึงรู้ว่าอีกฝ่ายมีรูปร่างแข็งแกร่งทรงพลัง ความแตกต่างระหว่างชายหญิงที่เห็นได้ชัดนี้ทำให้นางรู้สึก...อึดอัด

ไปหลีกหนีเสียงเนิบเยิบเย็นว่า “อาหารที่รองท้องได้
แม้จะไม่สะอาดแต่ก็พอกลิ้มแก้แค้น”

ชีวเยี่ยไปแทบกระอักโลหิต แวตาคิมครีมี ใ้สารเลว!

เจ้านะสีที่ไม่สะอาด เจ้ามั่นไม่สะอาดทั้งโคตรนั้นแหละ!

เดินไปไม่นาน ไปหลีกหนีก็หยุดเท้า วางนางลงแล้วมุงหน้า
ต่อไป

ชีวเยี่ยไปยืนอย่างมั่นคง เบื้องหน้ามีแสงสว่าง เส้นทาง
ขยายกว้างขึ้น ราวสิบตารางเมตรเห็นจะได้ มีตาน้ำพุ
ร้อนควั่นลอยกรุ่นขึ้นมาจางๆ

นางถอนใจอย่างโล่งอก มองน้ำที่ดูใสสะอาด เดินมา
นานจนกระหายน้ำยิ่งนัก จึงก้มศีรษะวักน้ำใส่ปาก พลัน
ได้ยินเสียงน้ำกระฉอกจึงเงยหน้าขึ้น แล้วก็ต้องเบิก
ตากว้าง กัดฟันเอ่ยเสียงสั้นว่า “ฝ่าบาท มารดาเถอะ
ท่านทำอะไร!”

ไปหลีกหนีเสียงน้ำเล็กน้อยมองดูนาง มุมปากโค้งขึ้น
น้อยๆ “อาบน้ำ”

ที่แท้เขาเปลื้องเสื้อผ้าออกหมดแล้ว กำลังเดินลงไปใน
สระน้ำพุร้อน ไอน้ำลอยตัวขึ้น ทำให้ดวงตาที่ฉายแวว
เจ้าเล่ห์ลึกล้ำดูอ่อนโยนลง ยิ่งขับเน้นให้ใบหน้าของเขามี
เสน่ห์ร้อนแรง ไหล่กว้างเอวสอบ ผิวพรรณผุดผ่องราว

หยกขาวชั้นดี กล้ามเนื้อแผ่นอกแข็งแกร่งน่าหลงใหล งด
งามเรียบลื่น กล้ามท้องก็ยิ่งเร้าใจ... ต่ำลงไปอีก...

ตอนที่ 29 คุณความ (2)

ต่ำลงไปอีก...

ไม่มีอะไรเลย

ท่อนล่างของคางงามอยู่ในน้ำ ไอน้ำพรมัว

ชีวิเย่ย์ไปจ้องร่างท่อนล่างที่แช่ในน้ำของเขา จู่ๆ ก็เกิด

ความรู้สึกเสียดายอย่างบอกไม่ถูก

เห็นดวงตาเย็นเยียบชั่วร้ายของเขาฉายแววหยาบหยัน

นางจึงเบือนสายตาหลบไปเงิบๆ ทว่ากลับไม่อาจซ่อน

เร้นความร้อนผ่าวนบอบหน้า ได้แต่ลอบก่นดาในใจด้วย

สีหน้าไร้อารมณ์

เสียดายอะไรนักหนา คนงามนับไม่ถ้วนในหอไผ่เขียว
นางล้วนเห็นมาหมดแล้ว เจ้าหมอนี่ต่อไปเป็นระดับสุด
ยอด ผิวพรรณดี แต่ก็เป็นที่จิตใจปริตที่ชอบเอาชีวิตคน

ชีวิเย่ยนึกขึ้นได้ว่าน้ำที่ดื่มเข้าไปเมื่อครู่เป็นน้ำจาก
การชำระกายของเขา ก็รู้สึกแน่นอก ริมฝีปากยิ้มหยัน
กล่าวว่า “ฝ่าบาท คุณท่านจะเคยชินกับการเปลื้องผ้าต่อ
หน้าผู้คน หรือว่าทหารองครักษ์สามพันนายในคังเฮ่อ
เจียนของท่านจะเป็นเพียงฉากหน้า เกรงว่าคงมีนาง
ก้านลงดงามมากมาย เป็นห้องทองซ้อนคนงามของท่าน
ทำเรื่องรักใคร่พรรคนี้จนชินแล้วกระมัง”

พูดจบ พลันรู้สึกถึงไอเย็นเยียบพุ่งเข้าใส่ ราวกับถูกจับ
จองโดยแววตาเจ้าเล่ห์อันตรายของสิ่งมีชีวิตที่มิใช่
มนุษย์ ทำเอาชีวเย็บไปกำกระบี่สั้นในแขนเสื้อแน่นขึ้น
โดยไม่รู้ตัว

ไปหลีกพลันหันกลับมา เอนกายพิงขอบสระอย่างสบาย
อารมณ์ หลับตาและเอ่ยอย่างเกียจคร้านว่า “สตรี...
หากเจ้าเป็นสตรี ป่านนี้คงกลายเป็นซากแห้งไปแล้ว เจ้า
น่าจะยินดีในโชคของตนเองนะ”

น้ำเสียงของเขาแหบพร่าวังเวง หางเสียงที่ลากยาวเย็น
เยียบ ทำให้รู้สึกสะท้านในใจอย่างน่าประหลาด ราวกับ

มีรังสีสังหารไว้สิ้นสุดเฉีออยู่ในน้ำเสีงนั้น

ชีวเีเยไปตัวแข็ง เอ่ยอย่างไม่สะทกสะท้านว่า “สตรี้ดุจ
วารี บ้างใสชื่อบริสุทธี บ้างอ่อนหวานนุ่มนวล ทั้งยังเป็น
ผู้ให้กำเนิดชีวิตที่จะสืบทอดต่อไป แม้ฝ่าบาทจะเป็นพวก
นิยมแบ่งลูกท้อตัดแขนเสีอ[1] แต่ก็ควรรู้จักรักหยก
ถนอมบุปผา[2]บ้างจึงจะถูกต้อง”

“อ้อ...” ปีศาจที่หันหลังให้นางหัวเราะเบาๆ แต่มิได้โต้
ตอบ

นางมองเงาของเขาที่ทาบทอบนผนัง เงานั้นถูกแสง
สะท้อนจากหินงอกหินย้อยที่เปล่งประกายจนทำให้มีรูป

ลักษณะประหลาด

ทั้งที่อากาศร้อนจัดเหมือนกลางคิมหันต์แท้ๆ แต่

นางกลับรู้สึกหนาวเย็นอย่างอธิบายไม่ถูก

นัยน์ตาชีวเยี่ยไปหม่นลง นางหลุบตาลง กระชับสาบเสื้อ

เล็กน้อยโดยสัญชาตญาณ

ไม่ว่าฝ่าบาทผู้มีฐานันดรสูงส่งอารมณ์แปรปรวนผู้นี้จะมี

อคติกับสตรีเพียงใด หรือถึงขั้นมีจิตสังหารก็ตาม สำหรับ

นางแล้ว ยามนี้สิ่งที่ต้องทำก็คือต้องระมัดระวังให้มาก

ชีวเยี่ยไปมองหาตาพุน้ำ ดื่มน้ำไปเล็กน้อย เห็นน้ำที่ผุด

จากตาน้ำไหลไปทางไปหลี่ชู่ นัยน์ตาทอแววเสียดายวูบ
หนึ่ง ออกเดินทางมาครานี้นางมิได้פקยาป้องกันตัวมา
ด้วย ไม่เช่นนั้นเพียงหยดลงตรงนี้ ใจจิตวิปริตไปหลี่ชู่
ต้องหมดสติลงในเวลาอันสั้น

ดูเหมือนไปหลี่ชู่จะรักสะอาดอย่างยิ่ง แะตัวในสระน้ำพุ
ร้อนนานถึงหนึ่งชั่วยามโดยไม่นำพาต่อบาดแผลฉกรรจ์
ที่หัวไหล่และแผ่นหลังแม้แต่เนื้อ

ชีวเยี้ยไปร้อนจนทนไม่ไหวแต่ไม่กล้าผ่นคลาย ได้แต่หา
บริเวณที่ห่างจากไอน้ำร้อนและเป็นมุมผนังที่มองเห็นได้
ทั้งสามด้านแล้วนั่งลง หลับตาเดินพลังลมปราณทั่วร่าง
สิบสองรอบ[3] เปิดจุดหึงไถ[4] โคจรพลังปรับลม
ปราณ

ไม่มีใครรู้ว่าจะมีคนมาช่วยพวกเขาเมื่อใด ทั้งยังไม่มีใครว่า
เจ้าปีศาจตนนี้จะดูดเลือดนางจนหมดตัวอีกเมื่อใด

การประมือเมื่อครู่ เขาบาดเจ็บสาหัสแต่กลับสกัดนางได้
โดยง่ายราวกับเป่าฝู่ ชายผู้นี้ได้พิสูจน์แล้วว่ามีความ
ฝีมือไร้เทียมทาน

นางกับเขาก็เหมือนสัตว์ป่าสองตัวในกรงขัง ทว่านางตก
เป็นเหยื่อ ส่วนเขาเป็นผู้ล่า แต่การเป็นผู้ล่าก็มีได้หมาย
ความว่าจะเป็นผู้รอดชีวิตจนถึงท้ายที่สุดเสมอไป

ชีวิเย่ไปโคจรลมปราณ ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าใด

พลันรู้สึกว่แม่รอบข้างจะเงียบสงบ แต่...ดูเหมือนจะ
สงบเงียบเกินไป

นางลืมนตาขึ้นอย่างตื่นตัว มองไปยังสระน้ำพุร้อน พบว่า
ไปหลี่ชู่ยังคงอยู่แช่ตัวอยู่ในน้ำ ในใจนึกสงสัย ไม่ว่าใครก็
ตาม ได้รับบาดเจ็บสาหัสขนาดนั้น แล้วยังแช่น้ำด้วย
ย่อมต้องติดเชื้ออักเสบและไข้ขึ้นสูงแน่ ทว่าไปหลี่ชู่กลับ
ไม่เป็นอะไรเลย

หรือว่าน้ำในสระน้ำพุร้อนเป็นน้ำทิพย์ที่มีสรรพคุณรักษา
อาการบาดเจ็บได้

ชีวเยี่ยไปมุ่นคิ้ว รู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ จึงมองไปยัง

สระน้ำอย่างชัดเจน ครั้นเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นในสระนั้นชัดเจน
ก็ต้องเบิกตากว้างด้วยความตระหนก

นั่น...

นั่นมันอะไร!

อาศัยแสงจากหिनย้อยที่กระจายลงมา นางเห็นไปหลีก
หันข้างให้นาง ร่างท่อนบนที่ทรงเสน่ห์ซ่อนอยู่ในน้ำ บาด
แผลบนตัวที่ทำลายความงดงามท่อนบนมีอะไร
บางอย่างเคลื่อนไหวอยู่

เมื่อเพ่งมองดูดีๆ จึงพบว่าป็นรูปประหลาดสองหัวสีแดง

ขาดขนาดเท่านี้มือตัวหนึ่ง ฐึ้นน่าสยดสยอง ที่หวัมี
เกล็ดตั้งขึ้นมาเหมือนเขามังกร ดูพิกลชั่วร้ายอย่างบอก
ไม่ถูก

เจ้าสิ่งนั้นเลื้อยอยู่ในบาดแผลและที่ไหล่ของไป่หลี่ชู่ บิด
ตัวไปมา นำเลือดและหนองไหลทะลักออกมา ส่วนไป่
หลี่ชู่ดูเหมือนไม่รู้สึกระไรทั้งสิ้น ใบหน้าเรียบเฉย ขาวซีด
แข็งเกร็ง มองไกลๆ คล้ายรูปสลักหยกขาวที่งดงาม แม้
แต่แรงกระเพื่อมขึ้นลงของลมหายใจก็ไม่มี ปล่อยให้เจ้า
สิ่งนั้นกัดแทะหัวไหล่จนและทะลุ ดูวิปริตโหด**ัยมชวน
สะอิดสะเอียน

ความคิดที่วาบขึ้นในหัวของชีวเยี่ยไป่เวลานั้นคือ... ไป่
หลี่ชู่ตายแล้ว ไม่รู้ว่าสัตว์ประหลาดอะไรโผล่ขึ้นมาจาก

พื้นดินกัดแทะซากศพของเขา

แต่ด้วยประสบการณ์ที่ท่องยุทธภพมานานปี ทำให้นาง
สงบลงอย่างรวดเร็ว และจับตาสังเกตการณ์อย่างอดทน

เมื่อสังเกตดูก็พบว่าไม่ถูกต้อง หางของเจ้าสิ่งนั้นอยู่ใน
บาดแผลของไป่หลี่ชู่ นั่นก็หมายความว่ามันออกมา
จากร่างของเขา?!

ชีวเยี่ยไปพยายามสะกดความหวาดกลัวไว้ จากนั้นก็
ตัดสินใจสังเกตต่ออีกครั้งช่วยยาม

เจ้าสิ่งที่คุณ่าสยดสยองเมื่อแรกเริ่มนั้น เมื่อเวลาผ่านไป

นางก็พบว่ายิ่งเลือดและหนองถูกเจ้าสิ่งนั้นกลืนกินเข้าไป
ไปมากเท่าใด สีหน้าของไปหลี่ชู่ก็ค่อยๆ กลับมามีกลิ่น
อายของควมมีชีวิตมากขึ้น

นัยน์ตาของชีวเยี่ยไปฉายแววประหลาดใจ พลันนึกถึง
ในอดีตที่เคยออกเสาะหาสมุนไพรแถบชายแดนใต้กับ
ท่านอาจารย์ เคยได้ฟังเรื่องเล่าเกี่ยวกับการใช้หนอง
กู่รักษาคน ปกติแล้วราชันแห่งกู่ของชนเผ่าเหมียวมัก
เลี้ยงหนองกู่ไว้ในร่างกาย มีสรรพคุณในการขับพิษ
ป้องกันสิ่งอัปมงคล หรือว่างูสองหัวนี้ก็คือหนองกู่
ประจำตัวที่ไปหลี่ชู่เลี้ยงไว้ และกำลังช่วยรักษาบาดแผล
ให้เขา!

หากเป็นเช่นนั้น...

ไม่ว่าจะเป็นยอดฝีมือคนใดก็ตาม ขณะกำลังรักษา
อาการบาดเจ็บมักเป็นช่วงเวลาที่น่าเบื่อที่สุด

และนางก็มีไช้วิญญูชนแต่อย่างใด ยามนี้ย่อมเป็น
โอกาสอันดีที่จะหนีไปให้พ้นจากการควบคุมของอีกฝ่าย

ชีวเยี่ยไปหรีตา วางแผนในใจอย่างรวดเร็ว สังเกตดูอีก
ครู่เห็นว่าทุกอย่างสงบเรียบร้อยดี

ดวงตานางทอดประกายเย็นเยียบ ปลายเท้าสะกิดพื้นชัก
กระบี่ในแขนเลื้อยแทงที่ด้านหลังของไปหลี่ซุอย่างแรงใน
พริบตา

ดูเหมือนไปหาลีธูจะไม่ต้องตัวเลยหรือนางจุ่มใจเขาอย่าง
กะทันหัน จึงไม่ทันหลบหลีก ปล่อยให้ปลายกระปี่ของชิว
เยี่ยวไปแทงใส่แผ่นหลัง

ทว่าขณะที่ปลายกระปี่แทงถูกกลางหลังของไปหาลีธู ชิว
เยี่ยวไปกลับรู้สึกว่แทงไม่เข้า นางตกใจ ยังไม่ทันชัก
กระปี่กลับ มือเรียวยาวขาวผ่องของเขาก็เื้อมมาที่แผ่น
หลัง ใช้สองนิ้วหนีบปลายกระปี่ของนางไว้อย่างคล่อง
แคล่วโดยที่ยังคงหลับตาพริ้ม ไม่แม้จะแต่เหลียวมอง

ชั่วขณะถัดมา...

ตึง! เสียงสะท้อนเลียดแหลมจนชีวเียไปรู้สึกแก้วหูแทบ
ลั่น กระปี่สั้นในมือนางกลายเป็นผุยผงไปในพริบตา

ชีวเียไปตะลึงงัน ทว่าชั่วขณะต่อมาแววตาก็จายรอย
ยิ้มเย็นวูบหนึ่ง มือซ้ายงอนิ้วแล้วดีดออกไป จังหวะเดียว
กับที่กระปี่สั้นแหลกเป็นผง ประกายแสงสีเงินก็พุ่งเข้าใส่
หัวไหล่ที่บาดเจ็บของไป๋หลี่ชู่

[1] คำเรียกกลุ่มคนรักร่วมเพศ

[2] เป็นสำนวน หมายถึง อ่อนโยนและปกป้องเพศที่
อ่อนแอกว่า

[3] การเดินพลังลมปราณของผู้ฝึกยุทธ์ เพื่อให้พลัง
ปราณผ่านเส้นปราณครบสิบสองเส้น โดยศาสตร์ของจีน
ถือว่าในร่างกายของมนุษย์เป็นจักรวาลขนาดเล็ก การ
เดินลมปราณผ่านเส้นปราณหนึ่งเส้นเรียกว่าหนึ่งโจว
เทียนหรือหนึ่งรอบ (จักรวาล)

[4] ตำแหน่งบริเวณกลางกระดูกสันหลัง

ตอนที่ 30 สู้

งูประหลาดสองหัวบนไหล่เขาชูหัวขึ้นมาพอดี ชั่วขณะ
นั้นมันก็ถูกประกายแสงสีเงินตัดเป็นสองท่อน หัว
ประหลาดที่แยกเขี้ยวดุร้ายขาดกระเด็นออกไปข้างหนึ่ง
ทันที

“ฟอ!” งูเจ็บปวดสุดขีด ส่งเสียงร้องแหลม เลือดสีน้ำเงิน
ซึมควาคลุ้งสาดกระเซ็นใส่ผิวเปียกไป แต่นางเตรียม
พร้อมไว้แล้วด้วยการสะบัดแขนเสื้อยาวสกัดเลือดพิษ

ทันทีที่ห้วงถูกพันขาด ร่างของไปหลิฐที่หันหลังให้นางก็
สั่นสะท้านอย่างรุนแรง กล้ามเนื้อทั่วร่างเกร็งแน่น พลัน
กระอักโลหิตออกมา

“อึก...!”

ชีวเย้ยไปแค้นยี้มเย็น นี่เรียกว่าส่งเสียงบุรพาตีฝ่า
ประจิม[1] การศีกย่อมนไม่หน่ายกลอุบาย!

จากนั้นนางก็รีบถอยทันที กลับคาดไม่ถึงว่าไปหลิฐ
เหมือนมีตาหลัง ขณะถูกลอบจู่โจมกะทันหัน ยังสามารถ
ยื่นมือคว้าข้อเท้าของนางไว้ได้แล้วกระชากอย่างแรง

ชีวเยี้ยไปไม่ทันระวัง จึงถูกเขากระชากจนล้มฟาดพื้น
นางตอบสนองฉับไว รีบตบพื้นจะดีดตัวลุกขึ้น พลันตา
ลายวูบหนึ่ง หัวงูที่กระเด็นตกลงบนพื้นพุ่งเข้าจับข้อมือ
นาง

ความเจ็บปวดจากคมเขี้ยวเล่นพาดในทันใด นาง
ตกใจก้มลงมอง สีหน้าซีดเผือด!

ไม่มีแม้แต่เงาของหัวงู!

ชั่วขณะนั้นเองไม่รู้ว่าหัวงูมุดเข้าไปในข้อมือนางได้อย่างไร
ไร และหายไปอย่างไร้ร่องรอย ทิ้งไว้เพียงรอยสีแดงเพลิง

เวลาเดียวกัน... มือเรียวงามทว่าเย็นเยียบเหมือนคน
ตายก็บีบคางนางไว้

เสียงเย็นวังเวงเหมือนปีศาจกินคนเจือด้วยความแสบ
พรวดุร้ายสามส่วนตั้งขึ้นเบาๆ

“ชีวเเย่ไป ...เจ้าอยากให้ข้าดูดเลือดเจ้าจนแห้งนัก
หรือ...”

คนผู้นั้นนิ้วเรียวยาวงดงาม แต่แรงที่บีบคางนางกลับทรง
พลังผิดปกติ บีบจนคางนางแทบจะแหลกละเอียด

กลิ่นอายดุร้ายอำมหิตปะทะเข้าไปจนนางหายใจไม่ออก

งูตัวยาวสีแดงฉานเลื้อยลงมาจากหัวไหล่ของเขาจนแทบ
จะชนปลายจมูกนาง มันแยกเขี้ยวไว้อย่างอาฆาตมาด
ร้าย การอยู่ใกล้มันในระยะประชิดเช่นนี้ยิ่งทำให้เห็น
ความอัปลักษณ์พิกลพิการของมันชัดเจน

นึกถึงหัวงูอีกหัวที่มุดหายเข้าไปในร่างนาง นางพลัน
สะดุ้งในใจ!

ทว่าในชั่วขณะแห่งความเป็นความตาย ชิวเยี่ยไปยังต้อง
สงบเยือกเย็น นางคว้ามือของเขา ไม่นำพาต่องูพิษที่
อาจพุ่งมาฉกคอได้ทุกเมื่อ เงยหน้ามองบุรุษเบื้องหน้า
เอ่ยเสียงเนิบว่า “ฝ่าบาท ร่างกายเย็นเหมือนศพแต่ยังไม่
ตาย ไข้เลือดเนื้อของตนเองเลี้ยงกูของพวกเหมียว หาก

ผู้น้อยเดาไม่ผิด ถ้ามิใช่ฝ่าบาทกำลังฝึกวิชามาร ก็คง
เพราะต้องพิษประหลาดเป็นแน่ ท่านเสียเลือดไปมาก
การดื่มโลหิตก็เพียงพอรักษาอุณหภูมิร่างกายและพลัง
หรือไม่ก็เพื่อเป็นอาหารเลี้ยงงูในกายท่าน หากตอนนี้
ท่านสังหารข้า เกรงว่างูบนร่างท่านตัวนั้นก็คงฝืนอยู่ได้
อีกไม่นานแน่”

บุรุษเบื้องหน้าแม้จะมีกลิ่นอายโหด**ัยมที่ปิดไม่มิด
ทว่าดวงตาเจ้าเล่ห์เปี่ยมเสน่ห์คู่นี้กลับยังคงสงบนิ่งดูจ
เดิม

เห็นได้ชัดว่าความเยือกเย็นของนางทำให้ไปหลีกหนีหยุด
การกระทำที่จะบีบนางให้ตายคามือ เปลี่ยนมาเป็นลูบ
แก้มซ้ำๆ กล่าวว่ “ชีวิเย่ไป เจ้าเป็นคนฉลาดจริงๆ

ฉลาดจนน่าจับเจ้าฉีกเป็นชิ้นๆ ทีละนิด”

น้ำเสียงของเขานุ่มนวลแหบพร่าราวกับเสียงกระซิบ
รำพันของคนรัก ทว่าเจือด้วยอารมณ์เยาะหยันที่ไม่อาจ
เข้าใจ เช่นเดียวกับปลายนิ้วเย็นเยียบของเขาที่ทำให้ผู้
คนรู้สึกหนาวสะท้าน

ชีวะเยี้ยไปหลุบตาลง ผ่อนลมหายใจช้าๆ กล่าวเสียงเรียบ
ว่า “ฝ่าบาทสามารถอยู่ในราชสำนักมานานปีโดยที่ปิด
บังตัวตนไว้ได้ ความฉลาดของเยี้ยไปเทียบกับท่านแล้วก็
เหมือนบังอาจรำขวานต่อหน้าหลู่ปาม[2] ด้วยสติ
ปัญญาของฝ่าบาทย่อมทราบดีว่า เยี้ยไปเพียงพยายาม
หาทางเอาชีวิตรอดเท่านั้น”

ต่อหน้าสัตว์ร้ายจะแสดงความหวาดกลัวมิได้ ต่อให้เจ้า
ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ พลัดพลั้งถูกอีกฝ่ายกักคอกขอยก
ตาม หาไม่แล้วอีกฝ่ายจะฉีกเจ้าเป็นชิ้นๆ ในชั่วอึดใจแน่
นอน นี่คือนิยามอันน่ากลัวของการล่า

งูสีแดงบนตัวไปเหลือที่เหลือเพียงหัวเดียวจ้องมองนาง
ด้วยแววตาอาฆาต ลิ่นสองแฉกสัมผัสผิวของนาง ได้ยิน
เสียงขู่ฟ่อชวนชนลุก รวากับพร้อมจะฉกไปหน้า
นางอย่างดุร้ายได้ทุกเวลา

“เอาชีวิตรอด...อย่างนั้นหรือ...หึๆ เช่นนั้นก็ให้ข้าคิดดู
ก่อนว่าเจ้ายังควรค่าหรือไม่” เขาหัวเราะเบาๆ ด้วยน้ำ
เสียงดูแคลน พลันบีบข้อมือนางที่หัวงูมุดเข้าไป ปลาย

นิ้วเย็นเยียบกอดที่จุดชีพจรของนาง

พลันพลังเย็นเยียบมหาศาลทะลักเข้าสู่จุดชีพจรของชี
วเยียบไปโดยไม่มีการบอกล่วงหน้า ทะลวงเส้นปราณ
พิเศษทั้งแปด ชีวเยียบไปเบิกตากว้างขึ้นเล็กน้อย รู้สึก
เพียงว่าทั้งร่างถูกห่อหุ้มด้วยไอเย็นมหาศาลในทันที นาง
แทบจะเห็นด้วยตาว่าผิวหนังของตนจับแข็งเป็นสี
ขาวอย่างรวดเร็วจนมีผลึกน้ำแข็งปกคลุม ร่างกายชาไป
ทั้งร่าง เย็นเยียบแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง

นางคราวออกมาอย่างห้ามไม่ได้ ไม่อาจพูดอะไรได้เลย

ทว่าครู่ถัดมา ที่บริเวณกลางหลังพลันมีพลังความร้อน

ปะทุขึ้นกะทันหัน ความร้อนนั้นแทบจะเหมือนภูเขาไฟ
ระเบิดที่แผ่ซ่านไปตามเส้นลมปราณทั่วร่างโดยฉับพลัน
ความหนาวเย็นที่จับแข็งเส้นโลหิตพลันมลายไป พลัง
หนาวเหน็บทั้งมวลถูกขับออกจากจุดชีพจร แล้วย้อน
กลับเข้าสู่ปลายนิ้วมือของไป๋หลี่ชู่

ไป๋หลี่ชู่สะดุ้งราวกับถูกไฟลวก ม่านตาดำลึกล้ำไว้
อารมณ์หดเล็กเป็นเส้นตรงราวกับสัตว์ป่า สาดประกาย
ประหลาดวูบหนึ่งอย่างยากที่จะปรากฏ

เย็นแปรเปลี่ยนเป็นร้อนกะทันหัน ชิวเยี่ยไปรู้สึกราวกับ
ตนเองที่เดิมตกสู่ขุมนรกเยือกแข็งแล้วพลันถูกโยนลงเตา
หลอมพระเพลิงลุกไหม้ แรงปะทะมหาศาลนี้ทำให้
อวัยวะภายในเจ็บปวดจนกระดูกโลหิตออกมา เมื่อโลหิต

หยดลงบนพื้นหินปูน ก็ถึงกับมีควันจางๆ ลอยขึ้นมา

“อึก...!”

ไปหลีกๆ มมองโลหิตบนพื้นด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก จาก
นั้นก็เลื่อนสายตามายังชีวเยี้ยวไปที่กำลังเจ็บปวดไปทั้ง
ร่างจนตัวสั่น เขาหรีตาครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง พลันบีบคางนาง
บังคับให้เหงนหน้าขึ้น แล้วก็ลงดูดริมฝีปากนางอย่าง
ดุเดือด

ชีวเยี้ยวไปปวดร้าวไปทั้งตัว จู่ๆ ก็ถูกบังคับให้เหงนหน้า
แล้วริมฝีปากเย็นเยียบทว่าอ่อนนุ่มก็ผนึกปิดริมฝีปาก
นางทันที จากนั้นก็มีอะไรบางอย่างลื่นๆ เย็นๆ ไล่เลียไป

ทั่วริมฝีปากนางอย่างอุกอาจ พยายามจะดันดันให้นาง
เผยอริมฝีปากด้วยกิริยาทั้งหยาบคายทั้งงุ่มง่าม

นางตกอยู่ในความงงงัน ริมฝีปากไม่อาจป้องกันการ
รูกล้ำของอีกฝ่ายที่ช่วงชิงริมฝีปากนุ่มอุ่นขึ้น จมูกได้กลิ่น
คาวเลือดเยียบเย็นทว่าหอมหวานที่ผู้ล่านำมา

กระทั่งการเคลื่อนไหวที่งุ่มง่ามเกินไปของอีกฝ่ายทำให้
นางเจ็บ ชิวเย็บไปจึงได้สติ ดวงตาฉายแววโกรธเกรี้ยว
ไฉ่คนไร้ยางอาย นางตัวดมื่อตบหน้าไปหลีกชูชาติใหญ่
ตามสัญญาตัญญาณ

ครั้งนี้ไม่รู้เพราะเหตุใด ไปหลีกชูถึงกับปล่อยให้นางตบจน

หน้าหัน

ชีวเยียบไปเองก็นึกไม่ถึงว่าตบนี้จะเป็นผลจึงอิงกันไปเช่น
กัน...ไปหลีกหนีหันหน้ากลับมา ดวงตาลึกล้ำจ้องชีวเยียบไป
เขม็ง นัยน์ตาฉายแววประหลาดที่น่าจะเรียกได้ว่าหิว
กระหาย

สัญญาณเตือนภัยในใจดังขึ้น ทว่ายังไม่ทันได้ตอบสนอง
ก็ถูกอีกฝ่ายกดรัดอย่างแรง แล้วจุมพิตอีกครั้งอย่างดุ
ดัน!

“อื้อ...ไ้...สารเลว...” ชิวเยียบไปโกรธสุดขีด ดิ้นรนสุด
กำลัง

ทว่าเรี่ยวแรงของไ้ป่หฺลืฐซึ่งกตนางไ้แนบอกนั้น
มหาศาลอย่างน่าพิศวง เห็นได้ชัดว่าหงุดหงิดใจกับการ
ขัดขืนของคนในอ้อมแขนที่รบกวนความสุข จึงคำราม
เบาๆ นิ้วมือเลื่อนไปกดลงที่ก้นกบของชีวเยี่ยไ้

ความรู้สึกอ่อนแรงหนีบซาอย่างประหลาดแล่นไปทั่ว
สันหลัง พร้อมกับกลิ่นหอมเข้มข้นแปลกประหลาด
กำจายออกจากร่างของเขา นางรู้สึกตาลาย จากนั้นก็
อ่อนยวบไ้ทั้งตัว

[1] หนึ่งในกลศีกสามก๊ก เป็นกลศีกที่ใช้หลอกล่อศัตรูให้
เกิดความไขว้เขว จนเกิดความหะหลวมและเพเลียง
พล้าในที่สุด

[2] เป็นสำนวน หมายถึง แสดงฝีมืออ่อนด้อยของตนต่อ
หน้าผู้เชี่ยวชาญ